

ท ล ว ง พ ้อ ต อ บ ป ัญ ห า

ท ม ว ด ๕

ก ฎ แห่ ง ก ร ร ม

ด อย

พ ร ะ ภ า ว น า วิ ริ ย ค ุ ณ

(เ พ ศ ี จ ท ต ุ ต ชี โ ว)

ร อ ง เจ้ า อ ว า ส วั ด พ ร ะ ฐ ร ร ม ก า ย

ต . ค ล อ ง ส า ม อ . ค ล อ ง ท ล ว ง

จ . ป ทุ ม ธานี

จ ัด ท ำ ด อย : ก อ ง วิ ช า ก า ร ส ำ น ัก พ ั ด น าน ุ ค ล า กร วั ด พ ร ะ ฐ ร ร ม ก า ย

คำนำ

เมื่อเกือบ ๓๐ ปีที่ผ่านมา มีอุบาสิกาท่านหนึ่ง คือ **คุณยาย อุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง** ศิษย์เอกของ**พระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร)** หลวงพ่อวัดปากน้ำภาษีเจริญ ท่านได้ปักหลักสอนสมาธิภาวนาให้แก่ผู้สนใจการประพาศปฏิบัติธรรมเพื่อเข้าถึงธรรมกาย ที่บ้านธรรมประสิทธิ์ วัดปากน้ำภาษีเจริญ แม้ว่าในขณะนั้นหลวงพ่อดปากน้ำจะมรณภาพแล้วก็ตาม

ครั้งนั้น คุณยายอาจารย์ได้รวบรวมศิษยานุศิษย์ ผู้รักการปฏิบัติธรรมได้จำนวนหนึ่ง จนกระทั่งได้พบกับ**คุณไชยบุญย์ สุทธิผล** ซึ่งปัจจุบันคือ**พระราชภาวนาวิสุทธิ** (หลวงพ่อดัมมชโย) เจ้าอาวาสวัดพระธรรมกาย และคุณไชยบุญย์ได้ไปตามรุ่มพุ่มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์มาอีกท่านหนึ่ง คือ **คุณเผด็จ ผ่องสวัสดิ์** ซึ่งปัจจุบันคือ **พระภาวนาวิริยคุณ** (หลวงพ่อดัตตชีโว) รองเจ้าอาวาสพระธรรมกาย

ในช่วงเวลาที่พระเดชพระคุณหลวงพ่อดัมมชโยอุปสมบทใหม่ๆ ท่านได้ช่วยคุณยายอาจารย์ต้อนรับแขก และไขปัญหาข้อข้องใจต่างๆ ของสาธุชนที่มาประพาศปฏิบัติธรรมที่บ้านธรรมประสิทธิ์ ต่อมาเมื่อหลวงพ่อดัตตชีโวบวชแล้ว คุณยายอาจารย์ก็ได้ขอให้หลวงพ่อดัตตชีโว ทำหน้าที่รับแขกและตอบคำถามต่างๆ แทน เพื่อสงวนเวลาให้หลวงพ่อดัมมชโย ได้มีโอกาสการปฏิบัติธรรม ศึกษาค้นคว้าวิชาธรรมกายอย่างเต็มที่

ทุกครั้งหลังจากที่สาธุชนลากลับไปแล้ว คุณยายอาจารย์มักจะคอยแนะนำว่าปัญหาต่างๆ ที่เขากถามมานั้น ควรจะตอบอย่างไร จึงจะถูกต้องตามหลักกรรม และเกิดประโยชน์ต่อผู้ถามอย่างเต็มที่ และนี่ก็คือที่มาของ “หลวงพ่อดอกปัญหา”

ต่อมา ศิษยานุศิษย์ของคุณยายอาจารย์ได้เพิ่มจำนวนมากขึ้นตามลำดับ จนบ้านธรรมประสิทธิ์คับแคบลง ไม่อาจรองรับได้ทั้งหมด คุณยายอาจารย์และศิษยานุศิษย์รุ่นแรกๆ จึงได้ขยับขยายมาสร้างสถานที่ปฏิบัติธรรมแห่งใหม่ ตั้งชื่อสถานที่แห่งนี้ว่า “ศูนย์พุทธจักรปฏิบัติธรรม” ซึ่งต่อมาคือ “วัดพระธรรมกาย”

ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา หลวงพ่อทัตตชีโว ก็ได้เป็นพระอาจารย์อบรมเยาวชน ในโครงการอบรมธรรมะภาคฤดูร้อน “ธรรมทายาท” ซึ่งจัดขึ้นสำหรับนิสิต นักศึกษาของมหาวิทยาลัยต่างๆ ท่านต้องคอยตอบปัญหาเกี่ยวกับการปฏิบัติธรรมของเยาวชนเหล่านั้นอยู่เป็นประจำ แม้ว่าท่านจะเพ่งบวชได้ไม่กี่เดือนก็ตาม

ครั้งเริ่มต้นสร้างวัดพระธรรมกาย ทุกวันอาทิตย์ ภาคบ่าย หลวงพ่อทัตตชีโวยังได้ทำหน้าที่เทศน์สอนธรรม และตอบปัญหาข้อสงสัยต่างๆ มาโดยตลอด จำนวนผู้ฟังได้เพิ่มมากขึ้นจากหลักสิบ หลักร้อย หลักพัน หลักหมื่น และก้าวสู่หลักแสนตามลำดับ เริ่มจากการนั่งเทศน์ได้ร่วมไม้แล้วขยายเข้าในเต็นท์ จนต้องสร้างเป็นศาลาถาวรให้จุคนได้ถึง ๕๐๐ คน ต่อจำนวนสาธุชนได้มากเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว จนกระทั่งต้องขยายเป็นศาลามุงจากขนาดใหญ่ จุได้หนึ่งหมื่นคน และกำลังจะเป็นสภารธรรมกายสากล ซึ่งเป็นอาคารถาวรจุได้กว่าแสนคนในไม่ช้า

เป็นที่ยอมรับกันอย่างกว้างขวาง ในหมู่นักศึกษานุศิษย์ว่า การตอบ

ปัญหากรรมของหลวงพ่อดัตตชีโว สามารถข้อสงสัย ให้ความกระจ่าง
ชี้แนวทางแก้ไขปัญหาชีวิตของสาธุชนได้เป็นจำนวนมาก บางครั้งยัง
สามารถกลับใจบางคน ให้เปลี่ยนจากที่เคยหลงผิด ยึดถือผิดๆ มานาน ให้
มีความเข้าใจที่ถูกต้อง ตรงตามพระธรรมคำสั่งสอนของพระสัมมา-
สัมพุทธเจ้า

บทพิสูจน์ความสามารถในการตอบปัญหาขอหลวงพ่อดัตตชีโวอย่าง
หนึ่ง คือเมื่อได้มีการรวบรวมคำถามคำตอบเหล่านี้ ลงพิมพ์ในวารสาร
กัลยาณมิตร คอลัมน์ “หลวงพ่อดัตตชีโว” แล้ว ไม่ว่าจะทำการสำรวจ
กี่ครั้งก็ตาม คอลัมน์ “หลวงพ่อดัตตชีโว” ก็ยังเป็น คอลัมน์ที่ได้รับความ
นิยมนิยมสูงสุดอยู่เสมอ

อาจกล่าวได้ว่า การตอบปัญหาของพระเดชพระคุณหลวงพ่อดัตต
ประสบความสำเร็จอย่างกว้างขวาง ควบคู่มากับการเจริญเติบโตของวัด
พระธรรมกาย ได้ช่วยสร้างสัมมาทิฐิบุคคลให้เกิดขึ้นในสังคมเป็นจำนวน
มาก ทั้งยังเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศชาติ ยิ่งไปกว่านั้น เมื่อ
ผู้ฟังมีความเข้าใจที่ถูกต้องในเรื่องโลกและชีวิต ก็ย่อมมีศรัทธา พร้อมทั้ง
จะทุ่มเทกายใจ สร้างสรรค์ประโยชน์ให้เกิดขึ้นแก่พระพุทธศาสนาในที่สุด

แม้ว่าในระยะหลัง ภาระกิจต่างๆ ของพระเดชพระคุณหลวงพ่อดัตต
จะมากขึ้น จนไม่มีเวลาเทศน์สอนในบ่ายวันอาทิตย์เหมือนอย่างเคย แต่
ก็ได้มีผู้อ่านคอลัมน์ “หลวงพ่อดัตตชีโว” เขียนคำถามส่งมาขอให้ท่าน
ช่วยตอบเป็นประจำ นอกจากนี้ยังมีรายการตอบปัญหาทางวิทยุ และ
โทรทัศน์อีกด้วย

ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา เมื่อฝ่ายวิชาการรวบรวมคำถามคำ

ตอบได้จำนวนหนึ่งแล้ว ก็ได้ดำเนินการจัดพิมพ์เป็นรูปเล่มขึ้นครั้งหนึ่ง จนถึงปัจจุบัน มีหนังสือหลวงพ่อดตอบปัญหาที่จัดพิมพ์เป็นรูปเล่มไปแล้วจำนวน ๖ เล่ม มีจำนวนคำถามคำตอบมากพอ สมควรอย่างยิ่งที่จะได้จัดแบ่งหมวดหมู่ปัญหาให้เป็นมาตรฐาน สะดวกแก่การศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมในภายหลัง

ฝ่ายวิชาการ มูลนิธิธรรมกาย จึงได้กราบขออนุญาตพระเจ้าคุณหลวงพ่อด จัดพิมพ์หนังสือ “หลวงพ่อดตอบปัญหา” ฉบับรวมเล่มขึ้น โดยได้จัดหมวดหมู่ปัญหาใหม่ และค้นคว้าที่มาของคำตอบต่างๆ จากพระไตรปิฎก ตลอดจนได้จัดทำเชิงอรรถไว้ท้ายเล่ม เพื่อความสะดวกในการศึกษาค้นคว้าต่อไป

“หลวงพ่อดตอบปัญหา” ฉบับรวมเล่มนี้ จึงเป็นหนังสือที่ประมวลคำถามคำตอบในแง่มุมต่างๆ อย่างเป็นหมวดหมู่ สะสมมากกว่า ๒๖ ปี ใช้ภาษาที่อ่านเข้าใจง่าย แฝงไว้ด้วยข้อคิดสะกิดใจมากมาย แต่คงไว้ซึ่งสาระทางวิชาการอย่างครบถ้วน

ฝ่ายวิชาการ มูลนิธิธรรมกาย มีความมั่นใจเป็นอย่างยิ่งว่าหนังสือ “หลวงพ่อดตอบปัญหา” ฉบับรวมเล่มนี้ จะเป็นประดุกแสงสว่างทางปัญญา ที่ส่องสว่างเข้าไปในใจของผู้อ่านทุกๆ ท่าน สามารถขจัดปัดเป่าความทุกข์ ความเดือดร้อนใจ แก้ไขปัญหา อุปสรรค และข้อสงสัยต่างๆ ให้มลายหายไปได้ และหากผู้ใดได้ศึกษาและปฏิบัติตามอย่างจริงจังแล้ว ย่อมสามารถนำพานาวาชีวิตไปสู่ความเจริญรุ่งเรือง ทั้งทางโลกและทางธรรม จนกระทั่งถึงที่สุดแห่งธรรมได้ในที่สุด

ฝ่ายวิชาการ มูลนิธิธรรมกาย

หมวดที่ ๔

กฎแห่งกรรม

ส า ร บั ญ

๑. ทำดีเมื่อไรจะได้ดี -----	๑๐
๒. กรรมเก่า -----	๑๒
๓. กรรมเก่า-กรรมใหม่ -----	๑๕
๔. กรรมของยักษ์ -----	๑๖
๕. กรรมของเรา กรรมเก่าก่อน -----	๒๐
๖. กรรมใดทำให้เกิดเป็นพ่อ-แม่-ลูก -----	๒๑
๗. กรรมบีบคั้น -----	๒๓
๘. กรรมหนัก -----	๒๔
๙. กายละเอียดของสัตว์ -----	๒๖
๑๐. เกย์-ทอม-ดี -----	๒๗
๑๑. เกิดเป็นชาย-หญิง -----	๒๘
๑๒. เกิดเป็นลูกกรอก -----	๒๙
๑๓. ขอให้มียัญญาเหมือนพระสารีบุตร -----	๓๐
๑๔. คนขายเหล้า -----	๓๑
๑๕. คนแทบสิ้นโลก -----	๓๒
๑๖. ความดีข้ามภพ -----	๓๔
๑๗. คำขายเอากำไร -----	๓๕
๑๘. คู่สร้าง-คู่สม -----	๓๖
๑๙.ฆ่าคนตาย-ฆ่าตัวตาย -----	๓๘
๒๐. ฆ่าสัตว์ใหญ่-สัตว์เล็ก -----	๓๙
๒๑. โจรกลับใจ -----	๔๐

๒๒. ใจคอหนักแน่น -----	๔๒
๒๓. เชียร์มวยทั้งสองฝ่าย -----	๔๓
๒๔. ไซนัส-โรคกรรมเวร -----	๔๔
๒๕. ญาติของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า -----	๔๕
๒๖. เดรัจฉาน -----	๔๖
๒๗. ตกงาน -----	๔๗
๒๘. ตกใจง่าย -----	๔๘
๒๙. ต่อสู้ป้องกันตัว -----	๔๙
๓๐. ตายเร็ว-ตายช้า -----	๕๐
๓๑. ถูกใส่ความ -----	๕๒
๓๒. ทำบุญอย่างไรจึงได้เป็นนายกรัฐมนตรี -----	๕๔
๓๓. ทำไมจึงเป็นคนพิการ -----	๕๖
๓๔. ทำไมต้องเป็นภรรยาบ่อย -----	๕๗
๓๕. ทำไมถึงมีเด็กปัญญาอ่อน -----	๕๙
๓๖. ทำอย่างไร จึงจะเกิดมารวย -----	๖๐
๓๗. นิ้วมือของมหาบุรุษ -----	๖๓
๓๘. บาปบุญมีจริงหรือ -----	๖๔
๓๙. บุญส่วนบุญ บาปส่วนบาป -----	๖๖
๔๐. เป็นแรงดีกว่า -----	๖๘
๔๑. เป็นหมันเพราะกรรมอะไร -----	๗๐
๔๒. ไปที่ซอบๆ -----	๗๑
๔๓. ผลกรรมของคนขี้ใจฉาน -----	๗๒
๔๔. ผลของกรรมมีจริง -----	๗๓
๔๕. ผลของความดีที่น่าหวัง -----	๗๔

๔๖. ผู้มักเกิดในตระกูลต่ำ -----	๗๗
๔๗. ผิดคำสาบาน-คืนคำสาบาน -----	๗๘
๔๘. แผ่นดินนี้เราเคยเกิด -----	๘๐
๔๙. แผ่นดินไหว เพราะแรงกรรม -----	๘๑
๕๐. ฟ้าแฉด -----	๘๖
๕๑. พันธกรรมในพุทธศาสนา -----	๘๘
๕๒. ไฟล้างโลก -----	๙๐
๕๓. มนุษย์เกิดมาอย่างไร -----	๙๒
๕๔. ไม่ลำยั่งต่างปล้อง-พี่น้องต่างใจ -----	๙๓
๕๕. ร่วมบุญ ร่วมกรรม -----	๙๔
๕๖. รู้ได้อย่างไรว่ากฎแห่งกรรมมีจริง -----	๙๕
๕๗. ลักษณะมหาบุรุษ -----	๙๗
๕๘. ลูกมาก-ลูกน้อย -----	๙๘
๕๙. เลิกเหล้า-แต่เข้าบาร์ -----	๙๙
๖๐. เลี้ยงสัตว์ขาย ไม่ได้ฆ่าบาปใหม่ -----	๑๐๑
๖๑. วิธีปลูกฝังมฤตดาจิต -----	๑๐๒
๖๒. วิธีล้างบาป -----	๑๐๔
๖๓. สะเดาะเคราะห์ -----	๑๐๕
๖๔. โสเภณีเป็นของคู่โลกจริงหรือ -----	๑๐๗
๖๕. อานุภาพบุญ -----	๑๐๙

๑. ทำดีเมื่อไรจะได้ดี

เราทำดีแล้วจะได้ผลดีจริงหรือครับหลวงพ่อ ผมเห็นเพื่อนหลายคนทำความดี แต่ไม่เห็นจะได้ดีอะไร ?

โยมอย่าเสียเวลาสงสัยอยู่เลย ความจริงเรื่องกฎแห่งกรรม นี้ ผู้รู้เขาได้พิสูจน์กันมาเป็นพันๆ ปีแล้ว^(๑) แต่ที่คนส่วนมากรวมทั้งคุณด้วย ยังสงสัยอยู่ เพราะเป็นคนประเภทที่ใจร้อน ทำอะไรลงไปแล้วก็อยาก จะรู้ผลทันที จนลืมนึกถึงหลักความจริงบางอย่างไป จะยกตัวอย่าง ให้ดูง่ายๆ เช่น

ถ้าเราเอาหน่อกล้วยมาปลูกวันนี้ ถามว่าจะได้กินกล้วยวันนี้ ไหม ก็ตอบได้ว่ายัง ต้องรอไปโนน..เกือบปีแน่ะ แล้วในระหว่างที่รอ อยู่ นั่น ก็ยังต้องขยันหมั่นรดน้ำพรวนดิน ต้องดูแลป้องกันโรคอีกด้วย ไม่อย่างนั้นพอครบปี อาจจะได้กินกล้วยเหมือนกัน แต่เป็นกล้วยผลพอมๆ แกร็นๆ ไม่ได้เต็มหวีเต็มเครือ เหมือนของชาวบ้านเขา

แล้วถ้าถามว่าในระหว่างนั้นไม่ได้ผลอะไรเลยหรือ ก็ตอบ ว่าได้ ได้ตั้งแต่วันปลูกนั่นแหละ คือพอปลูกเสร็จก็ได้รับผลดีระดับต้น คือ ได้ความสบายใจว่า เราได้ทำงานถูกต้องตามฤดูกาลแล้ว และในระหว่างนั้นก็ยังได้ผลตามมามากเป็นลำดับๆ ตั้งแต่ได้ใบตองมาห่อขนม ได้หัวปลีมาจิ้มน้ำพริกกิน แต่มันก็ยังไม่ได้กินผลกล้วยสักที ต้องรอถึง ปลายปีโนนแน่ะ

ผลดีระดับที่ ๑ เวลาทำความดีก็เช่นกัน ทันทิที่ทำเสร็จ ไม่ ว่าจะมีใครเห็นหรือไม่ก็ตาม เราก็ได้รับผลดีในขั้นต้นทันที คือได้รับความ สบายใจว่าเราได้ทำความดีแล้ว

ผลดีระดับที่ ๒ เมื่อเราทำความดีซ้ำแล้วซ้ำอีกติดต่อกัน ผล แห่งความดีในระดับที่ ๒ ก็จะตามมา คือบุคลิกจะดีขึ้น อุปมาเหมือนกับ

ได้ใบตอง มาห่อของห่อขนมมะ

ผลดีระดับที่ ๓ ครั้นทำซ้ำอีกต่อไปเป็นแรมเดือนแรมปี ผลแห่งความดีในระดับที่ ๓ จึงจะออก คือไม่ว่าจะหยิบจะทำอะไรก็รู้สึกว่าจะมีโชค มีลาภ หรือคล่องตัวขึ้น ทางการสำเร็จทุกอย่าง อุปนิสัยใจคอ ก็ดีขึ้นจนผิดสังเกต อุปมาเหมือนได้ห้วยปลีมากินอย่างนั้นแหละ

ผลดีระดับที่ ๔ ถ้าทำซ้ำแล้วซ้ำอีกไม่ยอมหยุดยั้ง ผลแห่งความดีที่ตามมา คือเป็นที่ยอมรับของคนทั่วไปในสังคม

เราปลูกกล้วย กว่าจะได้กินผลของมัน ยังต้องรอเป็นปี การทำความดีก็จะเห็นผลจนสังคมยอมรับ ก็เป็นธรรมดาต้องอาศัยเวลาเหมือนกัน เพราะฉะนั้นอย่าใจร้อน

คนส่วนมากเวลาทำความดีมักเข้าข้างตัวเอง อยากให้ความดีส่งผลเร็วทันใจ ส่วนความชั่วที่เคยทำมาแล้วเท่าไรๆ กลับนึกบนบานศาลกล่าว ว่า อย่าให้มันตามมาทันเลย แต่เวลาคนอื่นทำความชั่ว โดยเฉพาะถ้าเดือดร้อนมาถึงตนด้วย จะนึกอยากให้ผลแห่งความชั่วนั้นตามมาถึงเขาเร็วๆ ลืมนึกถึงความดีที่เขาเคยทำไว้ จนกระทั่งคนดีเกิดสงสัยว่าทำดีได้ดีจริงหรือ

ในบรรดาคนใจร้อนทั้งหลาย ที่อยากให้การส่งผลทันตาเห็นนั้น จริงๆ แล้วเขาคิดแต่เฉพาะที่จะได้ผลประโยชน์ คือถ้าสมมุติว่าเขาให้ทานบิณฑบาตที่เขากินใจ ตรงข้ามถ้าเขาโกหกบิณฑบาต หักหมดปากบิณฑบาต เขากลับนึกว่าไม่ยุติธรรม คนเรามักเป็นเสียอย่างนี้ คือเข้าข้างตัวเอง และเพราะใจร้อนถึงได้เกิดสงสัยกฎแห่งกรรมอยู่ร่ำไป

เพราะฉะนั้น นับแต่วันนี้เป็นต้นไปขอให้เลิกใจร้อน อย่าเข้าข้างตัวเอง รู้จักทำใจให้เป็นกลางๆ ให้ความยุติธรรมแก่สิ่งต่างๆ รอบๆ ตัว แต่การจะทำอย่างนี้ได้ต้องอาศัยการนั่งสมาธิมากๆ เท่านั้น

๒. กรรมเก่า

มีเพื่อนเชื่อเรื่องศาสนาหลายอย่างต่าง ๆ กัน บางคนเชื่อว่าคนที่เกิดมาพิการเป็นผลของกรรมที่ทำมา คือโทษว่าเป็นกรรมเก่า แต่บางคนคิดว่าถ้าโทษว่าเป็นกรรมเก่า แล้วจะทำให้คนพิการไม่มีกำลังใจที่จะต่อสู้เอาชนะความพิการ ขอถามว่าจะเชื่ออย่างไรดีครับ ?

เรื่องนี้ขึ้นอยู่กับการจัดแง่คิดของแต่ละคน ขณะที่พูดกันว่ากรรมๆ เขายังไม่แยกประเด็นออกให้ชัดเจน เป็นต้นว่าตั้งแต่คุณแม่ตั้งครรภ์มา แก่ก็กินเหล้าสูบบุหรี่ทุกวัน เมื่อสูบบุหรี่ทุกวัน แน่นนอนคุณแม่ย่อมจะต้องมีสุขภาพไม่ดี ลูกก็ต้องอ่อนแอ เพราะแม่ตั้งแต่อายุในครรภ์

ด้วยกรรมคือการกระทำของคุณแม่อย่างนี้ ลูกที่คลอดออกมาก็ต้องรับผลของการกระทำ คือไม่แข็งแรง ถ้ามว่ากรรมไม่ดีนี้คุณแม่ทำ แต่ทำไมลูกต้องมารับผล ก็ไหนกฎแห่งกรรมบอกว่าใครทำใครได้ เรามาดูผลของกรรมขั้นต้นก่อนว่าใครได้รับ **คุณแม่ยอมเมาตัวเอง เพราะฉะนั้นสิ่งที่คุณแม่ได้รับก่อน คือสุขภาพของตัวเองแย่งๆ ทุกวัน** ต่อมาคุณแม่ก็ต้องสะท้านใจ เสียใจ เมื่อลูกออกมาพิการ นี่คือผลกรรมที่แม่ก่อและได้รับเอง

เมื่อเป็นกรรมช่วงใกล้ เราก็พอจะมองออก แต่กรณีนี้กรรมจริงๆ ที่ผลของกรรมที่ส่งผลมานั้นทั้งช่วงนานจนเราดูกันไม่ออก เช่น การเกิดของคนเรา มนุษย์ในปัจจุบันรู้ไม่ชัดเจน เรา รู้กันเพียงว่าไข่ของแม่ผสมกับเชื้อของพ่อแล้วก็เกิดมาเป็นคน วิชาการแพทย์สมัยปัจจุบันรู้แค่นี้ แต่พระพุทธร่องค์ทรงรู้อีกซึ่งมากกว่า เพราะทรงมีญาณทัสสนะ คือรู้เห็นการไปเกิดมาเกิดของสัตว์โลก ท่านบอกว่าเชื้อของพ่อผสมกับ

ไข่ของแม่จริง แต่ต้องมีอีกอย่างเข้ามาเป็นองค์ประกอบสำคัญด้วย เรียกว่า**ปฏิสนธิวิญญาณ** ถ้าปฏิสนธิวิญญาณไม่เข้ามา ไข่ที่ผสมแล้ว นั้นก็จะฝ่อ แต่ถ้ามีปฏิสนธิวิญญาณเข้ามา ไข่นั้นจึงจะเจริญเติบโต เป็นตัวเป็นตนขึ้นมา

พระพุทธองค์ได้ทรงพบความจริงที่ครบชั้นตอนละเอียด ชนิดที่เรียกว่า ยิ่งอีกนานกว่านักวิทยาศาสตร์จะค้นพบ ทั้งๆที่มันเป็นหลัก เดียวกัน นักวิทยาศาสตร์ยุคนี้ได้อธิบายขบวนการเกิดว่า ไข่ที่ผสมติด ต้องมีลักษณะที่เรียกว่า **Selective** คือคัดมาพอเหมาะกันแล้วทั้งเชื้อของ พ่อและไข่ของแม่ เด็กจึงเกิดมาได้

ในขณะที่พระพุทธองค์ทรงอธิบายกระบวนการเกิดไว้ว่า ถ้าปฏิสนธิวิญญาณที่เข้ามามีกำลังบุญพอเหมาะกับพ่อและแม่วิญญาณ นั้นก็เกิดได้ ถ้าไม่พอเหมาะกันก็เข้าไม่ได้ ต่างคนต่างคัดเลือกกัน เหมือนคนดีเลือกคบคนดี

ในกรณีของคุณแม่คนนี้ตอนปฏิสนธิวิญญาณจะมาเข้า เนื่องจากคุณแม่อ่อนแอเพราะดื่มสุรา ดังนั้นปฏิสนธิวิญญาณที่จะเข้ามาก็ต้องเป็นประเภทมีเวรสุราข้ามชาติเหมือนกับแม่คนนี้ จึงจะเข้าได้ ส่วนปฏิสนธิวิญญาณที่ดีมีคุณภาพดี เขาก็จะไม่มาเข้าด้วยหรอกนะ **ธาตุธรรมมันไม่ตรงกันก็อยู่ด้วยกันไม่ได้** เหมือนแม่เหล็กก็จะดึงดูดแต่เหล็ก ส่วนน้ำกับน้ำมันจะให้ผสมเข้ากัน ก็คงเข้ากันไม่ได้ ถ้าจะพูดอีกที แม่คนนี้ถ้าตายไปแล้วถึงคราวจะเกิดใหม่ แก่ทำตัวของตัวเองให้อ่อนแออยู่อย่างนี้ ภพต่อไปเวลาจะเกิดก็ต้องไปเจอแม่ที่มีไข่ผสมที่อ่อนแออีก

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงเห็น พระอรหันต์ก็เห็น ผู้ปฏิบัติธรรมก็พอจะมองเห็นว่า เพราะกรรมของแต่ละคนนั่นเองที่ส่งผลมา เพราะฉะนั้นถ้าถามว่าลูกพิการที่เกิดจากมารดาขึ้นมา เกิดจากกรรมอะไร

ก็ตอบได้ว่าเกิดจากกรรมที่เหมือนกับแม่ของตัวเองนั่นแหละ

เพราะฉะนั้นคนพิการเมื่อรู้ตัวอย่างนี้แล้วจะทำอย่างไร ตอบว่าชาตินี้ก็อย่าซ้ำเมาอีก ให้เป็นคนพิการชาติสุดท้าย ตั้งใจทำความดีให้เต็มที่ แล้วชาติต่อไปจะได้สิ้นทุกข์ นี่ถ้าได้คิดอย่างนี้ทำไมเขาจะไม่มีกำลังใจ ก็ต้องบอกว่า**ให้ฝึกหัดจับแง่คิดมมมองให้ถูก คิดในเชิงสร้างสรรค์ไว้ให้มากๆ แล้วจะได้ดีนะ**

หลวงพ่อดำได้ค้นเรื่องนี้มานาน เพราะเมื่อก่อนก็ซ้ำเมาเหมือนกัน เพราะฉะนั้น**การเชื่อเรื่องกรรมนั้นถูกต้อง แต่ต้องเชื่อแบบมีเหตุผล** สิ่งใดที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงเทศน์ เราเชื่อเพราะเราได้ใช้สติปัญญาตรองตามแล้ว อย่างนี้เรียกว่าเชื่ออย่างมีเหตุผล พระพุทธองค์ทรงสรรเสริญ แต่ถ้าเราเชื่อเพราะเห็นว่าเป็นคำสอนของครูบาอาจารย์ ไม่ได้เชื่อเพราะเราได้ตรองแล้ว นี่เรียกว่า**งมงาย**

ส่วนสิ่งใดที่พระพุทธองค์ทรงเทศน์แล้วเราปฏิเสธ ไม่ยอมเชื่อ โดยที่ยังไม่ได้ใช้สติปัญญาไตร่ตรอง เขาเรียกว่า**ดื้อนะ**

๓. กรรมเก่า-กรรมใหม่

พยายามทำแต่ความดี ไม่คิดร้ายแก่ใคร ทำบุญแผ่ส่วนกุศล แต่
ก็ยังมีคนคิดร้ายคอยจับผิด เป็นกรรมเก่าใช้ไหม ?

ไม่แน่ อาจจะเป็นกรรมใหม่ที่ทำในชาติปัจจุบันนี้แหละ คือ
ทำอะไรแล้วก็ยังสะเพร่าๆ อยู่ เลยมีคนคอยจับผิด เช่น คุณอาจจะ
ทำบุญตักบาตร แต่เวลาทำ ไม่ระวังซ้ายไม่ระวังขวาไปกระทบกระทั่ง
คนอื่นเข้า เขาอาจไม่พอใจเขาก็ได้ เลยตอบแทนให้เสียเดี๋ยวนั้นเลย

๔. นรรมของยักษ์

ยักษ์มีจริงไหมคะ มีกี่ประเภท ทำผิดอะไรจึงไปเกิดเป็นยักษ์ ?

เท่าที่เคยพบ คำว่ายักษ์นี้มีอยู่ ๒ ประเภทใหญ่ๆ ด้วยกัน คือ ยักษ์โดยอุปมาอุปไมย นั่นอย่างหนึ่ง กับยักษ์ที่เป็นยักษ์จริงๆ นั่นอีกอย่างหนึ่ง

ยักษ์ที่เป็นยักษ์โดยอุปมาอุปไมย คือพวกคนใจยักษ์ทั้งหลาย รูปร่างเป็นคนเหมือนอย่างกับเรานี่แหละ แต่ใจคอร้ายกาจ เช่นมนุษย์กินคน เรามักพูดกันว่าพวกนี้มันไม่ใช่คน มันเป็นยักษ์ นี่ไม่ใช่ยักษ์จริงๆ แต่ก็ถือว่าเป็นยักษ์ประเภทหนึ่ง

ส่วนยักษ์ที่เป็นยักษ์จริงๆ ถ้าเราฝึกสมาธิให้จิตนิ่งจนใสสว่าง ดีแล้ว ก็จะได้พบเห็นยักษ์ตัวจริงได้ ยักษ์พวกนี้ชาติในอดีตก็เป็นคนเหมือนอย่างกับพวกเรา แต่นิสัยเสีย มีโทษะจริต คือเป็นคนเจ้าโทสะ ทำอะไร มักทำไปด้วยโกรธไปด้วย ฮึ่มๆ ฮ่าๆ อยู่ตลอดเวลา แม้แต่จะทำบุญ ทำทาน ก็ทำด้วยโทสะ ตักบาตรไป ก็ด่าลูกด่าหลานไปด้วย มึงไม่ช่วย กูโยลกน้ำพริก มึงไม่ช่วยกูจัดสำรับ ให้กูเหนื่อยอยู่คนเดียว ไม่มาช่วยหิ้วของบ้าง

รอพระไปก็บ่นไป พระอะไรก็ไม่รู้ สายปานนี้ยังไม่มาเลย เป็นคนมักโกรธอะไรง่าย ๆ คนอย่างนี้จิตใจพอมีกุศลบ้าง อยากรจะทำบุญ ทำทาน แต่ว่าปากเสีย เจ้าโทสะ เป็นนิสัยติดตัวตลอดชีวิต

พอละโลกไปแล้ว เนื่องจากบุญพอมิบ้างเลยไม่ตกนรก ถามว่าบาปมีไหม? ตอบว่ามี โดยมีโทสะเป็นตัวก่อ ก็ขนาดตั้งใจไปฟังเทศน์ พอพระเทศน์จ้ใจดำเข้าหน่อยก็โกรธ แต่โกรธไม่นาน พอกลับไปถึงบ้าน ก็คิดได้

จากความคิดที่มีโทษติดตัว เลยก่อเวรกับคนโน้นคนนี้อยู่บ่อยๆ และเนื่องจากเคยเตะ เคยตีเขาเอาไว้บ้าง มีเรื่องต้องแก้แค้นกันมาก เพราะฉะนั้นพวกนี้เวลาจะไปไหนมักนิยมพกอาวุธ เมื่อมีชีวิตอยู่มักจะพกอาวุธ พกไม้ พกมีด พกตะพดติดตัว **พอละโลกตายไปแล้ว ไปเกิดอยู่ในสภาพกายกึ่งหยาบกึ่งละเอียดเรียกว่ายักษ์** ตัวโตมาก คนทั่วไปมองไม่เห็น บางสภาวะสามารถแปลงกายเป็นกายหยาบมาให้เห็นอย่างกับพวกเราทั้งหลายได้ แต่ส่วนมากยังอยู่ในลักษณะกึ่งหยาบกึ่งละเอียดคือละเอียดไม่ถึงเทวดา หยาบไม่ถึงมนุษย์ ก้ำกึ่งกันอยู่

เมื่อนั่งสมาธิเข้าไปถามว่าทำไมเป็นอย่างนี้ เขาก็บอกว่า เป็นเพราะกิเลสเจ้าโทษ ชอบโกรธฮึ่มๆ ฮ่าๆ เลยทำให้เขาต้องเป็นอย่างนี้ สำหรับรูปร่างยักษ์ที่เขาวาดกันตามโบสถ์หรือที่วัดพระแก้วนั้นสวยเกินไปจริงๆ แล้วรูปร่างแยกว่านั้น เส้นขนแต่ละเส้นหยาบเหมือน กับเชือก ทอกระสอบ เวลานอนก็บ่นจิมๆ ง่าๆ ไปว่า เจ็บตัวจริงโวยๆ ทำไมจึงเจ็บ เจ็บเพราะขนมันครูดมันทิ่มตัวเองจนเจ็บ ตาก็แดง ฟันก็เขยิบ ปากก็แยะ

พวกนี้ส่วนมากจะเหินบกระบองไว้ที่เอว ยักษ์บางตน กระบองใหญ่มาก ไปไหนก็ลากกระบองไปด้วย ลักษณะกระบองเหมือนกับไม้ตีพริก แต่อันเบ้อเร่อ ไปไหนก็ต้องแบกต้องลากไปด้วยตลอดเวลา ทำให้เหนื่อยล้า ถามว่าโยนทิ้งเสียไม่ได้หรือ จะต้องแบกไปทำไม เขาบอกว่าขวางทิ้งไปตั้งหลายทีแล้ว แต่เดี๋ยวมันก็กลับมาติดอีก ต้องแบกไปอย่างนี้

ถามว่าเกิดจากเวรอะไร เขาบอกว่า เมื่อตอนเป็นมนุษย์ชอบพกอาวุธ เตรียมจะไปทำร้ายเขา ด้วยบาปอันนั้นเลยดึงดูดกระบองนี้ติดมาด้วยอันใหญ่มาก ถ้ายักษ์ตนไหนแสบน้อยหน้อยกระบองก็อัน

เล็กลง ยักษ์แต่ละตนต้องพกกระบองกันคนละอันสองอัน ลากไปพลาง มันทักบ่นไปพลางว่า “หนักจริงไว้ยๆ” พอขว้างทิ้งไปเดี๋ยวก็กลับมาติดมืออีก

พวกยักษ์นี้ยังแบ่งชั้นอีกหลายระดับ แต่แบ่งเป็นพวกใหญ่ๆ ได้ ๒ พวกคือพวกหนึ่งมีศีล อีกพวกหนึ่งไม่มีศีล

พวกยักษ์ไม่มีศีล ชอบฆ่าคน ฆ่าสัตว์เอามากิน สมัยก่อน เวลาโจรจะออกปล้นจะต้องทำพิธีชุมนุมเทวดา เราก็นึกว่าเทวดาจริงๆ จะมาที่แท้ที่มาก็ไอ้ยักษ์ตัวแสบพวกนี้เอง เวลาพรานป่าเขาจะไปล่าสัตว์ เขาก็ไหว้เทวดา แต่เทวดาไม่มาหรอก เพราะท่านรังเกียจการฆ่าสัตว์ ตัดชีวิต มีแต่ยักษ์พวกไม่มีศีลนี้มาแทน

อีกพวกหนึ่งเป็นยักษ์มีศีล พวกนี้ชาติในอดีตเป็นคนที่ตั้งใจ รักษาศีล แต่ว่าก็เจ้าโทสะ รักษาศีลไปก็ฮึดๆ ฮ่าๆ ไปด้วย พวกนี้พอเป็นยักษ์แล้วก็ยังติดนิสัยชอบรักษาศีล แต่ถึงอย่างนั้นก็เป็นคนขี้รำคาญ ฮึดๆ ฮ่าๆ เหมือนอย่างเพื่อนเราบางคนไม่เคยทำร้ายใคร แต่ว่าพอเข้าใกล้แล้วเราก็อำนาจ เพราะเขาเป็นคนเจ้าอารมณ์ เวลาเดินก็มีเสียงดัง เตะโน่นๆ นี่ๆ โครมครามเรื่อยไปตลอดสองข้างทาง ไม่มีอะไรที่ถูกต้องใจ แม้แต่จะกินก็บ่น โน่นก็ไม่ดี นี่ก็ไม่อร่อย ไม่ดีสักอย่าง เผลอเดี๋ยวเดียว กินหมดเป็นชามๆ เลย แต่ขอให้ได้บ่นเถอะน่า

แล้วก็ใจร้อน ใครเอาอะไรมาให้ไม่ทันใจก็โกรธ คนพวกนี้ รักษาศีลได้ไม่ขาดเลยสักข้อ คือไม่ฆ่าสัตว์ ไม่ลักขโมย ยกเว้นขี้ดใจ ขึ้นมาอาจเอาไฟเผาบ้านมันเสียเลย ถ้าไม่ถูกกัน คนประเภทนี้ไม่ แก้แค้นโดยการลักของ แต่จะเผาจะทำลายของ ไม่จุตคร่าอนาจาร ลูกเมียใครไม่โกหก แต่ด่าเป็นไฟแลบเลย เหล้าก็ไม่กิน จะกินก็แค่บ้วนๆ เหล้า คือไปคว้าเบียร์มาบ้าง หรือเครื่องดื่มชนิดผสมนิดหน่อยพอกรุ่นๆ

มาตี้มเป็นครั้งคราว เพราะฉะนั้นพอละโลกไป พวกนี้จึงไปเกิดเป็นยักษ์ แต่ก็ถือศีล

ยักษ์ ๒ พวกนี้ไม่ถูกกัน คนเราแบ่งกันเป็นกลุ่มอย่างไร ยักษ์ก็แบ่งกันอย่างนั้นนั่นแหละ พวกยักษ์มีศีลนี้ยังแบ่งกันเป็นอีกหลายพวก มีพวกกุมภภัณฑ์ มียักษ์น้ำ ยักษ์บก ฯลฯ

กุมภภัณฑ์เป็นยักษ์ประเภทหนึ่ง แต่มันมีลักษณะพิเศษ คือ กุมภะแปลว่าหม้อ กุมภภัณฑ์เป็นยักษ์ที่มีลูกอันตะใหญ่โตเหมือนอย่างกับหม้อ พวกนี้เมื่อตอนมีชีวิตอยู่เป็นมนุษย์มีเวรประจำคือ ชอบพูดให้ของลับเขาไปบ่อยๆ พอโกรธอะไรขึ้นมา คำหยาบคำนี้ติดปากมาเลย ละโลกไปแล้วไปเกิดเป็นกุมภภัณฑ์ มีอันตะใหญ่ให้ใครๆ เห็นชัดเลย ซึ่งก็เป็นการประจานตัวเองตามกรรม

มีอยู่คราวหนึ่งตอนหลวงพ่อบุญมาใหม่ๆ คุณยายอาจารย์ท่านเล่าให้ฟัง หลวงพ่อไม่เห็นเอง ท่านบอกว่าอาจารย์ของท่านอีกทีหนึ่ง เป็นแม่ชีชื่อ **อุบลิกาทองสูง สำแดงปั้น** ท่านไปสอนธรรมะที่จังหวัดชลบุรีนานมาแล้ว ท่านก็เตือนพวกชีเฒ่าว่าอย่าไปกินเลยเหล้าไม่ดี มีอยู่คนหนึ่งนอกจากไม่เชื่อแล้ว มันยังพูดให้ของลับท่านอีกด้วย

ต่อมาไม่นานคนๆ นั้นตายลง ไปเกิดเป็นเปรตแล้วเป็นเปรตชนิดพิเศษ เนื่องจากให้ของลับเอาไว้มาก เปรตตัวนี้เลยแปลก ผอม โย่งโย่ง แต่ว่าของลับของมันโตกว่าตัว เหม็นมากๆ ด้วย ไปถึงไหน มันก็ลากไป แล้วก็บ่นเจ็บจริงไว้อย่างไร ไปไหนก็ต้องยกต้องประคองไปด้วย ยกๆ ท้าวๆ พร้อมกับร้องว่า **“หนักจริงไว้อย่างไร เจ็บจริงไว้อย่างไร”** นี่แหละเวรที่พูดหยาบซ้าลามกให้ของลับผู้มีศีล

๕. กกรรมของเรา กกรรมเก่าก่อคุณ

ทั้งๆ ที่เราตั้งใจทำความดีแท้ๆ ทำไมจึงถูกก่อคุณให้เดือดร้อน
รำคาญใจอยู่เรื่อยๆ ครับ ?

เรื่องนี้ หลวงพ่อเองก็มีเรื่องสะเทือนใจในวงศ์ญาติอยู่เหมือนกัน คือขณะที่ตัวเราเองออกบวช พยายามสร้างคุณดีเรื่อยไป แต่ก็มีญาติสนิทบางคนแสนจะเกะกะเกรเร ก็ให้อึดอึดตันใจสงสัยว่า ทำไมจึงเป็นอย่างนี้หนอ ไปถามพระอาจารย์

ท่านก็พานั่งสมาธิระลึกชาติไปดูเรื่องนี้ให้โดยเฉพาะ ในที่สุดก็รู้ว่า อ้อ..มันเป็นอย่างนี้เอง ภาพในอดีตเราก็ตั้งใจทำความดี แต่เป็นประเภทพอลูกเจ้าตัวแสบมาก่อคุณหนักเข้าๆ เราชักทนไม่ไหว เลยไปจ้างนักแสดงคนหนึ่ง มาจัดการเจ้าตัวแสบเสีย เหมือนเศรษฐกิจในปัจจุบันนี้ ที่ถูกนักแสดงรังแกมากเข้าๆ ทนไม่ไหว ก็ไปจ้างมือปืนมาเก็บเสียทำนองนี้

จ้างกันเสร็จเรียบร้อย เราก็คิดว่ามันหมดสิ้นไปตั้งแต่ชาติที่แล้ว แต่มันไม่หมด มันจองเวรต่อ มิหนำซ้ำเจ้ามือปืนนั้นตามมาเกิด มาขอรับใช้เราอีก กรรมนั้นผูกพันมาถึงชาตินี้ เจ้าแสบนั้นมันตามมาเป็นญาติของเราในชาตินี้คนหนึ่งไม่พอ แถมได้เจ้านักเลงนั้นมาเป็นลูกศิษย์ ตัวแสบเพิ่มมาอีกคนหนึ่งด้วย ขณะที่เราเร่งทำความดีแทบแย เจ้าญาติคนนี้กับเจ้าลูกศิษย์ก็ทำความแสบแข่งกับเรา ไม่ได้ลืมหูลืมตาว่าเราทำความดีขนาดไหน

นี่เป็นเรื่องของกรรมที่เราก่อเอาไว้ในอดีตชาติ พระพุทธองค์ได้ตรัสไว้ว่า **ใครทำกรรมใดไว้ ดีหรือชั่วก็ตาม ตนจักต้องเป็นผู้รับผลของกรรมนั้น** ^(๒) หนีไม่พ้นหรอก เพราะฉะนั้นถ้าอยากให้มีแต่เรื่องดีๆ ในชีวิตทุกภพทุกชาติละก็ ให้เร่งทำความดีให้มากๆ ตั้งแต่บัดนี้ไปเลยนะ แล้วก็อดทนต่อการกระทบกระทั่งให้มากๆ ด้วย

๖. กรรมใดทำให้เกิดเป็นพ่อ-แม่-ลูก

การที่คนใดคนหนึ่งได้เกิดเป็นลูกท่านผู้นั้นผู้นี้ หรือท่านผู้นี้ได้ บุตรสาวบุตรชายคนนั้นๆ มาเกิด สิ่งเหล่านี้เป็นผลจาก บุญกรรมอะไรในชาติปางก่อนคะ ?

ใครจะมาเป็นลูกเป็นพ่อกัน หรือเป็นลูกเป็นแม่กันนี้ โดยทั่วๆ ไปก็มีหลักอยู่ว่า ถ้ามีบุญมีบาปใกล้เคียงกันมาแต่ชาติปางก่อนก็มาเป็นลูกเป็นพ่อเป็นแม่กัน ถ้าบุญบาปห่างกันมากก็ไม่อาจจะมาเป็นลูกเป็นพ่อเป็นแม่กันได้ ไม่ว่าในชาตินี้หรือชาติไหน

ยกตัวอย่าง นาย ก. เป็นคนใจบุญสุนทาน ตั้งใจดีกบฏทำทานรักษาศีลมาอย่างดี จนสิ้นอายุขัย ครั้นละโลกไปแล้ว ก็ไปเป็นเทวดา พอพ้นจากการเป็นเทวดา จะมาเกิดใหม่ ก็ต้องมาหาพ่อแม่ที่มีบุญใกล้เคียงกันในวาระนั้น จึงเข้าไปเกิดได้ ถ้าบุญห่างกันนั้นก็เข้าไปเกิดไม่ได้ เหมือนชั้นน้ำกับพานรอง มันต้องใกล้เคียงกัน มันถึงจะรองรับกันได้ ไม่ใช่พานเส้นผ่าศูนย์กลางคืบหนึ่ง ชั้นเส้นผ่าศูนย์กลางศอกหนึ่ง อย่างนี้มันรองรับกันไม่ได้ ชั้นน้ำกับพานรองใกล้เคียงกันก็มาเป็นลูกได้ เหล่ากอกันได้

ที่นี้บางคนเป็นคนเกะกะเกเรกินเหล้าเมายา พอตายไปแล้ว ก็ตกนรก เบาะๆ ก็ไปเกิดเป็นสัตว์เลื้อยคลาน พอหมดเวร จะกลับมาเกิดเป็นคน เวลาเกิดก็ต้องไปหาพ่อแม่ที่เวลานั้นเป็นขี้เมาใกล้เคียงกันนั้นแหละ ชั้นน้ำพานรองมันต้องพอๆ กัน นี้มันเป็นอย่างนี้

เพราะฉะนั้นจะได้บุตรสาวจะได้บุตรชายก็ตาม ขอบอกว่า ลูกเรานั้นเขามีบุญมีบาปใกล้เคียงกับเราในขณะนั้นนะ

เมื่ออาตมายังรุ่นๆ มีนายทหารคนหนึ่งมาบารอกให้ฟังว่า เมื่อตอนเรียนจบเป็นทหารใหม่ๆ ไปสังกัดอยู่ที่ลพบุรี ตอนนั้นทำหน้าที่เป็น

ครูฝึก ลูกที่เกิดตอนนั้นเป็นลูกคนโตความประพฤติเรียบร้อย มีนิสัยเจ้าระเบียบ ไกล่เคียงกับเขามาก ตอนนั้นเขาเป็นครูฝึกที่เคร่งครัดในวินัย

ต่อมามีโจรจีนอาละวาดอยู่แถวๆ ชายแดนไทย คือแถวๆ เบตง ก็ได้รับคำสั่งไปปราบโจรที่นั่น เขาบอกว่าตอนนั้นฆ่าโจรไปมากเหมือนกัน แล้วก็แปลกคือลูกชายคนที่สอง ที่มาเกิดในขณะที่กำลังปราบโจรจีนอยู่ที่เบตง ลูกคนนี้ตั้งแต่เล็กยังเดินไม่ได้ พอแกหยิบของเล่นอะไรขึ้นมาเล่นได้เดี๋ยวเดียว ก็ทุบแตกหมด พอพี่ชายเข้าไปเล่นด้วย เดี่ยว เดี่ยวแกเคาะหัวพี่ชายแตกเลย พอโตขึ้นมาอีกหน่อยหนึ่ง ของเล่นที่ถูกอกถูกใจมากคือ ลูกแมวลูกหมาที่เกิดในบ้าน ซึ่งต้องระวังกันมากเลยไม่อย่างนั้น แกจับใส่เตาเผาหมด วิธีเล่นของแกมีแต่โหดๆ แล้วตื้อใจขาดเลย

คำว่า **ตื้อใจขาด** นี้อธิบายยาก อาตมามีหลานอยู่คนหนึ่ง ตั้งชื่อให้ว่าเจ้าตัน ตอนเล็กๆ อายุ ๓-๔ ขวบ ขึ้นชื่อว่าตื้อใจขาดเหมือนกัน อาตมาไปเยี่ยมโยมพ่อโยมแม่ที่บ้าน เห็นเจ้าตันก็เรียกว่า

“ตันเอ๊ย มาหาหลวงตานีมา”

“ไม่มา”

อ้าว! “จั้นไปไหนก็ไปเถอะไป”

“ไม่ไป”

“จั้นก็อยู่นั้นแหละ ดีแล้ว”

“ไม่อยู่”

“แล้วจะทำอะไร”

“ไม่ทำ”

โอ้โฮ.. เจอคนพรรคนี้เข้าแล้วสิเรา..นี่แหละตื้อใจขาด มันก็ฟ้องละว่า หลวงตานีเมื่อก่อนนี่ก็คงไม่เบาเหมือนกัน **ใครจะมาเป็นลูกเป็นพ่อเป็นแม่เป็นญาติกัน ก็มีบุญบาปใกล้เคียงกันอย่างนี้แหละ**

๗. กสรมบับคั้น

ในโลกนี้ทำไมจึงมีสัตว์ต่างๆ มากมาย มันเกิดมาได้อย่างไรคะ ?

สัตว์ทั้งหลายในโลกนี้ ไม่ว่าจะช้างม้า วัว ควาย ฯลฯ จริงๆ แล้วแต่เดิมนั้น หรือชาติในอดีตมันก็เป็นคนอย่างกับพวกเรานี้แหละ แต่มันก่อเวรเอาไว้มาก อำนาจบาปจึงบีบคั้นจนกระทั่งรูปของมันวิปริตไปจากคน กลายเป็นสัตว์

อำนาจกรรมนี้ร้ายนัก บางคนมีเศษกรรมเพียงเล็กน้อย ได้เกิดมาเป็นคน แต่เศษกรรมก็สามารถบีบคั้นให้กลายเป็นคนพิการ ตาบอด หูหนวกได้ ถ้าหนักข้อเข้าก็อาจถึงขั้นเป็นคนใบ้ บ้า ปัญญาอ่อนไป ส่วนพวกที่กรรมหนักๆ นะ มันบีบคั้นเอาจนกระทั่งรูปร่างของมันวิปริตไปจากคน กลายเป็นสัตว์เดรัจฉานไปเลย นี่อำนาจกรรม มันบีบคั้นได้อย่างนี้

เมื่อใดอำนาจบาปกรรมที่บีบคั้นคลายตัวลงแล้ว จากสัตว์เดรัจฉาน ก็กลับมาเกิดเป็นคน เมื่อได้รูปร่างเป็นคนแล้ว ถ้าตั้งใจทำความดี หมั่นสะสมบุญเรื่อยไป ปฏิบัติมรรคมืองค์ ๘ จนกระทั่งวันใดวันหนึ่งบุญเต็มที่ถูกส่วนเข้า ก็เข้าถึงธรรมกาย อาศัยธรรมกาย นั้นมาพิจารณาอริยสัจ ๔ จนรู้แจ้งถึงขั้นตรัสรู้ธรรม ก็หมดกิเลส เข้าพระนิพพานไปด้วยกันนั่นแหละ

ที่คุณหนูสงสัยว่าทำไมจึงมีสัตว์มากนัก ตอบว่า เพราะในอดีตชาติมีคนทำบาปมากมาย บาปได้บีบคั้นให้เขาต้องมาเกิดในรูปร่างเป็นสัตว์สารพัดชนิด ถ้ายังไม่เลิกทำบาปกัน สัตว์เดรัจฉานจะยิ่งมากกว่านี้

๘. นสรมหนัก

ทำไมกรรมที่ทำต่อพระอริยเจ้า จึงมากกว่ากรรมธรรมดา
 ทั้ๆ ที่ผู้สร้างกรรมไม่รู้ว่าเป็นพระอริยเจ้า ขอ
 ความกระจ่างด้วยครับ ?

เป็นคำถามที่ดีมาก คืออย่างนี้**พระอริยเจ้านะ ท่านเป็นผู้มี
 คุณใหญ่ มีความดีมาก** ส่วนคนทั่วไปเป็นผู้มีคุณน้อยมีความดีน้อย ถ้า
 เราไปทำผิดคิดร้ายต่อพระอริยเจ้า ไม่ว่าจะตั้งใจหรือไม่ตั้งใจก็ตามทีเถอะ
 ผลกรรมนั้นหนักนัก

อุปมาเหมือนรถลึบล้อกำลังแล่นอยู่ แล้วเราไปขวางทางรถ
 รับรองถูกทับตายแน่ แต่ว่าคนธรรมดามีคุณธรรมน้อยอุปมาเหมือน
 รถจักรยาน เราไปขวางทางจักรยาน อย่างมากก็เพียงถูกชนจนล้ม ก็
 เขียวๆ ถลอกๆ เท่านั้นแหละ ผู้ที่มีคุณความดีอยู่ในตัวมาก เราไปทำ
 ล้วงเกินผิดพลาดกับท่าน ก็มีโทษมาก ตรงกันข้ามถ้าไปทำความดีกับ
 ท่านก็ได้ผลดีมากเกินคาดเหมือนกัน

เอาอย่างนี้ก็แล้วกันสำหรับพระอริยเจ้านี้ยกไว้ ไม่ต้องมาก
 หรอก คุณพ่อของเรานี้แหละ สมมุติว่าตอนกลางคืนท่านเดินตรวจรอบๆ
 บ้าน เรานึกว่าเป็นขโมยเราจึงดักอยู่ตรงมุมบ้าน พอพ่อโผล่มาเราก็เอา
 ตะพัดฟาดเปรี้ยงเข้าให้ หัวแบะเลย พอเข้าไปจะซ้ำอีกที อ้าวพ่อ
 หรอกหรือนี่ ทั้ๆ ที่เราไม่รู้ แต่พ่อเป็นผู้มีพระคุณใหญ่ ยังไงเสีย บาบ
 ก็มาก ถ้าเปลี่ยนจากพ่อมาเป็นคนใช้ เห็นเดินตรวจรอบบ้านอยู่ นึกว่า
 ขโมย เราฟาดเปรี้ยงเข้าให้ บาบก็น้อยตามส่วน เรื่องมันก็เป็นอย่างนี้
 แหละ

ผู้ที่มีคุณมาก หากเราไปทำร้ายท่าน ก็จะได้รับผลของกรรม

นี้ทันที คือภายในชาตินี้ส่วนหนึ่ง และเมื่อตายย่อมไปตกนรกแน่นอน
กรรมประเภทนี้ท่าน เรียกว่า **อนันตริยกรรม** ^(๓) ได้แก่

๑. การทำมาตุฆาต ฆ่ามารดา
๒. การทำบิดาฆาต ฆ่าบิดา
๓. อรหันตฆาต การฆ่าพระอรหันต์
๔. โลหิตุปบาท ทำร้ายพระพุทธเจ้าจนห้อพระโลหิต
๕. สังฆเภท ยังสงฆ์ให้แตกกัน

๙. กายละเอียดของสัตว์

หลวงพ่อกับ กายละเอียดของคนเป็นคน แล้วกายละเอียดของ สัตว์เป็นอะไรครับ ?

กายละเอียดของสัตว์ชั้นในสุดก็เป็นคนเหมือนกัน ไม่ว่าจะหมู หมา กาไก่ ที่มีมันวิ่งอยู่ข้างทางนี้ แต่เดิมมันก็เป็นคนอย่างเรานี่แหละ แล้วทำไมมันถึงได้มาเป็นสัตว์เป็นสุนัข หรือมาเป็นเป็ดเป็นไก่

ตอบว่าที่มาเป็นสัตว์ เพราะเมื่อชาติที่เป็นคน เขารักษาศีล ๕ ไม่ครบ พอละโลกตายไปจะเกิดใหม่ กายละเอียดของเขาเข้าไปสู่กรรม มารดาที่เป็นคนไม่ได้ เพราะธาตุชั้นนั้นมันหยาบกว่าคน เหมือนเวลา เขาเอาตะแกรงร่อนกรวด ร่อนทราย

กรวดนั้นมีทั้งกรวดหยาบ กรวดละเอียด พอผ่านตะแกรง กรวดหยาบ เขาก็แบ่งเป็นส่วนหนึ่ง กรวดละเอียดเขาก็แบ่งเป็นอีก ส่วนหนึ่ง กรวดหยาบเขาใช้ทำถนนหนทาง ส่วนกรวดละเอียดหรือ ทรายละเอียด เขานำมาผสมปูนซีเมนต์ใช้ฉาบผนัง ใครก็ตามที่ผิดศีล เอาไว้มากๆ ใจของเขาก็หยาบ เปรียบเหมือนกรวดหยาบๆ ที่ต้องถูกร่อนทิ้งออกไป เวลาจะมากเกิดกายละเอียดชั้นนอกของเขาหยาบเกิน กว่ากายละเอียดชั้นนอกของมารดาชนิดที่เป็นคน เพราะฉะนั้นจึงเข้าไป เกิดไม่ได้ ก็เลยต้องไปเข้ากรรมมารดาที่เป็นสัตว์ เกิดเป็นหมูเป็นหมา เป็นเป็ดเป็นไก่อะไรไปโน่น เวลาเกิดแทนที่จะร้องอูแว๊ว กลับร้องเอ็งๆ ชะนี แต่ว่าข้างในลึกๆ นะเป็นคน

เพราะฉะนั้นถ้ารักที่จะเกิดมาเจอหน้ากันใหม่ จะได้คุยกับ หลวงพ่อรู้เรื่องละก็ ต้องเกิดเป็นคนนะ คือตลอดชาตินี้ ต้องรักษาศีล ๕ ให้ดีนะ

๑๐. เกย์-ทอม-ดี้

พวกที่เป็นเกย์ เป็นทอม เป็นดี้พวกนี้สิกรรมมาจากอะไรคะ ?

พวกนี้แต่ก่อนเป็นผู้ชาย แล้วไปผิดศีลกาเม สุมิฉฉาจาร คือเป็นชู้กับเมียชาวบ้าน หลังจากตกนรกหมกไหม้มาพอแรง แล้วก็มาเกิดเป็นคน แต่เศษเวรกรรมก็ตามมาเล่นงานให้เดือดร้อนวุ่นวาย เพราะเพศเป็นเหตุอีก บางคนตัวเป็นชายแต่ใจเป็นหญิง บางคนตัวเป็นหญิงแต่ใจเป็นผู้ชาย บางคนเป็นทั้งผู้ชายผู้หญิง จนไม่รู้จะจัดการกับตัวเองอย่างไร มีหน้าซ้ำ้ถูกสังกรรมรังเกียจ ถูกรังแกต่างๆ นานา

พวกชายครึ่งหญิง หรือพวกลักเพศนี้ พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ไม่นุญาติให้บวช^(๔) เพราะเดี๋ยวไปทำวิบัติร้าย กระชี่ กระชะพระในวัดเข้า ยุ่งตายเลย

ส่วนที่ถามว่า ถ้าปฏิบัติธรรมจะสามารถบรรลุนิพพานในชาตินี้ได้ไหม?

ไม่ได้นะ ปิดนิพพานสำหรับชาตินี้ แต่ไม่ปิดสวรรค์ ทำบุญทำทานมากเข้า พยายามรักษาศีล ๕ ให้ดี ละโลกแล้วมีโอกาสไปสวรรค์ แต่ใจของคนพวกนี้ไม่นึกถึงนิพพานหรอก นึกถึงแต่เรื่องก๊วๆ ก้าวๆ เรื่องเจ้าชู้ จึงไปไม่รอดนะ

ทางแก้ไขให้พ้นเวรมีไหมคะ ?

มี ให้ตั้งใจรักษาศีล ๕ ให้เคร่งครัด แต่ขอบอกว่ายากนะ เพราะพวกนี้จะไม่ตั้งใจถือศีล แต่ถ้าได้กัลยาณมิตรคอยประคับประคอง บั้นปลายชีวิตพอจะดีบ้าง แต่คนที่เปิ่นพีเลี้ยง ต้องระวังจะเสียท่านะ

๑๑. เกิดเป็นชาย-หญิง

การที่คนเราเกิดเป็นชายหรือเป็นหญิงนั้น เขาทำบุญมาต่างกัน
อย่างไร ?

ที่เกิดมาเป็นชาย ก็เพราะรักษาศีลข้อ ๓ มาดี คือไม่เจ้าชู้
ไม่ผิดลูกผิดเมียชาวบ้าน ส่วนที่เป็นหญิงการทำบุญด้านอื่นก็อาจจะ
เหมือนกับผู้ชาย แต่ขอให้ทราบเอาไว้ว่าในอดีตชาติเคยผิดศีลกาเมฯ
ขณะนี้กำลังชดใช้กรรมที่เกิดจากเศษเวรผิดศีลกาเมฯ อยู่

เพราะฉะนั้น นับแต่นี้ไปให้ตั้งใจรักษาศีลของตัวเองให้ดี โดยเฉพาะ
ศีลข้อ ๓ ต้องรักษาให้ดีเยี่ยมเลย ชาติใดชาติหนึ่งข้างหน้าจะ
ได้กลับมาเกิดเป็นชาย แต่ถ้าขณะเป็นหญิงยังไปผิดศีลข้อ ๓ เข้าอีก เช่น
นอกใจสามีของตัวเอง ถ้าอย่างนั้นจะยิ่งหนักข้อไปอีก โอกาสจะกลับมา
เกิดเป็นผู้ชายยิ่งยากแสนยาก

๑๒. เกิดเป็นลูกกรอก

คนที่มีลูกเป็นลูกกรอก ทำกรรมอะไรมาคะ ?

ลูกกรอก คือเด็กที่ตายในท้อง เด็กที่ตายในท้อง แสดงว่าภพในอดีตเขาเคยฆ่าเด็กที่อยู่ในครรภ์มารดามาก่อน พุดง่ายๆ พวกหมอพวกพยาบาลที่ชอบทำแท้งทั้งหลาย ระวังเถอะจะต้องไปเกิดเป็นลูกกรอก ตายในท้องหลายชาติเชียวนะ

ส่วนคนที่ต้องเป็นแม่ของลูกกรอก คือคนที่มีกรรมประเภทไหน ตอบว่าเป็นคนที่เวลาเขาทำแท้ง ก็อนุโมทนาบายกับเขาด้วยว่า เออดีทำเข้าไปเถอะ แล้วก็หาเหตุผลให้เขาต่างๆ นานา ถึงเวลาก็เลยเป็นแม่ของลูกกรอก เพราะ**กรรมจากการอนุโมทนาบายติดมา** ตัวเองไม่ถึงกับตาย แต่สูญเสียลูกในท้องคนแล้วคนเล่า ชอบให้เขาทำแท้งกรรมก็ส่งผลอย่างนี้แหละ

๑๓. ขอให้มียัญญาเหมือนพระสารีบุตร

พระสารีบุตรประกอบเหตุอะไรไว้ถึงมียัญญามาก^(๔) ครับ ?

ท่านคบบัณฑิตมาตลอดทุกชาติ คนพาลท่านไม่คบ เพื่อนชนิดที่ชวนกินเหล้า เล่นการพนัน เข้าบาร์ เข้าคลับ ท่านไม่เอา ท่านมีแต่จะคบเพื่อนที่ชวนกันศึกษาธรรมะชวนกันปฏิบัติธรรมให้ยิ่งๆ ขึ้นไป แล้วเวลาทำบุญท่านก็ตั้งใจอธิษฐานของท่านด้วยว่า **เกิดอีกก็ภพที่ชาติขอให้มีปัญญาถึงที่สุด** จนกระทั่งได้มาเป็นพระสารีบุตรในชาติสุดท้าย

คนเราควรตั้งเป้าไว้สูงๆ ก่อน เช่น ขอบใจเป็นพระพุทธเจ้าสักพระองค์ ถ้าไม่ไหวได้เป็นพระปัจเจกพุทธเจ้าก็ยังดี เป็นพระปัจเจกฯ ไม่ไหว ก็เป็นพระอรหันต์ธรรมดา ชั้นสุดท้ายเป็นพระอรหันต์ธรรมดาไม่ได้ ขอบใจเป็นอุบาสิกาเถอะ ตั้งเป้าให้สูงสุด ไม่ไหวมันก็ลดลงมาเอง ตั้งเป้าไว้ต่ำๆ โอกาสจะสำเร็จประโยชน์ในระดับสูง ก็เป็นไปได้ยาก

๑๔. คนขายเหล้า

คนขายเหล้าจะได้รับผลบาปอย่างไรครับ ?

คนที่ค้าขายเหล้าจะมีเวรติดตัวไปว่า เกิดก็ภพก็ชาติ แม้แต่ชาตินี้หากตกทุกข์ได้ยากแล้ว จะไม่มีคนสงสาร เพราะตัวไม่เคยให้ความสงสารใครเลย รู้อยู่ว่า “เหล้า” คนกินเข้าไปแล้วทั้งเสียทรัพย์ เสียสติ เสียผู้เสียคน เสียชื่อเสียง เสียหมดทุกอย่าง แต่เขาเห็นแก่ได้ เขาก็เลยขายเหล้า เขาขาดเมตตาจิตอย่างแรง

เพราะฉะนั้นชาตินี้ถ้าเขาตกทุกข์ได้ยากเมื่อไร อย่าหวังเลยว่า จะมีใครมาช่วยเหลือ โบราณท่านว่า **“ทำคุณกับใครไม่ขึ้น”** เพราะพื้นใจเขาขาดความเมตตาอยู่แล้ว ผลกรรมในชาตินี้คือคนดึ๋ง เขาไม่ยอมมาคบด้วย ที่จะมาคบมีแต่พวกขี้เมา คนที่กิตติศัพท์ชื่อเสียงดี ๆ ไม่มีมาคบค้าสมาคมด้วย เพราะเขาไม่ยอมเสียชื่อเสียง มีแต่คนที่ชื่อเสียง ๆ มาคบ

เพราะฉะนั้น ลูกเอ๊ย..ใครขายเหล้าอยู่ รู้ตัวแล้ว เลิกเสียนะ ไม่อย่างนั้นใจเราจะคิดไม่ดี คิดแต่จะให้คนเมาเท่านั้น คนเราถ้าคิดแต่จะให้ชาวบ้านเมามายขาดสติอยู่ทุกเมื่อเชิ้อวัน อย่างที่เรียกว่า **“คิดชั่วเป็นปกติ”** เป็นคนพาลนะลูก เลิกเสียเถอะ

นอกจากนี้การขายเหล้ายังจัดอยู่ใน **มิจฉาวณิชา ๕** อย่างที่พระพุทธองค์ทรงห้ามอีกด้วย

๑๕. คนแทบสิ้นโลก

ทำไมสมัยนี้จึงมีคนเยอะจัง คนที่เพิ่มขึ้นมาจากไหนกันคะ ?

เมื่อก่อนหลวงพ่อก็สงสัยเหมือนกันว่า ถึงชาติหน้าจะมีจริง คนหนึ่งจะไปแยกเกิดเป็น ๒ คนไม่ได้ เหตุใดพลเมืองจึงเพิ่ม ส่วนที่เพิ่มนั้นมาจากไหน แต่ว่าบัดนี้หมดสงสัยแล้ว หมดสงสัยเพราะอ่านพระไตรปิฎกจบไปหลายเที่ยว และนั่งสมาธิควบคู่ไปด้วย จนเชื่อในการตรัสรู้ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอย่างแน่นแฟ้น คำตอบของเรื่องนี้คือ

ประการแรก ได้อ่านพบว่าพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงประกาศยืนยันว่าโลกอื่นและจักรวาลอื่นมีจริง และจำนวนจักรวาลก็มีมากมายเป็นอนันต์จักรวาล สัตว์โลกสามารถย้ายจากโลกนี้ของจักรวาลนี้ไปโลกโน้นของจักรวาลโน้นได้ ^(๓)

ประการที่สอง คนเราสามารถเปลี่ยนภพเปลี่ยนภูมิได้ คือจากคนตายแล้ว ไปเกิดเป็นสัตว์ได้ถ้าทำบาปหนัก และเมื่อสัตว์ใดหมดเวรหมดบาปก็สามารถกลับมาเกิดเป็นคนได้อีกเช่นกัน

นอกเหนือจากความจริง ๒ ข้อนี้แล้ว ถ้าจะว่าไป เราไม่รู้หรือว่าสัตว์โลกในโลกของเรามีจำนวนทั้งหมดเท่าไร ยิ่งนับไม่ไหว ลำพังโลกที่เราอยู่ใบนี้ใบเดียวจำนวนคนทั้งหมดเท่าไร ยิ่งนับไม่ครบ สัตว์เดรัจฉานอีกเท่าไรก็นับไม่ถ้วน แล้วแต่ละวันที่ผ่านไป สัตว์ที่อยู่บนโลกเดียวกับเรา หมดเวรมาเกิดเป็นคนก็มาก คนที่ตายไปเกิดเป็นสัตว์ก็อีกไม่รู้เท่าไร อุปมาคล้ายๆ อย่างนี้ ตอนหน้าแล้งเราแหงนหน้าดูท้องฟ้า จะหาปูยเมฆสักปูยก็ไม่มี หายไปไหนหมดก็ไม่รู้ แผ่นดินก็แห้งแล้ง แต่

พอหน้าฝนเหลือวไปดูทางไหนเมฆฝนครึ้มไปหมด มีแต่น้ำเจิ่งนองไปทั่ว
แล้วมาจากไหนก็ไม่รู้

ถ้าคนสมัยนี้ทำบาปกันมากขึ้นๆ สมัยหนึ่งข้างหน้า คงมีคนถาม
ขึ้นมาอีกแหละว่า คนหายไปไหนกันหมด

๑๖. ความดีข้ามภพ

อยากทราบว่า คนที่มีเสียงดี หรือบุคลิกดี เขาได้คุณสมบัตินี้มาได้อย่างไรคะ ?

เสียงดี ได้มาจากการไม่พูดเท็จ ไม่พูดส่อเสียด ไม่พูดเพื่อเจ้า ได้สวดมนต์ไหว้พระ และสรรเสริญคนดีมาข้ามภพข้ามชาติ

คนมีบุคลิกดี อย่างน้อยที่สุดก็ต้องรักษาศีลมาดี ไม่เคยไปทุบตี ทำร้ายใคร ไม่เคยฆ่าใคร รู้จักชวนช่วยช่วยเหลืองานบุญงานกุศล มีความเคารพนบถนอบผู้ใหญ่ ผู้ปฏิบัติธรรมข้ามภพข้ามชาติมา ย่อมจะได้บุคลิกที่ดีเป็นบุญติดตัวมา

เมื่อได้บุคลิกดี ได้เสียงที่ดีมาแล้ว ก็เอาคุณสมบัติที่ดีนี้ไปใช้สร้างความดีเพิ่ม เช่น เอาเสียงดีๆ มาเทศน์ มาชวนคน มาสอนคนให้ทำความดี เอาบุคลิกดีๆ มาเป็นผู้นำประกอบการบุญการกุศล เป็นกัลยาณมิตรให้กับชาวโลก เรียกว่า**เอาบุญต่อบุญ คนที่ฉลาดใช้บุญได้ถูกต้อง บุญก็ยังสะสมมากขึ้นเป็นทวีคูณ**

แต่นั้นแหละ ผู้ที่มีบุคลิกดีเสียงดีก็ต้องระมัดระวัง อย่านำสิ่งดีๆ ไปใช้ในทางที่ผิด เช่น เอาเสียงดีๆ ไปร้องเพลงยั่วยุคน เอามุขลิกลีๆ ไปยกตนข่มท่าน หรือเอาไปหลอกลวงเขาให้หลงไว้วางใจ แล้วลอบทำร้ายปกกลอก แบบนี้เรียกว่า**เอาบุญไปเป็นต้นตอของบาป** เป็นประเภท**ต้นตรง ปลายคด** น่าเสียดาย ภพชาติต่อไปบุญงบนี่คงหมด คือนอกจากเสียงไม่ดี บุคลิกไม่ดีแล้วก่อนหน้านั้นยังตกนรกเสียแย่อีกด้วย

๑๗. ค้าขายเอากำไร

การเป็นพ่อค้าขายของเอากำไร ถือว่าบาปหรือไม่ ?

ไม่ว่าจะเอากำไรหรือไม่ก็ตาม ถ้าขายสิ่งของต้องห้ามละก็ บาปแน่นอน สิ่งของต้องห้าม ได้แก่

๑. ค้าอาวุธ (ลัตถวณิชชา)
๒. ค้ามนุษย์ (ลัตถวณิชชา)
๓. ค้าสัตว์เพื่อนำไปฆ่า (มังสวณิชชา)
๔. ค้าน้ำเมา (มัชชวณิชชา)
๕. ค้ายาพิษ (วิสวณิชชา)

ส่วนการค้าขายอย่างอื่นนอกนั้น ถ้าเอากำไรตามสมควรก็เป็น ค่าแรงชนิดหนึ่ง ไม่บาป **สิ่งที่ต้องคำนึงถึงอย่างมาก คือ เจตนา** เวลาค้าขาย ถ้าเราอยากได้กำไรมากๆ จนกระทั่งได้มีการกักตุนสินค้าขึ้น การกักตุนทำให้ประชาชนเดือดร้อน เพราะว่าไปกักตุนของจำเป็นแก่การยังชีพ เช่น ปัจฉัย ๔ อันได้แก่ อาหาร เสื้อผ้า วัสดุก่อสร้างบ้านเรือน ยารักษาโรค ซึ่งไม่ใช่ของฟุ่มเฟือย ถ้ากักตุนหรือค้ำกำไรเกินขอบเขต อย่าทำ จะแบกบาป เพราะว่าเป็นความเดือดร้อนของเพื่อนร่วมโลก แสดงว่าเราขาดความเมตตา กรุณา เป็นบาปติดตัวที่ทำให้เราเกิดต่อไปอีกก็ชาติๆ เดือดร้อนทุกชาติ ไม่ว่าจะไปอยู่ที่ไหน การทำมาหากินจะผิดเคืองไปหมด มีหน้าซ้ำเมื่อเราเป็นทุกข์เดือดร้อน บาปที่เราก่อไว้จะไปบังตาบังใจ ทำให้คนอื่นไม่มาช่วยเหลือ จนกว่าบาปนั้นจะอ่อนกำลังลง

การค้าขายของจำเป็นอื่นๆ ก็เหมือนกัน เช่น อุปกรณ์การเรียนของเด็กๆ ค้ารถโดยสาร ซึ่งเป็นความสะดวกสบายของประชาชน เป็นของจำเป็นแก่ชีวิต **อย่าไปโกงราคา อย่าไปกักตุน เพราะเป็นบาป**

๑๘. คู่สร้าง - คู่สม

ผู้ที่เป็นสามีภรรยา กัน ในอดีตชาติเคยกระทำความกรรมใดร่วมกันไว้บ้าง ?

การที่ชายหญิงมาเป็นสามีภรรยา กันนั้น เพราะในอดีตชาติมีความใกล้ชิดกัน สนธิสนมกัน เมื่อใกล้ชิดแล้วได้สร้างบุญสร้างบาปร่วมกัน ก็ส่งผลให้มาเจอกันอีก แต่บางชาติก็ไม่เจอ เพราะว่าเป็นคนที่มีกรรมเป็นของตนเอง ที่ร่วมกันสร้างก็มี ถ้าต่างกรรมต่างวาระต่างเจตนา กันมาก ก็ไม่แน่ว่าชาติต่อมากจะได้อีก

แต่มีข้อคิดอยู่อย่างหนึ่งใครที่อธิษฐานขอให้เป็นสามีภรรยา กันทุกชาติๆ จนกว่าจะเข้านิพพานนี้ ไม่ควรทำเพราะเป็นการอธิษฐานตั้งจิตไว้ในกิเลส เคยมีเรื่องเกิดขึ้นแล้วในสมัยพุทธกาล ^(๔)

พระนางมัลลิกา พระมเหสีของพระเจ้าปเสนทิโกศล เคยอธิษฐานกับสามีในอดีตชาติเมื่อหลายภพหลายชาติเต็มที ว่าขอให้ไปเกิดเป็นสามีภรรยา กันอีก แต่สามีไปกะกะเกเร ไปตกนรก ไปเป็นสัตว์เดรัจฉาน ก็คลาดกันไป นางก็เลยแต่งงานกับคนอื่นแทน มาในชาตินี้ได้มาเป็นมเหสีของพระเจ้าปเสนทิโกศล แต่ว่าชาตินี้สามีเก่ากลับมาเกิดเป็นแพะ ด้วยอำนาจที่อธิษฐานผูกกันไว้ นางเลยได้สามีเป็นแพะด้วย เป็นที่อับอายขายหน้าว่า นอกใจพระสวามีตนเองซึ่งเป็นกษัตริย์ ทั้งยังนอกใจไปกับแพะด้วย เลยไปกันใหญ่ นี่เพราะอธิษฐานตั้งจิตไว้ในกิเลส ซึ่งไม่ควรเลย

แต่ถ้าเรารักสามีมากอยากเจอกันอีก ก็ให้ตั้งใจทำบุญอธิษฐานให้ดีกว่า เกิดที่ชาติๆ ขอเป็นกัลยาณมิตรต่อกัน ตักเตือนกันไป ประคับประคองกันไปจนกว่าจะเข้านิพพาน จะเป็นสามีภรรยาหรือ

ไม่ อย่าไปหวัง ไม่อย่างนั้นหากเกิดมาเป็นพี่น้องกันจะทำอย่างไร แต่ถ้าอธิษฐานว่าให้เกิดไปทำบุญร่วมกันอีก ถ้าไปเกิดในภาวะที่จะเป็นสามีภรรยากันได้ก็เป็นไป แต่ถึงแม้อยู่ในภาวะที่จะเป็นพี่น้องกัน เป็นเพื่อนร่วมโลกกันก็เป็นได้ ไม่เดือดร้อน

เพราะฉะนั้น คุณโหนดจะรักใคร่ผูกพันกันขนาดไหน ก็อย่าอธิษฐานตั้งใจให้ตกอยู่ในกาม อย่าเอากรรมเป็นสรณะ เป็นที่พึ่งเป็นที่ตั้ง ควรเอาบุญกุศลเป็นที่ตั้งจะดีกว่านะ

๑๙. ข่าคนตาย - ข่าตัวตาย

การฆ่าตัวตาย มีบาปเท่ากับการฆ่าผู้อื่นหรือไม่ ?

มันขึ้นอยู่กับแต่ละกรณี แต่ละบุคคล การฆ่าผู้อื่นตาย ถ้าไปฆ่าคนเลวๆ คนกระโจกงอแง ความจริงก็บาปมาก แต่ว่าถ้าฆ่าพระอรหันต์นั้นบาปหนัก ถึงขั้นอนันตริยกรรม คือบาปที่สุดเลย

ทีนี้ถ้าฆ่าคนอื่น ซึ่งไม่ใช่พระอรหันต์ และก็ไม่ใช่เป็นคนมีความดีมากนัก เทียบกับฆ่าตัวตาย ฆ่าตัวตายก็บาปมากกว่า แต่ว่าถ้าเทียบกับไปฆ่าพระอรหันต์ การฆ่าตัวตายกลับบาปน้อยกว่าฆ่าพระอรหันต์ นี่ขึ้นอยู่กับกรณีๆ ไป แล้วถ้าจะให้ดีละก็อย่าไปฆ่าใครเลยนะไม่ว่าจะเป็นตัวเอง หรือใครๆ ก็ตามนะ

๒๐. บาปสัตว์ใหญ่-สัตว์เล็ก

บาปสัตว์ใหญ่บาปมาก บาปสัตว์เล็กบาปน้อย จริงหรือเปล่านั้น ?

จริงลูก ชำมดกับฆ่าช้าง บาปไม่เท่ากันหรอก ถ้าเอามาเปรียบเทียบกันระหว่างฆ่ามด ฆ่าปลวกกับฆ่าคน ยิ่งไงเสียการฆ่าคนก็บาปมากกว่า แต่ในคน ๒ คนนี้แหละ แม้อายุเท่าๆ กัน ทุกอย่างเท่ากันหมด ถ้าคนหนึ่งเป็นคนดี คนหนึ่งเป็นคนชั่ว ใครฆ่าคนดีก็บาปมากกว่าฆ่าคนชั่ว **บาปมากบาปน้อยนั้น ในที่สุดแล้วก็ต้องเอาคุณธรรมมาคำนวณร่วมด้วยเสมอ** นอกจากนี้แล้วยังต้องดูที่เจตนาอีกด้วยว่ามีเจตนาฆ่าที่รุนแรงไหม ถ้าฆ่าด้วยความอาฆาตพยาบาท บาปก็มากไปตามส่วน

โดยสรุปก็คือ การฆ่าสัตว์บาปจะมากหรือน้อย ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบเหล่านี้ คือ ^(๙)

๑. สัตว์นั้นเป็นสัตว์ใหญ่หรือสัตว์เล็ก
๒. สัตว์นั้นมีคุณมากหรือมีคุณน้อย
๓. มีเจตนาในการฆ่าที่รุนแรงหรือไม่

๒๑. โจรกลับใจ

หลวงพ่อกับผู้ที่เป็นคนไม่ดี ภายหลังได้กลับตัวเป็นคนดีแล้ว
ถามว่าบุคคลนั้นจะมีโอกาสบรรลุธรรมได้ไหม ?

ได้สิดูพระองค์คุณลิมาล เป็นตัวอย่าง ก่อนบวชท่านฆ่าคนมาเป็นพัน แต่เมื่อมาคิดได้ ท่านก็เลิกทันที ไม่ยินดีกับมันอีกแล้ว เพียรพยายามปฏิบัติธรรมเดินหน้าอย่างเดียว แล้วก็ไ้บรรลุธรรมเป็นพระอรหันต์องค์หนึ่งแต่แน่นอน พระองค์คุณลิมาล ในระยะแรกที่ท่านบวช ท่านก็ลำบากมากเหมือนกัน

ในช่วงแรกที่ท่านบวชใหม่ๆ ใครๆ ก็ไม่เชื่อว่าท่านบวชจริง เพราะฆ่าคนมาตั้งเยอะ ชาวบ้านเขาเตรียมข้าวจะไปตักบาตร พอเห็นพระองค์คุณลิมาลมา ก็วิ่งหนีกันลนลาน เพราะกลัวท่านจะฆ่า กลัวท่านจะทำร้าย เลยมีแต่บาตรเปล่ากลับวัดแต่ในระยะหลังเขาเชื่อแน่ว่าท่านบวชจริง ไม่ทำร้ายใคร แน่แน่นอน แทนที่เขาจะตักบาตรให้ เขากลับคิดบุญชีย้อนหลังกับท่าน

บางพวกใจกล้าหน่อย เอาก้อนหินเอาท่อนไม้ขว้างใส่ ส่วนพวกใจไม่ค่อยถึง ก็พยายามอยู่ไกลๆ เอากระสุนบ้าง ธนูบ้างยิงใส่ท่าน เรียกว่าท่านต้องโซกเลือดกลับวัดทุกวัน

มีอยู่วันหนึ่งพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงเห็นเข้าก็ให้สติ “องค์คุณลิมาลความเจ็บปวดที่ได้รับขณะนี้ เทียบกับเมื่อก่อนที่เคยทำไว้กับคนอื่นนะ เทียบกันได้ไหม อย่างไหนหนักกว่ากัน”

ท่านก็ตอบว่า “ทำไว้กับคนอื่นหนักกว่านี้มากพระเจ้าค่ะ

พระพุทธองค์ก็เลยตรัสให้กำลังใจว่า “ทนหน่อยนะองค์คุณลิมาล

”

ท่านรับปากแล้วก็ตั้งใจปฏิบัติธรรมต่อไปไม่ทอดย ในที่สุดท่านก็สำเร็จเป็นพระอรหันต์ แต่กว่าจะได้เป็นก็โชกเลือดเลย เราเองถ้าเคยทำชั่วทำบาปไว้ ก็ทนรับกรรมไปก่อนก็แล้วกัน อย่าท้อ วันใดวันหนึ่งก็จะพ้นจากบาปกรรมได้ ถ้าหมั่นปฏิบัติธรรมอย่างอดทนสม่ำเสมอต่อเนืองทุกวันๆ ก็มีโอกาสบรรลุธรรมได้

๒๒. ใจคอหนักแน่น

บุคคลที่มีใจคอหนักแน่น ในอดีตชาติเขาเคยประกอบกรรมได้ไว้
ครับ ?

คนที่มีใจคอหนักแน่น เพราะเคยฝึกสติฝึกตัวเองมาตลอด มีความอดทนเป็นเยี่ยม ความอดทนก็เกิดจากการมีสติ มีระเบียบวินัย เคารพอ่อนน้อมต่อผู้ใหญ่ รับผิดชอบต่อหน้าที่ เหล่านี้เป็นคุณสมบัติที่ทำให้เราเป็นคนมีใจหนักแน่นทั้งนั้น

๒๓. เขียร์มวยทั้งสองฝ่าย

เขียร์มวยทั้งสองฝ่าย ไม่เข้าข้างใคร เขียร์หมดทั้ง ๒ คน บาบ ไหมครับ ?

ก็ขอตอบโดยหลักกรรม ไม่เข้าข้างใครเหมือนกัน **การเขียร์มวยจัดเป็นประเภทอนุโมทนาบาป** เห็นเขาถูกต่อยเซไปเซมา แหมมันสะใจ มันต้องอย่างนี้ซิว่า นี่เป็นตัวอย่างของการอนุโมทนาบาป

เรื่องอย่างนี้คนไทยชอบเสียด้วย เห็นรถเฉี่ยวรถชนกัน ที่ไหนคนมุ่งดูแน่นไปหมด บางคนมองเห็นไม่ชัด ยึดคอกไป แหกทางเข้าไปทีเดียว ปากก็พูดแต่ทางร้ายๆ เช่น

“แบบนี้ไม่ตายก็ค้างเหลือง”

“แหมมันน่าจะตายนะ”

อะไรทำนองนี้ คนจำนวนไม่น้อยชอบอนุโมทนาบาป ชื่นชมในบาปที่คนอื่นเขาทำ ถึงไม่ลงมือทำบาปเอง ก็ชอบเห็นการทำบาป ชอบเห็นความเดือดร้อน คนชอบใกล้ร้อน ใกล้ไฟ ก็ต้องร้อนละ ได้ร้อนได้โกรธตามเขาไป จะถือว่าได้บาปหรือไม่ละ

๒๔. ไช้ส - โรคกรรมเวร

หนูมีโรคประจำตัว คือโรคไข้น้สจุมก รักษาจนทุกทางแล้ว ก็ยังไม่หายขาด บางทีทุเลาแต่ไม่หาย พออาการกำเริบ ก็มีเสมหะมาก จนหายใจยาก นอนก็นอนอย่างทรมาณ ไม่ทราบว่าเกิดจากกรรมอะไรเจ้าคะ ทำอย่างไรจึงจะดีขึ้น ?

โรคพวกนี้เกิดจากเวรกรรมลัตัว ทนรับกรรมไปชาติหนึ่งก็แล้วกัน แต่ที่ว่าทนไปชาติหนึ่งนี้ ไม่ใช่ว่าไม่ต้องรักษานะ คือหมอดิๆ ที่ชำนาญโรคนี้ก็มียาก แต่โรคนี้คือโรคเวรโรคกรรมนะ

เวลารักษามีข้อแม้ คือต้องรักษาอารมณ์ให้ดีด้วย ถ้าไม่รักษาอารมณ์ให้ดี เดียวก็เป็นอีก ข้อควรระวังอีกอย่างคืออย่านอนดิถัก ถ่านอนดิถักแล้วมันก็มาเล่นงานเอาอีก พวกยาฆ่าแมลง พวกสารพิษต่างๆ ก็เป็นต้นเหตุสำคัญ พวกนี้มีพิษตกค้างนานมาก อย่านำเข้ามาใช้ในบ้านที่ไหนๆ ก็เลิกนำไปใช้

ถ้าเข้มงวดกวัดขันระวังในสิ่งเหล่านี้ อาการจะดีขึ้น แต่จะให้หายขาดนั้นยาก ทนๆ ไปเถอะ แล้วก็อย่าไปก่อเวรประเภทนี้เพิ่มขึ้นอีก

๒๕. ญาติของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

ผู้ใดนับถือพระพุทธศาสนาของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์ใด ผู้นั้นก็คือ บิดา มารดา บุตร ธิดา และ วงศ์ญาติของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์ นั้นใช่หรือไม่ ?

ไม่จำเป็น ต้องบอกว่าไม่จำเป็น เพราะอย่างพระสัมมาสัม-
พุทธเจ้าของเราพระองค์นี้ กว่าจะมาเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทรง
ได้พบพระสัมมาสัมพุทธเจ้าในอดีตมานับสงขไชยพระองค์ไม่ถ้วน แต่
จะเป็นญาติกันด้วยหรือไม่ั้น ไม่จำเป็นต้องเป็น คือท่านใช้คำนี้

**“พระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเราพระองค์นี้ เป็นธรรมทายาท
ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์ก่อนๆ”** ^(๑๑)

ขณะนี้เราเองกำลังปฏิบัติธรรมอยู่เราก็เป็นธรรมทายาท คือ
ทายาท ผู้รักษามรดกธรรมของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์นี้ ถ้า
พูดอย่างนี้ละก็ถือว่าถูกต้อง แต่จะเคยเป็นลูกเป็นหลานเป็นอะไรต่ออะไร
ยังไม่แน่ ไม่จำเป็น

๒๖. เจริญงาน

จากคำนิยามที่ว่าสัตว์เดรัจฉาน คือสัตว์ที่มีลำตัวขนานไปกับพื้น แล้วนกเพนกวิน ซึ่งเป็นสัตว์เดรัจฉานเหมือนกัน ทำไมจึงมีลำตัวตั้งฉากกับพื้นคะ ?

ที่ว่าตั้งฉากน่าจะหมายถึงกระดูกสันหลังตั้งฉาก พวกนกเพนกวิน ที่เห็นอย่างนั้น ความจริงลักษณะกระดูกสันหลังของมันไม่ได้ตั้งฉากนะ ไปผ่าซากดูลักษณะโครงกระดูกแล้วพบว่าไม่ใช่ เหมือนอย่างไก่ ดูเผินๆ เหมือนจะตั้ง แต่จริงๆ แล้วมันทอดลง ลิงก็เหมือนกันดูเผินๆ ว่ากระดูกสันหลังจะตั้งฉากกับพื้น แต่มันก็ไม่ตั้ง

ความจริงนิยามคำว่าสัตว์เดรัจฉาน ยังมีอย่างอื่นอีกที่ท่านเลือกเอาคำนิยามว่า ลำตัวหรือกระดูกสันหลังขนานไปกับพื้นนั้น เพื่อมุ่งประเด็นไปที่ร่างกายเหมาะแก่การปฏิบัติธรรมให้บรรลุผลหรือไม่ ถ้ายังเป็นสัตว์เดรัจฉานกระดูกสันหลังไม่ตั้ง ก็จะทำให้ศูนย์กลางกายไม่พบ เมื่อไม่พบโอกาสที่จะบรรลุธรรมก็ไม่มี

เพราะฉะนั้นเมื่อเกิดมาเป็นคน มีสิทธิ์หาศูนย์กลางกายพบ ง่าย ๆ ก็รีบหาเสียนะ จะได้ไม่พลาดทำเสียทีไปเกิดเป็นพวกกระดูกสันหลังนอนๆ ซึ่งทำอะไรก็หาศูนย์กลางกายตัวเองไม่เจอ

๒๗. ตกงาน

ปัจจุบันมีคนตกงานจำนวนมาก อยากทราบว่าในอดีตชาติ เขา
ทำกรรมอะไรมา ชาตินี้จึงต้องมาตกงาน ?

คนตกงานมีหลายกรณี พวกหนึ่งงานมีให้ทำ แต่มันเลือกงาน
อย่างนี้เป็น**ปัจจุบันกรรม** ปล่อยให้ตกงานไปเถอะ

อีกพวกหนึ่ง เกิดจาก**กรรมเก่า**มาปิดโอกาส คืองานมีเขาก็
ไม่รับ ถ้ามว่าพวกนี้เคยทำกรรมไว้อย่างไร ตอบว่าเขาเป็น**คนประเภท
บอกบุญไม่รับ** เคยเจอไหม ที่เราไปบอกบุญแล้วโดนไล่ คนพวกนี้
แหละเวลาหางานทำ หายากที่สุด ก็ขนาดคนมาบอกบุญยังไล่ พอ
ถึงคราวตัวเองเข้าไปหางานที่ไหนๆ ก็โดนไล่พอกัน

ตั้งแต่โบราณแล้วเขาถือเป็นเรื่องสำคัญนัก **ถ้าใครมาบอกบุญ
ถึงบ้าน จะมากจะน้อยก็ทำตามกำลังตามสมควร** โบราณเขาไม่ไล่
คนที่มาบอกบุญเป็นอันขาด ขอฝากเรื่องนี้ให้พิจารณากันให้ดี

๒๘. ตกใจง่าย

ผมมีลูกจ้างอยู่คนหนึ่งเป็นคนที่ตกใจง่าย มีเสียงอะไรกระทบ
เล็กน้อยก็ตกใจ เขาทำกรรมอะไรมาครับ แล้วจะมีวิธี
รักษาลูกจ้างคนนี้บ้างไหมครับ ถ้ามีขอให้ท่านแนะนำ
ผมด้วย ?

พวกนี้เคยชู้ตวาด ทำให้คนตกใจมาก่อน พอถึงเวลากรรม
ก็ตามทัน สำหรับคนๆ นี้มีวิธีแก้ไขคือ พยายามให้สวดมนต์ นั่งสมาธิ
เป็นประจำ อาการตกใจง่าย จะค่อยๆ คลายไปเอง แล้วก็เตือนอย่า
ให้ไปชู้ไปตวาดใครเข้าอีก

การสวดมนต์ นั่งสมาธิ จะทำให้จิตใจหนักแน่น มีความ
มั่นคงทางจิตใจ เกิดขวัญและกำลังใจมากขึ้น ไม่ฟุ้งซ่าน ไม่
ตกใจง่าย และยังเป็นบุญเป็นกุศลติดตัวไปอีกด้วย ดังนั้นไม่ว่า
ใครๆ ก็ตามควรจะสวดมนต์ นั่งสมาธิเสมอๆ

๒๙. ต่อสู้ป้องกันตัว

การทำร้ายผู้อื่น เพื่อเป็นการป้องกันอันตรายให้กับตัวเอง จะ
เป็นบาปอย่างไร ?

การที่เราต่อสู้ป้องกันตัวเอง ถ้าทำโดยสมเหตุสมผล ควร
ทำ แต่ว่าอย่าทำให้หนักหนาเกินกว่าเหตุ เช่น เรื่องนิดๆ หน่อยๆ เขา
แค่หยิก ทูป ถอง ต่อย ตี เราจะต่อสู้ป้องกันตัว ก็อย่าถึงกับคว้าปืน
มาไล่ยิงกันนะ เพราะนั่นไม่ใช่ป้องกันตัวเอง แต่เป็นการทำเกินกว่าเหตุ
จะทำอะไรขอให้จำไว้ว่า **อย่าให้ถึงตาย** ถ้าถึงตายก็เตรียมตัวรับศึก
ก็แล้วกันและถึงเราจะชนะชาตินี้ แต่ชาติอื่นๆ ต่อไปต้องถึงคราวแพ้
บ้าง และที่สำคัญบาปนั้นจะทำให้เราอายุสั้นไม่คุ้มกัน เพราะฉะนั้นเรื่อง
การทำคนถึงตาย อย่าทำเด็ดขาดนะ

อีกประการหนึ่ง ที่ว่าทำเพื่อป้องกันตัวนะ ที่จริงแล้วเราแอบ
ก่อนหรือเปล่า ถ้าเราเกรงก่อน เขาตอบโต้เราบ้าง แล้วเขาก็ไม่ได้จ้าง
เล่นงานเราถึงตาย เราก็ควรยอมบ้าง เรื่องจะได้จบๆ กันไป แต่ถ้า
เขาจะเล่นงานเราถึงตาย เราก็หลบเลี่ยงและอดทนให้ถึงที่สุด แล้ว
อย่าฆ่าใคร

ถ้าทนได้อย่างนี้ เกิดต่อก็ชาติๆ ใครเขาจะฆ่าเราไม่ได้
และอายุเราก็จะไม่สั้นด้วย

๓๐. ตายเร็ว - ตายช้า

ผู้ถึงแก่กรรมก่อนวัยอันสมควร หรือเมื่อแรกเกิด ก็ถึงแก่กรรมเสียแล้ว คนเช่นนี้ทางพระพุทธศาสนามีคำอธิบายไว้หรือไม่ครับ ?

มี อธิบายไว้ในพระไตรปิฎกชัดเลย สำหรับผู้ที่ตายในครรภ์มารดา จริงๆ แล้วเขาเคยทำกรรมชนิดนั้นไว้ก่อน เช่น ภพในอดีตเป็นหมอทำแท้ง เป็นต้น ถึงเวลาเขาก็รับกรรมนั้นของเขาไป แม้ชาตินี้บางคนก็ยังชอบเป็นนักทำแท้ง ห้ามไม่เชื่อก็ต้องปล่อยไป ยิ่งตอนนี้มีบางคนพยายามจะเขียนกฎหมายอนุญาตการทำแท้งออกมา ถ้าห้ามกันไม่อยู่จริงๆ ก็จนใจ คนพวกนี้ภพต่อไปก็ถูกเขาทำแท้งเอาบ้าง ต้องชดใช้กรรมเป็นอสงไขยชาติทีเดียว กว่าจะพ้นเวรเรื่องนี้

ส่วนพวกที่ตายเมื่อแรกเกิด หรือที่อายุสั้น ตายก่อนที่จะถึงวัยอันสมควร เขาก็มีบาปกรรมติดมา คราวนี้ที่ว่าอายุสั้นแค่นั้นก็ต้องดูอายุขัย โดยเฉลี่ยของมนุษย์ คืออายุมนุษย์ยุคนี้กว่าจะตาย โดยเฉลี่ยก็ ๗๕ ปี ใครตายก่อนนั้น ถือว่าอายุสั้น

โดยทั่วไปเป็นเพราะมีเวรปาณาติบาต คือฆ่าสัตว์ติดตามมา พระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ตรัสไว้ว่า

“บุคคลบางคนในโลกนี้ จะเป็นสตรีก็ตาม บุรุษก็ตาม เป็นผู้มักทำชีวิตสัตว์ให้ตกลง เป็นคนเหี้ยมโหด มีมือเปื้อนเลือด หมกมุ่นในการประหารประหาร ไม่เอ็นดูในเหล่าสัตว์มีชีวิต

เขาตายไปจะเข้า ถึงอบาย ทุกคติ วินิบาต นรก เพราะกรรมนั้น อันเขาให้พร้อมพร้อม สมทานไว้อย่างนี้

หากตายไป ไม่เข้าถึงอบาย ทุกติ วินิบาต นรก ถ้ามาเป็นมนุษย์
เกิด ณ ที่ใดๆ เขาย่อมมีอายุสั้น”

อีกพวกหนึ่งไม่เฉพาะเวรปาณาติบาตเท่านั้น แต่ยังมี**เวรเสีย
สังขะ** คือ**ผิดศีลข่มสาวาท** ชอบพูดปดบวกล้อเข้ามาด้วย พวกนี้มัก
ประสบอุบัติเหตุตาย ตรวจก็ทีๆ ตั้งแต่สมัยหลวงพ่อดีบุกน้ำมาแล้ว
พบว่าพวกที่ตายแบบที่โบราณเรียกว่า **ตายโหง**

พวกนี้มีเวรเสียสังขะรวมกับเวรปาณาติบาต เวน ๒ อย่าง
นี้บรรจบกันเข้าเมื่อไรตายทันที ได้แก่พวกตกน้ำตาย พวกรถชนตาย
ฟ้าผ่าตาย อะไรทำนองนี้

คนที่ชอบฆ่าสัตว์ คนที่แก่งสกลสาบาน แก่ลัญญาลมๆ แล้งๆ
ระวางกรรมจะตามทันก็แล้วกันนะ

๓๑. ถูกใส่ความ

คนที่ไม่มี ความผิดเลย แต่ถูกใส่ความทำให้เสียชื่อเสียง เรียกว่า
รับผลของกรรมเก่าใช้ใหม่ คือบุคคลที่ถูกใส่ความโดย
ไม่มีความผิด จนต้องขึ้นโรงศาลนั้น เคยใส่ความคน
อื่นตั้งแต่ชาติก่อนใช้หรือไม่ ถ้าเป็นเช่นนั้น การแผ่
เมตตาให้คู่กรรม จะทำให้หมดเวรหมดกรรมต่อกันได้
หรือไม่ ?

เรื่องคนถูกใส่ความ แต่ละรายมีสาเหตุไม่เหมือนกัน มีทั้ง
เนื่องจากผลของกรรมในอดีต และผลจากการกระทำในปัจจุบันของเขา
อย่างกรณีของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถูกนางจิญจมาณวิกาใส่ความ ว่า
ทำให้นางท้องนั้น เป็นกรรมเก่าของพระองค์ในอดีตชาติ

เรื่องก็มีอยู่ว่า นางจิญจมาณวิกาคนนี้ เป็นผู้หญิงที่สวยงาม
คนหนึ่งในเมืองสาวัตถี วันหนึ่งขณะที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้ากำลังเทศน์
อยู่ แก่เดินแหวกคนเข้ามายืนกลางศาลาแล้วพูดเปรี้ยวออกมาเลย “พระ
พุทธเจ้าคะ พระองค์นั้นดีแต่สอนคนอื่น ที่ลูกในท้องนี้กลับไม่สนใจ
ปล่อยยให้ดิฉันลำบากอยู่คนเดียว” ทำหน้าตาซึ่งซึ่งใส่ความว่าพระ
พุทธเจ้าทำแกท้อง นี้ยกตัวอย่าง

ถามว่ากรรมอะไร เรื่องนี้พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงระลึกชาติ
ไปดู แล้วทรงเล่าว่าในอดีต ถอยหลังไปเป็นอสงไขยๆ ชาติ พระองค์
เกิดเป็นฤๅษีอาศัยอยู่ในป่าแห่งหนึ่ง มีคนมานับถือมากมาย ต่อมา
มีฤๅษีอีกท่านหนึ่งเข้ามาอยู่ในป่าเดียวกัน ฤๅษีท่านนั้นเก่งมาก ฝึกสมาธิ
ได้ผลดี มีฤทธิ์กว่าพระองค์ มีคนมาฝากตัวเป็นลูกศิษย์มากกว่า

พระองค์เกิดอิจฉาฤๅษีท่านนั้นเข้า ก็เลยไปพูดใส่ความว่า
ฤๅษีนั้น มีความประพฤติไม่ดี เข้าทำนองเป็นหลวงตาชอบกินไก่วัด

ชอบไปยุ่งกับผู้หญิง เคยทำผู้หญิงท้องมาแล้วด้วย เล่าเป็นตู่เป็นตะโปเลย ชาวบ้านเขาก็เชื่อ เลิกนับถือฤษีท่านนั้น หันมานับถือพระองค์เกือบทั้งหมด เวนั้นเองติดตามล้างผลาญพระองค์นับชาติไม่ถ้วน ถูกใส่ความมาทุกชาติๆ แม้ชาติสุดท้ายตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว ก็ยังถูกนางจิญจมาณวิกา ใส่ความว่าทำแก้อ๋อง

ความอิจฉาริษยา การใส่ความคนอื่นนั้น ผลของกรรมร้ายแรงนัก ยิ่งไปใส่ความคนดี คนบริสุทธิ์มากเท่าไร ผลของกรรมยิ่งร้ายแรงหนัก อย่างนางจิญจมาณวิกา นั้น พอใส่ความเสร็จก็ถูกรณีสือบพันตาเห็น พระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเราเคยผิดพลาดใส่ความคนดีไว้ตั้งแต่อดีตชาติ ถึงคราวก็ต้องรับผลของกรรมนั้นเหมือนกัน พวกเราถ้าถูกใส่ความโดยที่รู้ตัวอยู่ว่าไม่ได้ทำผิด ทำชั่วอย่างที่เขากล่าวหา ก็ต้องทำใจคิดว่าเป็นกรรมเก่าของเราในอดีตชาติ **ให้ใช้ความอดทนเป็นฐานตั้งรับหน้าไว้ก่อน แล้วใช้สติและปัญญาคิดแก้ปัญหาให้หลุดเป็นเปลาะๆ ไป**

อย่างไรก็ดี **ควรระวังไว้ด้วยว่าเหตุปัจจุบันที่เราท้อขึ้น ก็** เป็นผลให้ถูกใส่ความได้เหมือนกัน ตัวอย่างเช่น การปล่อยตัวให้จมอยู่ในอบายมุข ได้แก่ การเที่ยวกลางคืน การคบเพื่อนชั่ว แม้ยังไม่ทันทำความชั่ว ก็มีสิทธิ์ถูกใส่ความแล้ว

ส่วนการจะแผ่เมตตาให้คู่กรณีนั้น สมควรทำ เพราะได้ประโยชน์แก่ตัวเองก่อนแน่นอน คือพอแผ่เมตตาออกไปแล้ว ใจจะกว้างขวาง ไม่คิดอาฆาตพยาบาทใคร เพราะฉะนั้นทุกครั้งหลังนั่งสมาธิประจำวัน ใจผ่องใสดีแล้ว ให้นึกแผ่เมตตาแก่สรรพสัตว์ทั้งหลายให้เคยชินเป็นนิสัย พอได้นิสัยอย่างนี้แล้วใครจะใส่ความอย่างไรก็ไม่สะทกสะท้าน มีสติปัญญาหาทางแก้ไขความเข้าใจผิดของใครๆ ให้ลุล่วงไปได้

๓๒. ทำบุญอย่างไรจึงได้เป็นนายกรัฐมนตรี

ทราบว่ามีคนไปถามหลวงพ่อดปากน้ำ ว่านายกรัฐมนตรีกับ
ในหลวง ในอดีตชาติสร้างบุญมาต่างกันอย่างไร
หลวงพ่อบอกว่าอย่างไรคะ ?

พระเดชพระคุณหลวงพ่อดปากน้ำภาชีเจริญ (พระมงคล-เทพ
มุณี) ท่านไม่ตอบเอง ท่านให้สามเณรนั่งสมาธิไปดูการสร้างบุญใน
อดีตชาติของท่านทั้งสอง แล้วก็ให้สามเณรเล่าให้ฟัง

สามเณรตอบชัด ไม่ลังเลเลยว่า **ผู้มีบุญได้เป็นพระเจ้า
แผ่นดิน ในอดีตหลายภพหลายชาติเคยเป็นผู้ตักบาตรเป็นประจำ
สม่ำเสมอ** ท่านตักบาตรไม่มาก แต่ทำอย่างสม่ำเสมอ ไม่ยอมขาด แล้ว
ยังชวนคนอื่นด้วย

**ส่วนคนที่ได้เป็นนายกรัฐมนตรีภพในอดีตทำบุญบ้าง ไม่ทำ
บ้าง** เวลาทำก็ทำคราวละมากๆ แต่ถ้าหนักก็เข็ดขี้หนาก็ไม่ทำเลย

พอถึงคราวบุญส่งผล บุญที่สร้างไว้คราวละมากมาย ก็ทำให้
ได้เป็นนายกรัฐมนตรีอยู่ระยะหนึ่ง พอหมดบุญก็หมดวาระหรือตก
กระป๋องไป

สำหรับพระเจ้าแผ่นดิน หรือในหลวงของเราทุกพระองค์
แม้ท่านมีอำนาจในการบริหารประเทศน้อยกว่านายกรัฐมนตรี แต่ท่าน
ทรงได้เป็นในหลวงตลอดชีวิต

ยังมีคนถามต่อว่า ถ้าตักบาตรอย่างสม่ำเสมอและเป็นตัว
ตั้งตัวดีชวนเพื่อนด้วย แต่น้อยกว่าที่ในหลวงทำในอดีตชาติ จะได้บุญ
อย่างไร ท่านตอบว่าจะได้เป็นหัวหน้าเผ่าเล็กๆ แต่ได้เป็นหัวหน้าและ
อยู่ในตำแหน่งนั้นตลอดชีวิต

อย่างไรก็ดี นี่ถือว่าเป็นการตัดตอนตอบให้ตรงคำถามเท่านั้น การส่งผลของบุญมีความซับซ้อนมากกว่านี้ เพราะแต่ละคนเกิดกันมาแล้วนับชาติไม่ถ้วน ทำบุญอย่างนี้ชาตินี้จะหวังผลอย่างนั้นในชาติถัดไปคงยาก ส่วนผลสมของบุญของบาปจะถูกส่วนเป๊ะๆ ส่งผลเป็นอย่างนั้นอย่างนี้มันยากจะคาดเดานะ

๓๓. ทำไมจึงเป็นคนพิการ

เกิดมาไม่พิการ แต่มาเป็นคนพิการภายหลัง เพราะสาเหตุอะไร
ครับ ?

คนที่มาพิการภายหลังก็มีเหตุ ๒ อย่าง คือ

๑. กรรมเก่าในอดีตเพียงตามมาทัน

๒. เกิดเพราะความประมาท เป็นกรรมในปัจจุบัน เช่น กิน
เหล้าเมายา แล้วไปขับรถ ทำให้รถคว่ำ ช่างขาหัก หัวแตก หรือพิการ
เป็นบาปในปัจจุบันทันตาเห็น

เราจะไม่โมเมพูดคลุมๆ ว่าเป็นกรรมเก่าในอดีตชาติเสียทั้งหมด
ถ้าโมเมคลุมๆ แล้วมีโอกาสพลาดนะ

๓๘. ทำไมต้องเป็นภรรยาบ่อย

การที่ต้องกลายเป็นภรรยาบ่อยนั้น เป็นเพราะกรรมอะไรคะ เพราะผิดศีลข้อ ๓ ใจใหม่ ถ้าเรารู้ที่หลังละคะ บาบใหม่ ?

คนที่ เป็นภรรยาบ่อยเขานี้ ก่อนอื่นก็มี **เวรมัจฉาปฏิญญา** คือมีความเห็นผิดเป็นชอบอย่างหนึ่ง แล้วตัวเองมีเวรติดตัวข้ามภพข้ามชาติมา

ขอพูดตรงๆ คนถามอย่าโกรธนะ มีเวรอัจฉาชาวบ้านติดตัวมาเกิด คนใดก็ตามถ้าเคยอิจฉาเขามาละก็ ไม่ว่าจะหญิงไม่ว่าชาย เกิดก็ชาติๆ ถ้าพูดเป็นภาษาพระใช้คำว่า **“อานุภาพจะน้อย”** หรือ **“ศักดาน้อย”** แม้ทำบุญอย่างอื่นมามาก เวรขี้อิจฉาก็ตามมากดให้ต่ำ เช่น

ถ้าเกิดมาเป็นกษัตริย์ ก็ต้องเป็นกษัตริย์ประเทศราช เป็นเมืองขึ้นเขา ถ้าไม่ได้เป็นกษัตริย์เป็นคนทั่วไปนี่แหละ ก็เป็นคนที่ไม่มีความนับถือ ไปเป็นภรรยาของใครก็เป็นภรรยาบ่อย ไปเป็นสามีเขาก็เป็นสามีอันดับ ๒ กรรมเวรที่อิจฉาชาวบ้านนี่มันเป็นอย่างนี้

เพราะฉะนั้นฝึกให้ดีนะ อย่าได้ไปอิจฉาใครทีเดียว คนขี้อิจฉา อานุภาพจะน้อย ยิ่งกว่านั้นถ้าตัวเองเป็นคนทำทานไม่ประณีต จะยิ่งไปกันใหญ่ มีเรื่องจะเล่าให้ฟัง

มีโยมคนหนึ่ง มาวัดเป็นประจำ วันหนึ่งแกมาถามอาตมาว่า ที่ข้างบ้าน มีอยู่ครอบครัวหนึ่งนิสัยแปลกจริงๆ จะเอาอะไรไปทำทาน ต้องใช้ก่อนแล้วค่อยไปทำทาน เช่น ซ้อโซฟามากก็ใช้ก่อนเดือนสองเดือนแล้วค่อยเอาไปถวายวัด ซ้อถ้วยช้อนจานมาใช้ไปสักพัก พอเบ้อแล้วก็

ถวายวัด โตะหมู่บูชาซื้อมาใช้ที่บ้านสักหน่อยแล้วก็ถวายวัด โยมคนนี้
แกก็มาถามอาตมาว่า อย่างนี้ถึงคราวผลบุญมันออก มันจะเป็นอย่างไร
คนพรรคนี้อาจไม่ต้องคิดเลยตอบได้ทันทีว่า ทำบุญด้วยของ Second Hand
ก็ได้ของ Second Hand แน่ๆ

ถึงคราวจะมีเมียก็ได้เมีย Second Hand ถ้าอีกเขาด้วย
แล้วก็ยังทำทานด้วยของที่ใช้แล้วอีกด้วย ลองนึกเอาที่แล้วก็กันว่าผล
มันจะเป็นอย่างไร นักเข้าไปอีกนะ

ถามว่าผิดศีลข้อที่ ๓ โห่ ก็ตอบว่าผิด แต่นั่นแหละนะ
ลูกผู้หญิง พอพลาดเข้าไปแล้วแก้ตัวยาก ก็ได้แต่ให้คำแนะนำว่า

นับแต่ไปตั้งใจให้ทาน รักษาศีล สวดมนต์ ภาวนาให้มากเข้า
แล้วอย่าไปแย่งของใครเขามาอีก ทำอย่างนี้ได้ก็พอจะรอดตัวนะ

๓๕. ทำไมถึงมีเด็กปัญญาอ่อน

คนที่เกิดมาเป็นเด็กปัญญาอ่อนนั้น เป็นเพราะอะไรครับ ?

พวกนี้เดิมเป็นขี้เมาเก่า เมื่อชาติก่อนๆ กินเหล้ามากจนขาดสติเป็นประจำ ทำอะไรเหมือนคนปัญญาอ่อน ใครที่ยังกินเหล้าอยู่นั้นนะ ขอให้รับทราบไว้ด้วยว่าภพต่อไปจะเป็นเหตุให้เกิดเป็นคนปัญญาอ่อน เพราะฝีกตัวเองให้ปัญญาอ่อนเสียแล้วตั้งแต่ชาตินี้

ไม่เชื่อก็ดูเอาเอง พวกที่กินเหล้าเมาหยำเป่นะ ปัญญาอ่อนไหม? อ่อน เพราะขาดสติสัมปชัญญะ ทำอะไรโดยไม่คิด ไม่ได้ใช้ปัญญา สุรามันพาไปไม่ต้องคิดเอง บ่อยเข้าก็ปัญญาอ่อน เพราะซุ่มเป็นคนปัญญาอ่อนมาหลายภพหลายชาติ มาถึงชาตินี้เลยปัญญา อ่อน จนลืมเสียตั้งแต่แรกเกิดทีเดียว

๓๖. ทำอย่างไร จึงจะเกิดมารวย

ผมเกิดมาทำไมแสนจะยากจน เมื่อสมัยต้นๆ ชีวิต เคยผิดศีลข้อ ๒ ไว้มาก คือจัดแวงขโมยเงินขโมยของมีค่าของเพื่อนบ้านไปขาย ผมขโมยเพราะจนจริงๆ ไม่ใช่ขโมยโดยสันดาน ความจำเป็นมันบังคับ แต่ถึงอย่างไรก็ได้ชื่อว่าขโมย ปัจจุบันก็ยังยากจนอยู่ การทำบุญทำทานการสร้างกุศลตามที่เขาบอกบุญมาyingทำอยู่เรื่อยๆ ถึงกระนั้นก็ตาม ชีวิตก็ยังฝืดเคืองอยู่ บุญไม่ส่งผลบ้างเลยหรือครับ ?

สำหรับเรื่องนี้ที่ถามว่าทำไมถึงยากจนนัก ขออาศัยคำตอบที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าเคยให้ไว้กับสุภมานพ บุตรของโศตยพราหมณ์ ซึ่งมาราบทูลถามว่า

“พระพุทธเจ้าข้า ทำไมคนบางคนในโลกนี้เกิดมารวย บางคนจนทั้งชาติ”

พระพุทธองค์ทรงตอบว่า “ใครทำทานมาดีคนนั้นก็รวย ใครไม่ให้ทานจะยากจน”

อธิบายว่าเมื่อเราให้ทาน สิ่งที่ให้ที่เป็นส่วนหยาบก็คือสิ่งของที่เราสละไป ส่วนละเอียด ก็คือเราฆ่าความตระหนี่ได้สำเร็จ จนสามารถสละทรัพย์สิ่งของไปได้ ทนที่ที่ฆ่าความตระหนี่ในใจได้สำเร็จ บุญก็ก่อเกิดขึ้นในใจเดี๋ยวนั้นเลย เป็นบุญจากการให้ทาน ชนิดตัดขาดออกจากใจ

บุญชนิดนี้พอเกิดขึ้นมาแล้วจะมีคุณสมบัติอยู่อย่างหนึ่ง คือสามารถดึงดูดทรัพย์สมบัติได้ เกิดอีกก็ภพที่ชาติบุญนี้จะติดตัวไป

ทำให้สามารถ ดึงดูดทรัพย์สมบัติมาอยู่กับเราได้โดยง่าย

คนที่ให้ทานมามาก และคิดให้ทานอยู่ตลอดเวลา พอเกิดขึ้น มาลืมนาดูโลก ยังไม่ทันทำอะไรเลยก็รวยแล้ว เพราะมีพ่อแม่ที่ร่ำรวย มีทรัพย์สมบัติเตรียมพร้อมไว้ให้ บางคนแต่เดิมพ่อแม่ก็ไม่รวย ทันทที่ที่ เข้ามาอยู่ในครอบครัวมารดา พ่อแม่เริ่มตั้งท้อง ทั้งพ่อทั้งแม่ไม่ว่าจะหยิบ จะทำอะไรก็โชคดีไปหมด

พอออกจากท้องแม่ โตขึ้นมาหน่อย สมบัติทุกอย่างก็มา พร้อมให้ใช้ นี่เป็นผลของทานที่สร้างไว้ในอดีตชาติ ด้วยความตั้งใจ และศรัทธาเต็มที่

อย่างไรก็ตาม บางคนเมื่อเริ่มจะให้ทานไม่ตั้งใจ แต่เมื่อทำไป แล้ว ภายหลังเกิดนึกดีใจว่าเราทำไปดีแล้ว เพราะคนอื่นจะได้ประโยชน์ อีกมากมาย พวกนี้ก็ได้บุญติดตัวไปเหมือนกัน แต่เป็นบุญที่ให้ผลช้า เนื่องจากทำบุญโดยไม่ศรัทธามาก่อน

เพราะฉะนั้นเกิดก็ชาติๆ ในระยะเด็กๆ ถึงวัยรุ่น ช่วงที่ยังไม่ถึงวัยกลางคนจะยากจน แต่พอเลยวัยนั้นฐานะจะดีขึ้น เป็นผลเนื่อง มาจากการที่ดีใจที่ได้ทำบุญ ดีใจซ้ำ บุญก็ตามมาอย่างซ้ำๆ กว่า จะตามทันก็เมื่ออายุเข้าวัยกลางคน

บางคนทำบุญที่แรกดีใจที่ได้โอกาสทำบุญ แต่พอทำไปแล้ว กลับนึกเสียดายภายหลัง บุญจึงส่งผลมาในลักษณะที่ว่า เมื่อยังเล็ก ร่ำรวย เข้าวัยกลางคนก็ยังรวยเรื่อยมา แต่พอตอนแก่ๆ อายุมากแล้ว การที่นึกเสียดายในภายหลัง ความเสียดายก็เริ่มมาตัดทอนกำลังบุญ เลยทำให้ยากจน อย่างนี้ก็มี

ดังนั้นจึงสรุปตอบว่า **ที่เราจนก็เพราะการให้ทานของเราบกพร่อง**

ในอดีตมันหย่อน เพราะฉะนั้นในภพชาตินี้ก็จึงพยายามทำทานให้เต็มที เต็มกำลังของเรา อย่าไปนึกตระหนี่ หรือนึกเสียดายทานที่ให้ไปแล้ว

ที่แน่ๆ คือ**เวรอุทิตนนา** การลักขโมย อย่าไปก่อขึ้นอีก และอีกอย่างหนึ่ง**อย่าไปตัดลาภใคร** ใครเขาจะทำบุญก็อย่าไปขัด อย่าไปค้ำหน้าเขา

ตรงกันข้ามเห็นใครเขาตักบาตรทำบุญ ควรรีบสนับสนุนให้กำลังใจเขา รีบไปกล่าวอนุโมทนาให้เขาปลื้มใจให้มากที่สุด

ที่ถามว่าทำบุญแล้วทำไมบุญไม่ส่งผลบ้าง ขอตอบว่าส่งผลแน่ แต่อาจจะช้า เหมือนที่เราມั໋ชັກຂ້າในการทำบุญแต่ละครั้งนั้นแหละ

๓๗. นิ้วมือของมหาบุรุษ

ตามที่หลวงพ่อกเคยเทศน์ครั้งก่อนว่า พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ท่านบำเพ็ญบารมี ๑๐ ทัศ จึงทำให้นิ้วมือแต่นิ้วของท่านยาวเท่ากัน แต่ลูกสงสัยว่านิ้วหัวแม่มือทั้ง ๒ ของท่านสั้นกว่านิ้วอื่นไม่ใช่หรือเจ้าคะ และลูกไม่เห็นอุณาโลมที่พระธรรมกายเลยคะ เป็นเพราะว่าปั้นไม่ได้หรือเพราะอะไรเจ้าคะ ?

ไปดูใกล้ๆ ให้ดีนะ คืออุณาโลมนี้ไม่ใช่ใหญ่โตมากมายอะไร เป็นเส้นขนเล็กๆ กลุ่มหนึ่งขดอยู่เหนือหว่างคิ้วกลางหน้าผาก ขอให้เข้าไปดูใกล้ๆ แล้วจะเห็น อยากรู้ก็ตามเส้นขนนั้นปั้นยากที่สุด

สำหรับเรื่องนิ้วมือ นิ้วทั้ง ๕ ของพระพุทธองค์ยาวเสมอกันจริงๆ นิ้วหัวแม่มือก็ยาวเท่ากับอีก ๔ นิ้ว แต่ฐานที่ตั้งของนิ้วหัวแม่มือต่ำกว่า จึงดูเหมือนว่าสั้นกว่านิ้วอื่นๆ ไปเล็กน้อยจริงๆ แล้วเท่ากันแต่นิ้วหัวแม่มือของพวกเราสั้นกว่านิ้วอื่นเป็นอันมาก เพราะเรายังไม่ได้ลักษณะมหาบุรุษ เหมือนอย่างพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

๓๘. บาปบุญมีจริงหรือ

คนที่ไม่เชื่อเรื่องบาปบุญว่ามีจริง ช้ำยังกล่าวว่าคนที่เชื่อนั้นมมงาย เขายกเหตุผลมาชี้ว่า คนที่ฆ่าคนตายถ้าบาปมีจริง ทำไมจึงไม่ได้รับการฆ่าอย่างเดียวกัน และฉับพลันล่ะ เพราะฉะนั้นเขาจึงไม่เกรงกลัวบาปกรรม และยังถามว่าบาปกรรมหน้าตาเป็นอย่างไร จะตอบเขาว่าอย่างไรดีคะ ?

ไปบอกคนที่ไม่เชื่อเรื่องบาปบุญคนนั้นว่า ถ้าอยากให้เห็นตัวบาปชัดๆ ว่าหน้าตาเป็นอย่างไร ก็มีวิธีดูง่ายๆ คือให้ไปดูที่หน้ากระจกเงา **หน้าที่เห็นในกระจกนั้นแหละตัวบาปละ**

ส่วนตัวคุณโยมเองก็ควรรู้ความจริงว่า ไม่ว่าจะบาปไม่ว่าบุญ เวลาออกผลต้องใช้เวลาพอสมควร เหมือนปลูกกล้วยวันนี้ ถามว่าพุ่มนี้จะได้กินกล้วยไหม?

ตอบว่าไม่ได้ ต้องรออีกเป็นเดือนๆ บางทีเกือบปี จึงจะได้กินกล้วย เช่นกันทำความดีวันนี้จะให้สังขมยอมรับ หรือทำให้ลาภผลอะไรเกิดขึ้นต้องรออีกเป็นปี ต้องรอดด้วยกันทุกคน แต่ที่จะได้ทันทีคือผลที่เกิดขึ้นภายในใจของผู้กระทำความดีได้ในลักษณะเป็นความชื่นใจสบายใจ ทำปุ๊บได้ปั๊บเลยทีเดียวนะ

บาปก็เช่นเดียวกัน ทำบาปปุ๊บก็ได้ผลปั๊บเหมือนกัน คือใจขุนมัว แล้วกว่าผลบาปเต็มๆ จะตามมาทัน ก็ต้องรอเวลาอีกช่วงหนึ่งเหมือนกัน

ธรรมตามันเป็นเช่นนี้ ฉะนั้นคนที่มั่งง่าย ไม่ตรองอะไรจริงๆ จังๆ ไม่ละเอียดยุขมรอบคอบก็เลยมักจะทักทักเอาว่า บุญไม่มี บาปไม่มี

คนส่วนมากในโลกนี้เมื่อเวลาคนอื่นทำชั่ว ก็อยากทำให้เขาได้รับผลชั่วทันที ซึ่งก็ดีเหมือนกัน สมมุตินะ ถ้าพอใครโกหกบีบให้พัน หักหมดปากบีบเลย สงสัยที่นั่งกันอยู่ตรงนี้คงไม่มีใครเหลือฟันลึกซี่ แต่ส่วนมากไม่เป็นอย่างนั้น เวลาตัวเองโกหกบีบ สาธุ ขอเราอย่าเพิ่งพัน หักเลย นี่คือเรา

พอทำความดีบีบ อยากจะได้ดีทันที อยากให้คนเขายกย่อง เชิดชู อยากได้ยศถาบรรดาศักดิ์ ได้ลาภได้ผล อยากให้ได้ดีทันที แต่เวลาคนอื่นเขาทำความดีกลับบอกว่า รอก่อน อย่าเพิ่งได้ดีเลยนะ เดียวจะมาแข่งเข้าไป คิดกีดกันไปเสียโน่น

คุณโยม อะไรมันจะแข่งอะไรหรือไม่แข่งอะไรก็ช่างมันเถอะนะ ตั้งใจทำความดีของเราเรื่อยไป แล้วจะได้ดีเอง ความชั่วก็เหมือนกัน ทำเองก็จะได้ทุกข์ต้องโทษทัณฑ์เอง ยมบาลไม่ต้องมาตัดสินก็ได้ตัวเอง

ขอฝากพวกเราไว้ล่ะว่า **หน้าที่ของเราเกิดมาในชาตินี้มีหน้าที่เพื่อมากลั่นขันธุ์ทั้ง ๕ กลั่นธาตุทั้ง ๖ ให้ใสสะอาดบริสุทธิ์ขึ้น** ในระยะที่ยังไม่หมดกิเลส ยังเวียนว่ายตายเกิดอยู่ ก็กลั่นให้มีผลเป็นความสุขกายสุขใจ ไม่ต้องทุกข์กายทุกข์ใจ กลั่นธาตุกลั่นขันธุ์ด้วยศีล ด้วยสมาธิ ด้วยปัญญาให้ดีนะ

๓๙. บุญส่วนบุญ บาปส่วนบาป

หลวงพ่อกเคยสอนว่าทำบุญมากเข้า กรรมชั่วจะค่อยๆ จางไป แล้วเปรียบเทียบเรื่องน้ำกับเกลือ หนูฟังแล้วเข้าใจว่า ทำกรรมดีมากเข้า กรรมชั่วจะตามไม่ทัน เพราะกรรมดีมีมากกว่า แล้วได้ฟังเรื่องของพระโมคคัลลานะที่ถูกโจรฆ่าตาย เพราะกรรมตามมาสนอง สงสัยว่าทำไม คนที่มีบุญสูงมากเช่นนี้ จึงยังต้องชดใช้กรรมที่เคยทำมาคะ ?

ธรรมชาติกรรมชั่วที่เราทำไว้ ถึงเวลากรรมนั้นก็ตามให้ผลเป็นความเดือดร้อน ทำนองเดียวกัน กรรมดีที่เราทำไว้ ถึงเวลากรรมดีก็ตามให้ผลเป็นความร่มเย็นเป็นสุข และการให้ผลก็อยู่ในลักษณะดอกเบี๊ยบทยต้นด้วย เหมือนอย่างเราเอาข้าวเปลือกเมล็ดหนึ่งมาปลูก ปลายปีก็ได้ข้าวกอเบ้อเร่อ ได้รวงข้าว ไม่รู้ก็รวงต่อก็รวง ถ้าเอาหญ้าคาสักเมล็ดมาปลูก ปลายปีหญ้าก็งามได้เมล็ดเป็นกอบเลย ดอกเบี๊ยบมันทยต้นอย่างนี้

การกระทำใดๆ ก็ตาม ไม่ว่าจะฝ่ายบุญฝ่ายบาป เมื่อทำแล้วไม่ไร้ผล และยังตามให้ผลไปอีกนานทีเดียว ในลักษณะต่างฝ่ายต่างให้ เพราะฉะนั้นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจึงได้ตรัสไว้ว่า “ขึ้นชื่อว่าความชั่วไม่ทำเสียเลยดีกว่า” ทำแต่ที่ดีๆ เข้าไว้ แล้วจะรอดตัว

พระโมคคัลลานะท่านเคยทำร้ายทุบตีพ่อแม่ ซึ่งถือว่าเป็นผู้ที่มีพระคุณมาก เมื่อภพชาติในอดีต จึงเป็นกรรมหนัก เพราะฉะนั้นภพชาติสุดท้าย ถึงแม้ว่าท่านจะเป็นพระอรหันต์แล้ว บาปกรรมนั้นก็ยังคงตามท่านอยู่ แต่ว่าเมื่อท่านเข้าพระนิพพานแล้วไม่ต้องเกิดอีก บาป

เวรจะชดใช้หมดหรือไม่หมด ถึงเวลานั้นก็ต้องยกเลิก เหมือนข้าศึกไม่มีสนามรบ บาปที่ทำร้ายพ่อแม่มีฤทธิ์มากนัก อุปมาเป็นเกลือเม็ดเดียวไม่ได้ บุญขนาดพระอรหันต์ยังเจือจางฤทธิ์บาปที่ทำร้ายพ่อแม่ไม่ได้ ทั้งๆ ที่ชดใช้มาหลายชาติแล้วก็ตาม

๔๐. เป็นแรงดีกว่า

มีคำกล่าวที่ว่า “บาปอยู่กับคนทำ กรรมอยู่กับคนกิน” ถ้าคนไม่กินเนื้อสัตว์ เขาก็ไม่ต้องฆ่าสัตว์ ขอทราบว่าเป็นจริง ๆ ตัวบาปตัวกรรมจะอยู่กับใครครับ ?

ถามอย่างนี้ลองฟังนิทาน ลักเรื่องหนึ่งก่อนดีไหม

มีแรงตัวหนึ่งบินมาเห็นซากสุนัขตายอยู่ก็ลงไปกิน กินอิ่มแล้วก็บินไป ถามว่าแรงบาปไหม ไม่บาป ทำไมไม่บาป ไม่บาปเพราะไม่ได้ฆ่า สุนัขมันตายเอง

อีกตัวหนึ่งบินมา หิวแทบตาย อยากกินเนื้อสุนัขที่มันพบ ๒ ตัวข้างทาง เลยช่วยให้สุนัข ๒ ตัวนั้นกัดกัน คิดว่าจะรอให้มันกัดกันจนตาย เมื่อตายแล้ว มันถึงจะกิน ถามว่าอีกาบาปไหมบาป ทำไมบาป บาปเพราะช่วยให้สุนัขกัดกัน ถือว่ามีส่วนในการฆ่า

เอาละ..สมมุติว่าเราเป็นพ่อครัว พรุ่งนี้ที่บ้านเราจะมียานต้องการเนื้อวัวสัก ๕๐ กิโลมาแกงเลี้ยงกัน ตกเย็นเราก็เอาคำมัดจำไปให้ร้านขายเนื้อแล้วสั่งว่า “ไอ้ตี พรุ่งนี้เอาเนื้อวัว ๕๐ กิโลนะ”

เช้าขึ้นมาไอ้ตีก็เอาเนื้อวัวมาให้ ๕๐ กิโล นี่เราเป็นประเภทอีแรงหรืออีกา ใช่ว่าอีกา นั้นละสั่งฆ่าชัดเลย แต่ถ้าพรุ่งนี้จะมียาน พรุ่งขึ้นเราก็ไปตลาดแต่เช้าเลย มีอะไรก็ซื้อขึ้นมา มีเนื้อ มีปลา มีหมู มีกุ้งมีอะไรๆ ที่เขาทำเรียบร้อยแล้ว มันตายแล้ว ซื้อมา ๕๐ กิโล แล้วก็มาทำเป็นกับข้าวเลี้ยงกัน อย่างนี้เราเป็นประเภทไหน? เป็นอีแรง ไม่บาป เพราะฉะนั้นเราทำตัวเป็นอีแรงดีกว่านะ

คนส่วนมากคิดกันแบบนี้ว่า เพราะเรากิน เขาจึงฆ่า ถาม

ว่าถ้าเราไม่กิน เขาจะฆ่าไหม ฆ่าหรือไม่ฆ่า

ส่วนมากจะตอบว่า ถ้าเราไม่กินเสียอย่างเดียว เขาคงไม่ฆ่าหรอก ก็เลยต้องถามเขากลับไปว่า ถามจริงๆ เถอะ เมืองไทยนี้กินเนื้อคนกันไหม? ไม่กิน แล้วคนฆ่ากันไหม? ฆ่าหรือไม่ฆ่า ก็ยังฆ่ากันอยู่ เรากินหรือไม่กินมันก็ฆ่า

ถามว่าทำไม ก็มันจองเวรกันข้ามชาติมา ภูเขาแก้วกับพังพอนเพิ่งเจอกัน มันยังกัดกันเลย ห้ามไม่ได้หรอก ถ้ามันจะฆ่ากันก็เรื่องของมันนะ เราไม่บาป เพราะว่ามันจองเวรกันอยู่ ถึงไม่กิน มันก็ฆ่า

ถามว่าคนกินแมลงสาบไหม ไม่กิน ถามว่าฆ่ามันไหม ฆ่าฆ่าเพราะมันยังจองเวรกัน ห้ามมันไม่เชื่อหรอก หรือจิ้งจกนี่กินกันบ้างไหม ไม่กิน ฆ่ามันไหม ฆ่าเหมือนกัน ทำไมละ เพราะมันยังจองเวรกันอยู่ ห้ามมันไม่ได้หรอกนะ เพราะกรรมมันบีบคั้นให้ฆ่ากัน

ห้ามเขาไม่ได้ก็ช่างเขา เราอย่าไปฆ่าเสียเองก็แล้วกัน จบเอาง่ายๆ อย่างนี้ เนื้อสัตว์ที่เราไม่ได้มีส่วนในการฆ่า ไม่ได้สั่งฆ่าใคร ฆ่ามาก็ไม่รู้ เมื่อมันตายแล้ว เราจะกินก็กินได้ ไม่บาปหรอกนะ

๔๑. เป็นหมันเพราะกรรมอะไร

แต่งงานมาหลายปีแล้ว อยากมีลูกสักคนแต่ก็ไม่มี หมอบอกว่า
ดิฉันเป็นหมัน นี่เวรกรรมอะไรคะ ?

มีโยมบางคนมาปรารภว่า ตัวเองเป็นหมัน ไม่มีลูก อยากจะมีแต่ว่าไม่มีลูกสักที ให้ทางด้านการแพทย์ช่วยยังไง ก็ไม่มีลูก เขาก็มาถามว่าเป็นเพราะเวรกรรมอะไร เหมือนที่คุณโยมมาถามนี้แหละ เรื่องนี้ในทางธรรมเราก็ตรวจก็เช็คตามวิธีของเราเช่นกันเลย

เรื่องนี้ก็พบว่าในบางคนเป็นหมัน เพราะว่าภพในอดีตได้อธิษฐานขอไม่มีลูกเอาไว้ คือแกมีลูกเกรง อบรมยังงี้ๆ ก็ไม่ดีขึ้น แกเลยอธิษฐานทุกครั้งที่ทำบุญว่า เกิดก็ชาติๆ อย่าต้องมีลูกเลย ไม่เอาแล้ว เช็ดแล้ว พอมาชาตินี้ก็เลยเป็นหมัน นี่มาด้วยแรงอธิษฐานก็เป็นพวกหนึ่ง

อีกพวกหนึ่งมาด้วยแรงบาป เช่น ตัวเองในอดีตชาติเป็นนักตอนสัตว์ ตอนหมู ตอนวัว ตอนควาย ตอนเป็ด ตอนไก่มามาก เจตนามันคุ้นเคยจะให้มันเป็นหมัน ไม่ให้สัตว์มีลูก พอเกิดมาในชาตินี้ตัวเองก็เลยเป็นหมัน

อาการเป็นหมันของคนสองคนที่เป็นหมันเพราะอธิษฐานมากับที่เป็นหมันเพราะไปตอนสัตว์มานี้ต่างกันอย่างไร?

คนเป็นหมันเพราะอธิษฐาน เป็นหมันชนิดที่เขาไม่ได้เกิดความกระทบกระเทือนอะไร พอเกิดมาก็เป็นหมันเลย ส่วนที่เป็นหมันเพราะไปตอนสัตว์มานั้น ชาตินี้เป็นหมันเพราะเกิดอุบัติเหตุโน่นๆ นี้อ แล้วกระทบกระเทือนถึงอวัยวะเพศ ทำให้เป็นหมัน มันต่างกันอย่างนี้นะ

๔๖. ไปที่ชอบา

คนที่ไม่ค่อยจะยอมทำความดี มีชีวิตอยู่ไปวันๆ ตายแล้วจะไปไหนครับ ?

ใครก็ตาม ถ้าตายแล้วเขาก็จะไปที่ชอบๆ ของเขาทั้งนั้น แล้วที่ชอบนั้นนรกหรือสวรรค์? อ้าวก็เขาชอบอะไรล่ะ ชอบนรก ก็ไปนรก ชอบสวรรค์ ก็ไปสวรรค์

ถ้าเมื่อมีชีวิตอยู่กินเหล้าทุกวัน เป็นคนชอบกินเหล้า ถึงคราวตายก็ไปที่ชอบๆ ที่ชอบของคนกินเหล้าล่ะที่ไหน เขาก็ไปที่นั่นแหละ พูดกันเล่นๆ ว่าพวกคอกทองแดงตายแล้วก็ต้องไปลงกะทะทองแดงในยมโลก

ถ้าเมื่อมีชีวิตอยู่ เขาตั้งใจทำบุญตักบาตร ใจเป็นบุญเหลือเกิน ตายแล้วก็ไปที่ๆ เขาชอบ คนมีบุญเขาไปอยู่กันที่ไหนก็ไปที่นั่นแหละ ดูง่ายๆ อย่างนี้

ส่วนคนที่ไม่ค่อยจะยอมทำความดี ถึงไม่ทำร้ายให้ใครเดือดร้อน เอาแต่นอนทั้งวันก็นับว่าเป็นคนเกียจคร้าน ความเกียจคร้าน เป็นอบายมุขอย่างหนึ่ง นำไปสู่ความเดือดร้อนฉิบหาย แหล่งที่ไปอยู่แล้วเดือดร้อนคือที่ไหน พวกติดอบายมุข พอตายแล้วเขาก็ไปอยู่ที่นั่นแหละ

๔๓. ผลกรรมของคนขี้ใจหา

ผู้มีนิสัยขี้ใจหาผู้อื่น จะได้รับผลกรรมอย่างไร ?

จำไว้เลยใครที่มีนิสัยชอบขี้ใจหาชาวบ้าน **คนขี้ใจหา**คือคนที่ **ไม่ยอมให้คนอื่นได้ดี** ความไม่ยอมให้คนอื่นได้ดีก็คือไม่ยอม **ให้คนอื่นทำความดีนั่นเอง** เพราะกลัวว่าเขาจะได้ดี เพราะฉะนั้น มโนภาพที่อยู่ลึกๆ ในใจของเขาตลอดเวลา หรือความนึกคิดของเขา จึงเป็นในลักษณะที่นี้ก่อสร้างภาพความต่ำต้อยความพินาศไว้ในใจตลอดเวลา

กรรมนี้จะติดตัวไปว่า เกิดอีกก็ชาติก็ตาม ภาพความต่ำต้อย ในใจที่สะสมไว้มาก จะทำให้เป็นคนหย่อนอานุภาพ แม้จะเกิดเป็นกษัตริย์ ก็เป็นได้แค่กษัตริย์ประเทศราช หรือประเทศที่เป็นเมืองขึ้นเขา เป็นได้แค่นั้น

ถ้าจะเป็นภรรยาใครเขา ก็คงได้เป็นแค่ภรรยาน้อย ภรรยา ลับเท่านั้น เป็นสามีเขาก็ได้ทำนองเดียวกันทั้งนั้นแหละ อานุภาพมัน หย่อนไปทุกสถานะ

กรรมเก่าอะไรที่ทำให้ชาติก่อนนั้นเขามีนิสัยขี้ใจหา ตอบว่า **เพราะภพในอดีตไปคบคนพาลเข้า** ทำให้มีวิวินิจฉัยผิดมีความเห็นผิดตามคนพาล คือวิวินิจฉัยผิด คิดว่าการทำลายล้างผลาญ หรือนึกให้คนอื่น เขาวินาศสันตะโรไปได้ นั่นคือความสุขของตน ความเห็นเช่นนี้ เมื่อ เกาะกินใจนานเข้าๆ ก็กลายเป็นนิสัยที่ไม่ดีขึ้นมา

๔๔. ผลของกรรมมีจริง

ผลของกรรมมีจริงหรือไม่คะ ?

กรรม แปลว่า การกระทำ ขึ้นชื่อว่าการกระทำแล้วย่อมมีผลเสมอ เหมือนกับเราอ้อมเพราะอะไร เพราะกิน ถ้าไม่กินก็หิว ถ้าไม่นอนก็ง่วง ถ้านอนก็หายง่วง นี่คือกรรม ซึ่งในที่นี้กรรมแปลว่าการกระทำ ยังไม่ได้แยกออกว่าทำดีหรือทำชั่ว แต่ถ้าขึ้นชื่อว่าทำแล้วเป็นต้องมีผลเสมอ

ทางวิชาฟิสิกส์บอกชัดเจนเลยว่า แรงแที่ส่งออกไปมีผลเท่ากับแรงที่สะท้อนกลับ เซอร์ไอแซก นิวตัน ได้ค้นพบทฤษฎีแรงว่า **Action** เท่ากับ **Reaction** เมื่อ ๓๐๐ ปีมานี้เอง นักวิทยาศาสตร์เพิ่งค้นพบและทั่วโลกเพิ่งยอมรับ แต่พระพุทธองค์ได้ค้นพบ และสั่งสอนชาวโลกมาตั้ง ๒,๐๐๐ กว่าปีมาแล้วนะ ท่านสอนว่า **ทำดี ได้ดี และทำชั่ว ได้ชั่ว** นั่นเอง

๔๕. ผลของความดีที่น่าห่วง

พระภิกษุที่มีบุคลิกดี มีเสียงดี เทคนิที่น่าฟัง ท่านทำบุญมาอย่างไรคะ ?

ก็ขอบอกก่อนว่า บุคลิกดี เสียงดีนั้น ไม่ได้เกิดขึ้นง่ายๆ กับคนใดคนหนึ่ง ผู้ที่จะได้สิ่งนี้มา จะต้องฝึกตัวติดต่อกันมาหลายชาติทีเดียว

คนที่บุคลิกดีอย่างน้อยที่สุดต้องรักษาศีลมาดี ไม่เคยไปทุบตีทำร้ายใคร รู้จักชวนช่วยเหลืองานบุญงานกุศล มีความเคารพนบนอบผู้ใหญ่และผู้ปฏิบัติธรรม ผลของความดีนี้เลยส่งผลให้ข้ามภพข้ามชาติมาทำให้ได้บุคลิกดี

คนที่เสียงดี ถามว่าสร้างบุญอะไรมาหรือ? พวกนี้โดยทั่วไปก็คือ ข้ามภพข้ามชาติมาไม่นินทาคนอื่น ไม่พูดเท็จ ไม่พูดส่อเสียด ไม่พูดเพื่อเจ้อ ได้สวดมนต์บูชาสรรเสริญพระรัตนตรัยเป็นประจำ ได้ยกย่องสรรเสริญบูชาบุคคลที่ทำความดี คนที่ควรบูชาในทุกโอกาส

คนที่ได้ลักษณะดีๆ มานั้นเป็นผลจากการทำความดีข้ามภพข้ามชาติของเขาเอง แต่ก็มีสิ่งที่น่าเป็นห่วงคือ หลายคนพอได้ลักษณะที่ดีนี้มาแล้วมักจะลืมตัวใช้ความดีเหล่านี้ไปโอ้อวดไปชมคนอื่น ผลที่สุดกลายเป็นว่าบุญที่อุตสาหะสร้างมาข้ามภพข้ามชาติกลับนำไปใช้เป็นฐานสำหรับสร้างบาป

น่าเสียดายจริงๆ เหมือนอย่างคนในยุคนี้หลายๆ คน ที่มีชื่อเสียงโด่งดัง อาจจะเป็นทางด้านการแสดง การร้องรำอะไรก็ตามที่การที่เขามีชื่อเสียงดี รูปร่างดี แสดงได้ดีอย่างนั้น ก็แสดงว่าเขาได้ก่อเหตุดี สร้างกรรมดีในอดีตมามากพอสมควรทีเดียว

แต่มาชาตินี้ นำเสียดายที่บางคนกลับเอาเสียงดีๆ ของตัวเองไปใช้ในทางที่ผิด เช่น แทนที่จะมาสรรเสริญคุณพระรัตนตรัยต่อ เพื่อให้จิตใจจะได้อ่อนโยนนุ่มนวล แล้วก็ชวนคนอื่นให้สวดมนต์ตาม กลับใช้เสียงดีๆ ของตัวเองไปร้องเพลงยั่วยุกามเสียอีก ตัวเองก็ตกอยู่ในอำนาจกาม คนอื่นฟังก็เห็นดีเห็นงามไปด้วย

ผลสุดท้ายเสียงเพราะๆ ซึ่งเกิดจากอำนาจบุญที่สร้างมาดีแล้วในอดีต กลับถูกนำมาใช้ก่อบาปในชาตินี้ นำเสียดายจริงๆ และเรื่องนี้ไม่ใช่เป็นเฉพาะดาราทั้งหลายหรอก เราเองก็เป็นกัน

หลวงพ่อก่อนนี่ก็เป็น ตั้งแต่เล็กมาก็ไม่รู้ตัวหรอกว่ามีมันเพราะอะไร รู้แต่ว่าถ้าจะปล้ำกับพรรคพวกรุ่นเดียวกันแล้วละก็ ถ้าตัวเท่าๆ กันเป็นจับขวางกระเด็นไปหมดทั้งนั้น ต่อยกันพักเดียว เดี่ยวเขาหมอบกันไปแล้ว ก็หลงชมตัวเองว่าขำเก้ง

จนกระทั่งมาพบคุณยายจึงได้รู้ว่า เรียวแรงแข็งขันเหล่านั้นนะมันมาจากอำนาจบุญของเรา ที่เกิดจากการชวนช่วยช่วยเหลือกิจการที่ดีที่ชอบ ตรงกับหลักที่ว่า **ผู้ให้ย่อม ได้รับ ผู้ให้กำลัง ย่อมได้กำลัง** คือเป็นคนไม่ดูตายข้ามภพข้ามชาติมา อะไรที่เป็นความดี อะไรที่เป็นประโยชน์แก่หมู่คณะหรือส่วนรวมแล้ว เป็นต้องชวนช่วยรีบเร่งอาสาสมัครเข้าไปทำออกหน้าเขาเลย

เพราะฉะนั้นก็เลยได้บุญตรงนี้ติดตัวมา แต่ว่าเมื่อได้แล้วเนื่องจากไม่สามารถระลึกชาติหลังได้ ก็ใช้บุญตรงนี้ไปในการอาละวาดเกะกะระรานไปพักใหญ่

อยากจะชี้ให้ดูอีกด้วยว่า **ทุกครั้งที่มีการนำเอาปมเด่นของตัวเองไปข่มเหง หรือเอาไปอวดคนอื่น** เราจะมีโรคเกิดขึ้นมาอีกโรค

หนึ่ง คือโรคหิวค้ำชม ที่ไปข่มเขา ไปโอ้อวดเขา เพื่ออะไร ก็ต้องการค้ำชมว่าเก่งใช่ไหม? เสร็จแล้วไม่มีใครเขาชม เพราะว่าแต่ละคนก็เป็นโรคหิวค้ำชมด้วยกันทั้งนั้น เลยเป็นเหตุให้ทะเลาะกันเอง

ตรงนี้ขอฝากไว้ เมื่อเวลาทำงานแล้วไปพบผู้ร่วมงานประเภทหิวค้ำชม หรือถ้าจะต้องทำงานกับคนที่มีอะไรก็อยากจะอวดเพื่อให้เขาชมล่ะก็ ดูภาวะให้ตี ในภาวะที่เขายังเป็นเด็กอยู่ หรือในภาวะที่เขามีปมด้อยอย่างอื่นอยู่มาก ก็ช่วยชมเขาหน่อย ให้ใจมันฟูขึ้นมา ลักนิดจะได้สบายใจ แล้วงานการของหมู่คณะจะไปกันราบรื่น

ขอให้มองคนอวดเก่ง อวดดี อวดวิเศษทั้งหลายว่า คือคนที่กำลังเป็นโรคหิวค้ำชม แล้วเราก็ดูให้พอเหมาะว่าจะให้หรือไม่ให้ค้ำชมนั้น ถ้าให้แล้วมันซักจะเหลิงจัดไป อย่าไปให้ เบนคเสียแรงๆ ด้วยก็จะยิ่งดี

แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นก็มิข้อยู่ที่ว่า **ดูเรื่องของส่วนรวมเป็นหลัก** อย่าให้เรื่องของส่วนรวมเสียหาย แล้วก็ปรับให้พอเหมาะ

คนเราอยู่ด้วยกันจำนวนมาก ก็ต้องรู้จักกันอย่างนี้ แล้วมันแปลกเสียด้วย พวกหิวค้ำชมนี้ ไม่ว่าจะอยู่ที่ไหนเป็นได้ก่อความแตกแยกกันเรื่อยไป ขอให้ระวังไว้ด้วย

๘๖ ผู้บ่กเกิดในตระกูลต่ำ

ถ้าเราเป็นคนขี้ฉ้อฉลมาตลอด แก้ไขไม่ได้เลย ว่ากันว่าเราจะต้องไปเกิดในตระกูลต่ำ เรื่องนี้จริงหรือไม่เจ้าคะ ?

คนที่เกิดในตระกูลต่ำ โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนที่มีอำนาจน้อย ต้องตกอยู่ในอ้อมมือของศัตรู ถ้ามว่าคนพวกนี้ก่อเวรก่อบาปอะไรมา

ตอบว่าก่อเวร ฉ้อฉลคนอื่น คนที่มีนิสัยชอบฉ้อฉลชาวบ้าน แสดงว่าบุญน้อยแล้วยังไม่สำนึก ถ้าบุญน้อยแล้วสำนึกได้จะไม่ฉ้อฉลใคร มีแต่จะตั้งใจสร้างบุญสร้างความดีต่อเรื่อยๆ ไป ในไม่ช้าบุญที่เกิดจากความดีนั้นจะส่งผลให้เจริญรุ่งเรืองได้ แต่ว่าถ้าตัวเองบุญน้อยไม่มีอำนาจวาสนาแล้วยังไม่พอ ยังไปฉ้อฉลคนอื่นเขาเข้าอีก โดยที่ตัวเองก็ไม่พยายามสร้างบุญให้เพิ่มขึ้น

ถ้าอย่างนี้เกิดก็ชาติๆ ก็ไม่มีทางเจริญรุ่งเรืองได้ และที่ฉ้อฉลเขา คิดจะทำให้เขาตกต่ำลงมาเป็นรองเรา นั่นก็ทำไม่สำเร็จหรอก มีแต่ตัวเราเองนั่นแหละจะยิ่งร้อนนอกร้อนใจ

ความฉ้อฉลนี้ไม่ดีเลย ตัดทอนกำลังที่จะนำไปสร้างบุญต่อได้มาก แม้บุญเก่าจะมากพอส่งผลให้เป็นเศรษฐี ก็ยังต้องไปเป็นเศรษฐีที่อยู่ได้อำนาจนักการเมือง พุดง่ายๆ เป็นขี้ข้าเขาข้ามภพข้ามชาติเลย

ความฉ้อฉลมันออกผลมาอย่างนี้ มองภาพให้ชัดแล้วก็ตัดใจ เสียอย่าไปฉ้อฉลใครเขาณะ

๔๗. ผิดคำสาบาน - คืนคำสาบาน

ดิฉันมีสามีแต่งงานกัน ก่อนแต่งงานเคยไปสาบานที่วัดพระแก้ว
ว่าเราจะรักกันและซื่อสัตย์ต่อกันจนกว่าจะตายจากกัน
แต่เวลานี้สามีผิดคำสาบาน ไปมีเมียใหม่ อยากทราบ
ว่าเขาจะบาปไหมคะ ?

บาปแน่ๆ แล้วพวกที่ผิดคำสาบาน ฝากเอาไว้ด้วยนะ ยิ่ง
สาบาน ไว้หนักหนาสาหัสว่าถ้าฉันผิดคำสาบานขอให้ตกน้ำตาย ให้
ฟ้าผ่าตาย พวกนี้มักจะตายโหง คือตายด้วยอุบัติเหตุ ตายอย่างนั้นจริงๆ
ด้วย นี่ไม่ใช่ว่าแข่งสามีคุณนะ นี่พูดเรื่องจริง

คนที่ตายโหงนี้ หลวงพ่อวัดปากน้ำก็ตี คุณยายอาจารย์กิติ
หลวงพ่อธัมมชโย นักปฏิบัติธรรมทั้งหลายก็ตีช่วยกันค้น พอค้นกัน
หนักเข้าก็พบว่า คนตายโหงนี้ไม่ว่าจะเป็นตกน้ำตาย ฟ้าผ่าตาย รถชน
ตาย หรือแม้ที่สุดตกเขาตาย โดนไฟฟ้าช็อตตาย อะไรต่ออะไรเหล่านี้
เพราะเขามีเวร ๒ อย่างมาบรรจบกันพอดี

เวรแบบที่หนึ่งคือ **เวรปาณาติบาต** ที่ทำมาข้ามภพข้ามชาติ เวร
ปาณาติบาตนี้มันคอยไล่ตามคนก่อเวร เหมือนอย่างสุนัขล่าเนื้อ แต่
สุนัขล่าเนื้อไล่ตามเรา บางครั้งเราหนีทัน บางครั้งเราก็หนีไม่ทัน แต่
ถ้ามีใครมาขวางเราไม่ให้เราไปต่อหรือสะดุดตอล้มลง รับรองสุนัขล่า
เนื้อมันตามทันแน่

ต่อมาพอเขา**ผิดศีลข้อมูสา เสียสังขะ** เป็นเวรแบบที่สองเข้า
อีก คราวนี้ผลออกทันทีเลย มันเหมือนมีคนมาจับเขามัดให้สุนัขล่า
เนื้อเล่นงาน พอเวรปาณาติบาตบรรจบกับเวรเสียสังขะ พวกนี้ตายโหง
หมด ตกน้ำตาย ฟ้าผ่าตาย ตกเรือบินตาย ไฟดูดตาย แม้ที่สุดแล้ว

กินข้าวอยู่ดีๆ ลมลักพรวด ข้าวติดคอตาย อย่างนี้ก็มี เพราะฉะนั้นสามิ
คุณถ้าเขาเสียสัจจะไปก็เป็นกรรมของเขาละ เขาอยากหาที่ตายเอง
ชาตินี้กรรมตามไม่ทัน บางทีก็ทันชาติหน้า หรือชาติต่อๆ ไป

กรรมนี้ชาติใดชาติหนึ่งเบื่องหน้า พอตามมาทันเข้า เขาจะ
ต้องตายโหง สำหรับคุณก็อย่าไปคิดมาก เขาผิดสัจจะอะไรก็เรื่องของ
เขา คุณอย่าไปผิดเข้าอีกคนก็แล้วกัน

**ดิฉันคิดว่าจะไปที่วัดพระแก้วกับสามิ โดยไปขอคืนคำสาบานทุก
ข้อ จะคืนได้ไหมคะ ?**

คืนไม่ได้ ที่คุณว่าจะไปคืนนั้น จริงๆ แล้วคือคุณไปอโหสิ-
กรรมให้เขา เมื่ออโหสิให้เขาแล้ว เขากับคุณก็ไม่ได้มีเวรต่อกัน แต่
ว่าเวรที่เขาก่อเอาไว้มันมันพาเขาไปรอกแน่ ซึ่งก็เป็นเรื่องของเขา แต่
คุณไม่ได้เสียหายด้วยนะ เรื่องนี้ตัวใครตัวมัน

๔๘. แผ่นดินนี้เราเคยเกิด

มีคำกล่าวที่ว่าเอาปลายเข็มชี้ลงไปบนแผ่นดิน สถานที่ที่พระ
โพธิสัตว์ไม่เคยมาเกิด ไม่มี จริงไหมครับ ?

เรื่องนี้จริง ไม่ต้องถึงพระโพธิสัตว์หรอก แม้พวกเรานี้แหละ
เดินไปเถอะบนพื้นโลกนี้ ที่ไหนที่เราไม่เคยไปเกิดมาก่อนนะ ไม่มี
แล้วที่ไหนที่เราเคยเกิดมาซ้ำๆ ที่ตรงนั้นหลายหนแล้วละก็ พอไปถึงที่
ตรงนั้นอีกจะมีความรู้สึกว่ เอ๊ะเราเคยมาตั้งหลายหนแล้วนะที่ตรงนี้
ทั้งๆ ที่จริงแล้วเราเพิ่งเคยไปหนนี้หนเดียวเท่านั้นแหละ

ถามว่าทำไมเป็นอย่างนั้น ตอบว่าก็เราเคยเกิดในที่นี้หลายชาติ
เต็มทีนะซี ฉะนั้นพอไปถึงบ๊ีบ ก็เลยรู้สึกคุ้นๆ นะ

๔๔. แผ่นดินไหว เพราะแรงกรรม

แผ่นดินไหวที่ประเทศญี่ปุ่นน่ากลัวจังเลยครับ เหตุการณ์แบบนี้เกิดขึ้นเพราะอะไร แล้วเมืองไทยเรา จะเกิดเหตุอย่างนี้ไหมครับ ?

การที่เกิดแผ่นดินไหว เกิดเหตุวิปริตอะไรขึ้นในบ้านเมือง จะเป็นบ้านเมืองไทยหรือบ้านเมืองไหนก็ตาม ขอให้รับรู้ความจริงไว้ อย่างหนึ่งว่า สิ่งเหล่านี้ไม่ใช่เหตุบังเอิญ เพราะเมื่อเจาะลึกลงไปแล้ว เราพบว่า **ทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้นมีสาเหตุมาจากมนุษย์ที่ช่วยกันทำขึ้นมาทั้งสิ้น** หรือบางกรณีไม่ได้ช่วยกันทำหรือทำต่างคนต่างทำ แต่ว่าเกิดเป็นผลรวมกัน

ความจริงที่คนทั่วไปมักมองไม่ออก คือมนุษย์นี้แหละเป็นผู้ควบคุมบรรยากาศ ไม่ใช่บรรยากาศควบคุมมนุษย์ หลักความจริงเรื่องนี้สำคัญมาก ถ้าเข้าใจหลักนี้แล้ว เราจะสามารถมองเห็นความเป็นไปในโลกได้อย่างทะลุปรุโปร่งทีเดียว ไม่ว่าจะมีปัญหาอะไรเกิดขึ้น ก็รู้เหตุรู้ผลทั้งหมด

มนุษย์ควบคุมบรรยากาศได้อย่างไร ยกตัวอย่างง่ายๆ สมมติเราสร้างบ้าน ๒ หลังขึ้นพร้อมๆ กัน ให้แบบแปลนเหมือนกันทุกอย่าง แล้วก็ตั้งอยู่ใกล้ๆ กันด้วย แต่บ้านหลังหนึ่ง เมื่อสร้างเสร็จแล้วเราใช้สำหรับสวดมนต์ไหว้พระ ส่วนอีกหลังหนึ่งเมื่อสร้างเสร็จแล้วก็ใช้เป็นที่ชุมนุมพรรคพวกให้มากินเหล้ามาเล่นไพ่กัน

บ้าน ๒ หลังนี้ทั้งๆ ที่สร้างเสร็จพร้อมๆ กัน ใช้งานพร้อมๆ กันนั้นแหละ แต่แปลกเวลาเราเข้าไปในแต่ละบ้าน เราได้ความรู้สึกไม่เหมือนกัน คือเข้าไปในบ้านที่มีการสวดมนต์ไหว้พระเป็นประจำ เรา

รู้สึกเย็นชุ่มฉ่ำขึ้นมาในใจโดยอัตโนมัติ ยิ่งเข้าไปสวดมนต์ไหว้พระด้วยแล้ว ยิ่งชุ่มฉ่ำหัวใจยิ่งขึ้นไปอีก

ตรงกันข้าม เมื่อเราเข้าไปในบ้านหลังที่เขาใช้เป็นที่กินเหล้า เล่นไพ่กันเป็นประจำ เรากลับรู้สึกว่บรรยากาศร้อนๆ มันได้เข้ามา ห่อหุ้มเรา ทำให้ใจของเรามีแต่ความร้อน คิดเรื่องดีๆ ไม่ออก มีแต่คิดเรื่องไม่เข้าท่าทั้งนั้น บรรยากาศร้อนๆ วุ่นๆ มันได้เข้ามาสิงใจเราเสียแล้ว

คราวนี้ถ้าเป็นเมือง สมมุติว่าเมืองหนึ่ง คนทั้งเมืองตั้งใจ สวดมนต์ไหว้พระเป็นประจำ แน่นอนเลยว่าเมื่อใครก้าวเท้าเข้าไปในเมืองนั้น หรือเพียงเข้าเขตเมือง เขาจะรู้สึกทันทีว่ามันชุ่มฉ่ำในหัวใจ สิ่งนี้เขาสัมผัสได้ด้วยตัวเอง แต่ถ้าเข้าไปในเมืองที่เป็นบ่อนกาสิโน หรือเมืองที่เต็มไปด้วยบาร์ ด้วยไนท์คลับ หรือเป็นเมืองดังในอาซิฟ อาบอบนวด ลูกเอ๋ยพอก้าวเข้าเขตเมือง ทั้งๆ ที่แช่อยู่ในน้ำ มันก็ร้อน รุ่ม ก็หงุดหงิดขึ้นมาทันที

มนุษย์เป็นผู้ควบคุมบรรยากาศอย่างนี้แหละ บ้านเมืองไทยของเราขณะนี้ ฝนฟ้าไม่ค่อยจะตกต้องตามฤดูกาล มันแล้งเอาเสีย ตื้อๆ แล้งเป็นปี บางปีน้ำไม่มีใช้ ถามว่าทำไมจึงเป็นอย่างนี้ ก็ตอบว่า นี่เป็นน้ำมือของมนุษย์เหมือนกัน มนุษย์เห็นแก่ตัว เห็นแก่ได้ มันช่วยกันตัดไม้ทำลายป่าไปเสียมากมาย ทำให้ความร่มรื่นจากเงาไม้ลดลง นี่ก็เป็นเครื่องยืนยันอีกอย่างหนึ่งว่า **มนุษย์นี้แหละเป็นทั้งผู้ควบคุมและ บัญชาการให้บรรยากาศในโลกเป็นไปต่างๆ นานา**

ถ้าจะให้เห็นชัดเข้าไปอีก ก็ลองให้มีใครสักคนหนึ่ง หรือกลุ่มหนึ่งสนับสนุนให้มีการทดลองระเบิดนิวเคลียร์ขึ้นเรื่อยๆ ให้ระเบิดตุมๆ ขึ้นมาตรงโน้นตรงนี้ ไม่นานหรอก ไม่ใช่เฉพาะโลกของเราเท่านั้นที่จะ

สะท้อนยิ่งกว่าแผ่นดินไหวในโกเบ แต่วามันจะสะท้อนไปทั้งจักรวาล การโคจรของดวงเดือนดวงดาวจะผิดปกติไปหมด แล้วถ้าถามว่านี่ เพราะน้ำมือใคร ก็ตอบได้เลยว่าเพราะน้ำมือมนุษย์อีกเช่นกัน

เพราะฉะนั้นข้อสรุปที่อยากจะฝากไว้ก็คือ ความจริงที่ว่า มนุษย์นี้แหละเป็นผู้ควบคุมบรรยากาศ ควบคุมการโคจรของดวง เดือน ดวงดาวต่างๆ แต่วามนุษย์ทั่วไปไม่รู้ กลับไปมีความเห็นผิดว่า ดวงเดือนดวงดาว มันไปเล็งกันอย่างไรโน้นอย่างนี้ เลยทำให้เกิดวิบัติขึ้นในโลก เป็นการจับแง่มุมมองที่ผิด

เรื่องนี้พระลัมมาลัมพุทธเจ้าถึงกับตรัสว่า

“ประโยชน์ได้ล่วงเลยคนโง่เขลาผู้มัวคอยฤกษ์อยู่ ประโยชน์เป็นฤกษ์ของประโยชน์ ดวงดาวจะทำอะไรได้”

เพราะฉะนั้น ถ้าเราคิดชั่ว พูดชั่ว ทำชั่วเมื่อไร ฤกษ์ชั่วเกิดขึ้นเมื่อนั้น แม้ดวงเดือนดวงดาวจะเล็ง หรือไม่เล็ง เราก็เป็นคนชั่วไปแล้ว พอเรากลายเป็นคนชั่ว ตัวเราเองก็เดือดร้อนทั้งกายทั้งใจ หวันไหวไปหมด แล้วเราก็ทำให้คนอื่นที่อยู่รอบข้างพลอยหวันไหวไปด้วย และถ้าเราชั่วมากๆ อย่างว่าแต่แผ่นดินเลย แม้จักรวาลก็ต้องพลอยไหวไปด้วย

เมื่อรู้หลักอย่างนี้แล้ว คำถามที่ว่า ทำไมแผ่นดินญี่ปุ่นที่เมืองโกเบจึงมีการไหวสะท้อนขึ้นมา ก็ตอบว่าคงมีแรงบาปแรงกรรมที่มนุษย์พวกหนึ่งช่วยกันทำอยู่เป็นประจำในย่านนั้น จะเป็นแรงบาปหรือแรงกรรมที่ทำทับถมกันไว้เป็นหลายชั่วคนในอดีตก็ดี หรือรวมทั้งในปัจจุบันนี้ด้วยก็ตาม เมื่อสะสมกันมากเข้าๆ ผลมันก็ออกมาอย่างนี้แหละ

ที่พูดอย่างนี้ หลวงพ่อไม่ได้หมายความว่าชาวญี่ปุ่นเป็นคนชั่วนะ เพียงแต่ต้องการชี้ให้เห็นว่า **ทั้งหมดนี้เป็นอิทธิพลหรือผลพวงของกรรมที่มนุษย์เราก่อร่วมกันเอาไว้ทั่วโลก** แล้วทีนี้แผ่นดินญี่ปุ่นแถว

นั่นเป็นแผ่นดินที่อยู่กลางทะเล เป็นผิวโลกส่วนที่เปราะบาง จึงถูกกระทบด้วยแรงกรรมชั่วที่มนุษย์ทั้งโลกร่วมกันก่อเอาไว้มากกว่าแผ่นดินส่วนอื่น จนผลออกมาอย่างที่เราเห็น

ส่วนที่ถามว่า แผ่นดินไหวอย่างนี้จะมีโอกาสเกิดในบ้านเมืองไทยเราบ้างไหม ก็ตอบว่ามี ถ้าคนไทยไม่ตั้งใจสร้างบุญสร้างกุศลเอาไว้ คนโน้นก็สนับสนุนให้เปิดบ่อน อยากให้มีบ่อนกาสิโนขึ้นในเมืองไทย คนนี้ก็เปิดบาร์ ที่เปิดมาก็มากอยู่แล้ว ยังจะขอต่อเวลาให้มันเปิดได้ รุ่งเสียอีก จะทำความชั่วให้มันเต็มคราบน้ำนั้นแหละ มีโรงเหล้าโรงเบียร์เองยังไม่พอ จะให้บริษัทจากต่างประเทศมาเปิดโรงเหล้าในบ้านเมืองของเราอีก เรื่องบาปๆ ร้อนๆ ทั้งหลายตอนนี้ไหลเข้ามาเมืองไทยเป็นระลอกๆ เมืองไทยเราทั้งๆ ที่ได้ชื่อว่า เป็นประเทศที่มีพระพุทธศาสนา มั่นคงที่สุดในโลกนี้แหละ

ถ้าคนไทยเรายังชวนกันก่อบาป ชวนกันสนับสนุนการทำบาปอย่างนี้ ไม่ช้าบาปก็จะรวมตัวกันหนักเข้าๆ ถึงคราวบาปรวมตัวกันเต็มที่ แผ่นดินไทยรับไม่ไหวก็จะมี การสั่นสะเทือนยิ่งกว่าแผ่นดินไหวที่โกเบเสียอีก เพียงแต่ว่าจะเกิดเมื่อไรไม่รู้เท่านั้น

เพราะฉะนั้นคุณหนูเมื่อทราบคำตอบแล้ว โตขึ้นอย่าไปทำความชั่วนะ ทำแต่ความดีให้ยิ่งๆ ขึ้นไปตั้งแต่วันนี้ ก่อนนอนกราบพระ แล้วก็ไปกราบเท้าคุณพ่อคุณแม่ สัญญากับท่านว่าลูกจะเป็นคนดี เรื่องเกะกะเกรเททั้งหลายจะไม่ทำ จะไม่ก่อเรื่องให้เดือดเนื้อร้อนใจคุณพ่อคุณแม่เลย

เท่านี้ยังไม่พอ เข้าขึ้นมาก่อนจะไปโรงเรียนต้องกราบคุณพ่อคุณแม่ด้วย พอไปถึงโรงเรียนก็ไปกราบคุณครู ได้จังหวะเหมาะๆ ก็ไปบอกท่านเลยว่า “คุณครูครับผมตั้งใจจะเป็นนักเรียนที่ดี คุณครู

ต้องการจะให้ผมรู้เรื่องอะไร กรุณาสอนมาเลย ถึงจะยากเย็นอย่างไร ผมก็จะตั้งใจเรียน”

บอกท่านอย่างนี้ รับรองคุณครูท่านต้องสอนแบบถอดหัวใจ ให้แน่ๆ แล้วพอโตขึ้นก็ตั้งใจประกอบคุณงามความดี ให้ท่าน รักษาศีล เจริญภาวนา นั่งสมาธิเป็นประจำ ตั้งใจทำตามที่คุณพ่อคุณแม่สั่งสอน อบรมให้ดีทีเดียว

ถ้าคุณหนูทำอย่างนี้ แล้วชวนคนอื่นทำด้วย บ้านเมืองเราก็ ยากที่จะมีเหตุการณ์ร้ายแรงขนาดแผ่นดินไหวเกิดขึ้น หรือถ้ำมันเกิด ไหวขึ้นมากี่รู้ไว้เถิดว่า ยังมีคนอื่นทำให้เกิดเหตุการณ์อย่างนั้น

เพราะฉะนั้น เรื่องความดีเรื่องบุญนี้ต้องชวนกันทำ ชินไม่ ชวน ปล่อยให้เขาทำความชั่วกันมากๆ เดี่ยวแผ่นดินก็ไหวอีกจนได้

๕๐. ฝาแฝด

ทำบุญหรือกรรมอะไรคะ ถึงได้เกิดมาเป็นฝาแฝดกัน ?

เด็กฝาแฝดส่วนมากเขาอธิษฐานร่วมกันมา เช่น คนที่ถูกคอกัน นิสัยต้องกัน ถึงเวลาทำบุญทำทานเขาก็ทำร่วมกัน แล้วเขาก็อธิษฐานผูกพันกันไว้ เช่น อธิษฐานว่า เราสองคนเกิดก็ภพก็ชาติขอให้ได้เป็นพี่เป็นน้องกันตลอดไปนะ ใจเขาตั้งอยู่อย่างนั้น พอถึงเวลา มาเกิด เขาก็จะมาเกิดเป็นลูกแฝด ในเวลาเดียวกันพ่อแม่ก็ต้องมีกรรมชนิดเดียวกัน เช่น แหม..อยากมีลูกให้มันจุใจ มีลูกที่ให้คุ้มไปเลย หรือ โหนๆ ก็ท้องแล้วคลอดทีเดียวให้คุ้ม ดีเหมือนกันได้ที่ละ ๒ คน บางคนได้ที่ละ ๔ คน ที่มากที่สุดในโลกก็ตั้งเท่าไรนะ ๗ หรือ ๘ คนแน่ะ ได้ข่าวว่าเคยมีเหมือนกัน ก็คงจะตั้งใจอธิษฐานกันมา นี่ก็พวกหนึ่ง

บางพวกมาด้วยแรงกรรมแรงบาปก็มี เช่น ฝาแฝดอินจัน นายอินกับนายจัน ฝาแฝดสยามที่ปรากฏในประวัติศาสตร์สมัย ร.๔ คู่ นี้เกิดมาแล้วก็แฝดตัวติดกันมาเลย พอถึงเวลาเป็นหนุ่มเข้า ตอนนั้น จำได้ว่าชาวอเมริกันเขาเอาไปอยู่อเมริกา อยู่ที่นั่นต่างคนต่างก็มีเมีย เป็นแหม่มนะ มีเมียคนละคน ทั้งๆ ที่ติดกันอยู่อย่างนั้นแหละ พิลึกๆ อยู่หรือก แล้วพอถึงเวลาจะตาย พอนายอินตายไม่ถึงชั่วโมง นายจัน ก็ตายตาม ตายทั้งคู่ นี่เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นมาในประวัติศาสตร์ชาติไทย

ถามว่าเขามีกรรมอะไรจึงต้องเป็นอย่างนั้น ตอบว่าเคยตรวจสอบกันในสมมติตั้งแต่สมัยหลวงพ่อดปากน้ำยังมีชีวิตอยู่ ก็พบว่า นายอินกับนายจัน ภพในอดีตแก่เป็นเศรษฐี แต่ว่าเป็นเศรษฐีประเภท ฝึเข้าฝึออก ทำบุญใหม่ ทำบ่อย แต่ว่าเวลาโกรธขึ้นมา ชอบทำพิสดาร สมัยโน้นมีข้าทาส บ่าวไพร่เอาไวใช้งาน ถึงเวลาพวกเขาทาสบ่าวไพร่ที่

ใช้งานทำความผิด แกะลงโทษ ทรมาณเขา แต่พิสดารไปหน่อย คือ ล่ามโซ่ตีตรวนชนิดตีคู่เลย ให้มันติดกันไปอย่างนั้นแหละ บางทีก็ให้สวมช้อน

รู้จักช้อนคาไหม? ช้อนคาเขาทำด้วยไม้ มีช่องเอาไว้สวมคอ แล้วเขาผ่าซีก พอสวมเข้าไปแล้วก็เอาน็อตจับเข้าไว้ ไปไหนก็มีไม้ติด คอตอกแต่ๆ ไป แกะไม่ออก เขาเรียกว่าใส่ช้อนคาลงโทษ ช้อนคาบางอันหนักข้อเข้าไปอีก เจาะรูให้เอามือสองข้างตรึงเอาไว้อีกด้วย ไปไหนก็เหมือนถูกมัดไปทั้งอย่างนี้ ลำพังช้อนคาเฉพาะตัวก็แย่อยู่แล้ว แต่นายอินกับนายจันแสร้งขนาดหนัก แกล้งใช้ช้อนคาคู่กับทาสที่ทำผิด

เพราะฉะนั้น ถ้าลูกน้องของแกทำผิดละก็ แกจะริบหาผู้คน ผิดมาให้ทีเดียว จับเอาหัวสอดเข้าไปในรู แล้วทาสคู่นั้นก็ต้องไปด้วยกัน กินก็กินด้วยกัน นอนก็นอนด้วยกัน ถ้ายด้วยกัน ทรมาณมันทั้งคู่ไป มันจะได้เซ็ด แกคิดของแกอย่างนี้ ด้วยกรรมอันนั้น ถึงคราวแกตายไป แกไปตกนรกแทบแน่ ยังไม่พอ เศษกรรมส่งให้แกมาเจอคู่ที่ชอบทรมาณ คนแบบพิสดารเหมือนกัน ก็เลยได้เป็นฝาแฝดติดกัน นี่มันมาอย่างนี้

เพราะฉะนั้นใครมีความคิดอุทรืออย่างนายอินนายจันก็เลิกเสียนะ ทุกอย่างมีต้นเหตุ มีความเป็นมาทั้งนั้น ค่อยๆ ฝึกสมาธิไป พอเข้าถึงธรรมภายในตัวแล้ว ก็ไม่เห็นเหตุชัดเลย อย่าชี้แจงฝึกนะ

๕๑. พันธกรรมในพุทธศาสนา

โบราณเวลาเลือกคู่ครองให้ลูก มักจะสืบว่าเป็นลูกเต้าเหล่าใคร สืบไปถึงปู่ ย่า ตา ยาย เหมือนจะคัดพันธุ์กันทีเดียว ความรู้ในพระพุทธศาสนา อธิบายเรื่องพันธกรรมไว้ หรือเปล่าครับ ?

ในพระพุทธศาสนาอธิบายการเกิดของมนุษย์ไว้ว่า ขณะที่กาย ละเอียดยังแสวงหาที่เกิดอยู่นั้น สติสัมปชัญญะของกายละเอียดก็มี อยู่พอสมควร รู้ว่าพ่อแม่คนไหนที่มีบุญบาปใกล้เคียงกับตน ก็จะเลือก มาเกิดกับพ่อแม่คนนั้น เป็นอันว่าความรู้ในพระพุทธศาสนานั้นได้ครอบคลุมมาถึงเรื่องพันธกรรมด้วย พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสไว้ว่า “กรรม เป็นเครื่องจำแนกสัตว์โลก จำแนกเผ่าพันธุ์

คำว่า “พันธกรรม” นั้น ที่จริงแล้วมีความหมายลึกซึ้งกว่าที่ เราเข้าใจกันนัก พันธกรรมก็คือกรรมที่เราทำเอาไว้ นั่นแหละ มาทำ หน้าที่เป็นเครื่องจำแนกวงศาคุณาญาติให้เรา ในส่วนละเอียดจำแนก โดยการเกิดมาเป็นลูกเต้าเผ่าพันธุ์กัน ในส่วนหยาบจำแนกโดยการ คบหาสมาคมกัน

ยกตัวอย่างง่ายๆ ในส่วนหยาบหรือในทางโลก พวกชอบกิน เหล้า จะไม่ไปกับพวกกินเบียร์ พวกกินเบียร์จะคบหากับพวกชอบกิน เบียร์ด้วยกัน จะไม่ไปกับพวกเล่นไพ่ พวกเล่นไพ่อยังแยกย่อยไปอีก พวกเล่นไพ่อร่ามีแยกไปพวกหนึ่ง พวกเล่นไพ่นกกระจอกก็แยกไปอีก พวกหนึ่ง พวกชอบเที่ยวบาร์ไปพวกหนึ่ง พวกลองอ่างก็ไปอีกพวกหนึ่ง ไม่ไปด้วยกัน

กรรมเป็นเครื่องจำแนกสัตว์โลกอย่างนี้แหละ พวกนี้อย่างไร

เสีย ก็ไม่ไปกับพวกชอบทำบุญตักบาตร แม้พวกชอบทำบุญเองก็ยังไม่แยง ออกไปอีก พวกหนึ่งจะไปวัดทำบุญเฉยๆ ไม่มีการรักษาศีล อีกพวกหนึ่ง ทำบุญด้วยรักษาศีลด้วย พวกทำบุญด้วยรักษาศีลด้วย ก็จะไม่ไปด้วยกันกับพวกทำบุญด้วย รักษาศีลด้วย แล้วฝึกสมาธิด้วย ไม่ไปด้วยกันหรอก ไปคนละทางคนละวัด เพราะฉะนั้นการแสวงหาพระอาจารย์จึงแบ่งออกเป็นสายๆ ตามลักษณะอุปนิสัย กรรมไครกรรมมัน

ในส่วนละเอียด หรือในทางธรรมพวกที่สร้างบุญมาดี สร้างบุญไว้เต็มทีเมื่อสมัยมีชีวิต ละโลกไปแล้วก็ไปเป็นเทวดา นางฟ้า เวลาจะมาเกิดพวกนี้ต้องรอจนได้พ่อแม่ที่ถูกต้องจริงๆ จึงจะมาเกิด ไม่อย่างนั้นไม่มาหรอก ยกเว้นว่าถ้ามีเหตุการณ์เดือดร้อนบนโลกมนุษย์ เหล่าเทวดา**ต้องเชิญแล้วเชิญอีก** จึงจะมาเกิด ตัวอย่างเช่น พระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเรา

อีกพวกหนึ่งก่อเวรเอาไว้มาก พอหมดเวรจะได้เกิดเป็นมนุษย์ ตอนมา**ต้องชิงมาเกิด** ชิงกันจริงๆ นะ ไม่ใช่เล่นๆ ชินวังมาช้า ไม่ได้เข้าท้องคนหรอกต้องไปเข้าท้องสัตว์ เลยไม่ได้เป็นคน ขนาดกำลังบุญพอจะเกิดเป็นคนได้ แต่ถ้ากำลังบุญหย่อนกว่าคนอื่น เหมือนคนมีกำลังผีเท่าหย่อน วังชิงเขาไม่ทันหรอก ต้องไปเกิดอยู่ในท้องสัตว์เลื้อยซาดิหนึ่ง

เพราะฉะนั้นตั้งใจทำความดีไปเถอะนะ ละจากโลกไปแล้ว เมื่อจะต้องเกิดอีก เขาจะได้เชิญมาเกิด ถ้าพลาดพลั้งหลงไปในทางที่ชั่ว เตี้ยวะจะต้องชิงเขามาเกิดจะเสียทำเองง่ายๆ นี่ก็เป็นเรื่องของพันธกรรมในส่วนละเอียดที่กล่าวไว้ในพระพุทธศาสนา

คนโบราณเขาศึกษาพระพุทธศาสนาโดยการปฏิบัติ เขาจึงเชื่อมั่นในคำสอนมาก แต่บางคนอาจอธิบายถ่ายทอดไม่ได้ ลูกหลานสมัยหลังๆ จึงไม่ค่อยเชื่อ และทำนอกรัตนอกรอยกันไป

๕๖. ไฟล้างโลก

เมื่อเกิดไฟล้างโลก สิ่งมีชีวิตทั้งหลายย่อมไม่อาจหนีไฟได้ พวกเหล่านั้นย่อมจะถูกเผาผลาญหมดสิ้นไป ถือเป็นการสิ้นภพสิ้นชาติ หยุดการเวียนว่ายตายเกิด ไข้ไหม่ครับ ?

ไม่ใช่ เรื่องนี้มีกล่าวอธิบายไว้ใน **อัคคัณฺฐสูตร** ว่า พระสัมมาสัมพุทธเจ้าเคยตรัสเล่าเรื่องความเป็นมาของโลก และการแตกทำลายของโลก ซึ่งอาจกล่าวสรุปเฉพาะส่วนที่เกี่ยวกับการเกิดของสัตว์โลกไว้ว่า โลกของเรานี้พอใกล้จะถึงคราวสิ้นกับ หรือเวลาที่โลกจะแตกทำลายกลายเป็นหมอกเพลิง พวกที่พอมีบุญอยู่บ้างจะได้คิดถึงเรื่องบาปบุญ เช่น มนุษย์ แม้แต่คนที่ถือศีลไม่ค่อยได้ พอรู้ว่า จะสิ้นกับ ไฟบรรลัยกัลป์จะมาล้างโลก ก็เริ่มได้คิดว่าคราวนี้ตายแน่ๆ ก็จะตั้งใจรักษาศีล ครั้นตายไปก็ได้เป็นเทวดา ส่วนพวกที่ตั้งใจนั่งสมาธิด้วยก็ได้ไปเป็นพรหม

บางพวกไม่ตั้งใจปฏิบัติธรรมแล้วยังทำบาป เวลาตายก็ตกนรก พอถึงคราวไฟบรรลัยกัลป์ล้างโลก นรกขุมต่างๆ จะถูกเผาไปด้วย แต่สัตว์นรกจะถูกลมบรรลัยกัลป์หอบไปติดอยู่ที่โลกอื่น กลายเป็นสัตว์นรกของโลกอื่นไป เหมือนนักโทษย้ายคุก พอสิ้นเวรจากสัตว์นรกก็ไปเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉานในโลกนั้น

เพราะฉะนั้น ที่รัฐบาลพยายามสงวนพันธุ์สัตว์ป่า เพราะกลัวสัตว์จะสูญพันธุ์นั้น ในแง่ความเป็นจริง ถึงไม่สงวนสัตว์ก็ไม่หมด แม้ช่วงหนึ่งสัตว์ป่าสัตว์บ้านอาจจะหมด แต่พอถึงคราวไฟบรรลัยกัลป์ล้างโลกอื่น สัตว์นรกหลายๆ ประเภทจะถูกลมหอบมาติดอยู่กับโลกเรา พอถึงเวลาสัตว์นรกก็เกิดเป็นสัตว์เดรัจฉาน ทำให้มีสัตว์อีกหลายอย่าง

เกิดขึ้นอีก ตราบใดที่ยังมีการฆ่า การขโมย การชิงรักหักสวาท พุดปด
มดเท็จ ซี้เหล่าเมฆา ด้วยความโลภ ความโกรธ ความหลง ตราบนั้น
ก็ยังมีกรรมเวียนว่ายตายเกิด มีที่อยู่ให้เหมาะแก่กรรมของสัตว์โลก
เหล่านั้น ไม่สิ้นภพสิ้นชาติได้ง่ายๆ หรอกคุณโยม

๕๓. มนุษย์เกิดมาอย่างไร

อยากรู้ว่ามนุษย์ที่มาจากเกิด เกิดกันเองจากพ่อแม่ หรือเกิดจาก
บาป-บุญคะ ?

มันมีทั้ง ๒ ส่วนนะหนูเอ๋ย คือเวลาเราเกิดนี่ ที่ต้องเกิดเพราะ
กรรมที่เราทำมันยังไม่เป็นบุญล้วนๆ มันยังมีบาปเจือปนอยู่ มันเลย
ต้องเกิด ในการเกิดเป็นมนุษย์ก็มีความจำเป็นต้องหาพ่อหาแม่ **เราไม่
สามารถจะเกิดลอยๆ ได้ ต้องอาศัยพ่อแม่เป็นต้นแบบ**

ถ้าใครได้คุณพ่อคุณแม่แข็งแรงสมบูรณ์และใจเป็นบุญเป็นกุศล
ก็นับว่าโชคดีที่ได้ต้นแบบที่สมบูรณ์ พอคลอดออกมาก็แข็งแรง รูปร่าง
หน้าตาดี ถ้าไปได้พ่อแม่ที่ซี้เหล่าเมายา ก็เหมือนไปได้ต้นแบบที่กระจอก
งอกง่อย พอคลอดออกมาหน้านิดจมูกหน้อยอย่างกับหน้าหนู รูปร่าง
พิกลพิการ หัวลีบ ตาบอดส่งไปเลย

พวกที่เวลามาเกิดได้พ่อแม่ที่สมบูรณ์มีบุญพร้อม พวกนี้เขา
เป็นประเภท **“เชิฐมาเกิด”** ส่วนพวกที่พ่อแม่ไม่ตั้งใจให้มาเกิด ถูกบีบ
ถูกเค้นจนพิกลพิการ ยังรันมาเกิด พวกนี้เป็นประเภท **“ชิงมาเกิด”**
ที่นั่งอยู่ตรงนี้เข้าใจว่าได้รับเชิฐมาทั้งนั้นนะ

เวลามาเกิด อะไรล่ะที่มาเกิด ความจริงคนเรามีกายซ้อนกัน
อยู่หลายชั้น ตั้งแต่กายหยาบที่เป็นกายเนื้อไปจนกระทั่งถึงกายละเอียด
ซึ่งคนทั่วไปมองไม่เห็น เวลาตายเราตายแต่กายเนื้อ กายละเอียดซึ่ง
ไม่ตายก็ไปแสวงหาที่เกิด สำหรับเรื่องนี้ใครก็อธิบายได้ไม่ละเอียด ลู
นั่งสมาธิไปดูด้วยตนเองจะดีกว่า ตั้งใจนั่งสมาธิให้ดีๆ แล้วจะเห็นเองนะ

๕๕. ไม้ลำยังต่างปล้อง - ฟันธงต่างใจ

คนที่เกิดมาไม่มีพี่พี่น้องหรือมีก็เหมือนไม่มี เพราะอยู่คนละประเทศ จากกันตั้งแต่ตัวเล็กๆ เป็นเพราะบุญหรือกรรมอันใดคะ ?

เขากับเรามีบุญกรรมเก่าใกล้เคียงกัน จึงได้เกิดมาเป็นพี่เป็นน้องกัน แต่ว่าเป็นประเภทต่างคนต่างทำ ไม่ได้ทำร่วมกัน เมื่อซังน้ำหนักบุญ น้ำหนักบาปแล้วได้มากน้อยใกล้กัน ก็เลยมาเป็นลูกพ่อเดี่ยวแม่เดียวกัน แต่ว่าเนื่องจากไม่เคยช่วยเหลือเกื้อกูลกันมาเลย

เพราะฉะนั้นเมื่อโตแล้วต่างคนก็ต่างไป คนไม่เคยมีสัมพันธ์ทางใจกันมา ไม่เคยอุปการะกันมา ถึงเวลาต่างก็ไปตามทางของตนเป็นธรรมดา

๕๕. ร่วมบุญ ร่วมกรรม

คนที่เคยทำงานร่วมกัน แสดงว่าได้สร้างบุญร่วมกันมาใช่ไหม
ครับ ?

ไม่แน่ คนที่มาพบกัน มาทำงานร่วมกันมี ๒ พวก

พวกหนึ่ง**บุญ**ถึงมาพบกัน

อีกพวกหนึ่ง**บาป**ถึงมาพบ คือมันจองเวรกันมา เวรกรรมที่เคย
ทำต่อกันในอดีตชาติเลยถึงมาจนกระทั่งได้พบกัน

บางคนไม่เคยรู้จักชื่อไม่เคยเห็นหน้ากันเลย แต่พอเจอหน้า
กันก็เกิดเรื่องทันที เหมือนอย่างสุนัขกับแมวไม่ต้องรู้จักกัน ไม่ต้อง
ทะเลาะกันมาก่อนหรอก เจอกันมันก็กัดกันเลย งูเห่ากับพังพอนก็
เหมือนกัน เจอหน้ากันเป็นกัดกันทันที

มันเป็นของมันอย่างนี้ เรียกว่าบาปมันหล่อเลี้ยงดึงดูดให้
เล่นเข้าหากัน ประหัตประหารกัน

ตรงกันข้ามกับคนบางคน แม้ไม่รู้จักกันมาก่อน พอพบหน้า
กันก็รู้สึกสนิทสนม เหมือนกับเป็นญาติของตัวเอง อย่างนี้เรียกว่า**บุญ**
หล่อเลี้ยงดึงดูดให้มาพบกัน มาร่วมงาน มาอุปถัมภ์บำรุงกัน

๕๖. รู้ได้อย่างไรว่ากฎแห่งกรรมมีจริง

ในพระพุทธศาสนามีหลักการอะไรที่จะพิสูจน์ให้เราเห็นชัดว่า กฎแห่งกรรมมีจริง คือทำได้ได้ดีจริง ทำชั่วได้ชั่วจริง และเราจะมีวิธีการพิสูจน์ได้อย่างไรว่า สิ่งนั้นเป็นกรรมที่เราทำเอาไว้ในชาติก่อน ?

สำหรับคนทั่วไปค่อนข้างจะยากสักหน่อยหนึ่ง ที่จะรู้ว่าเมื่อเราไปเกิดในชาติหน้า ผลกรรมที่เราทำเอาไว้ในชาตินี้จะออกผลเป็นอย่างไร หรือชาติก่อนทำกรรมอะไรไว้ จึงมาเกิดเป็นอย่างไร เรื่องข้ามภพข้ามชาติที่พิสูจน์ยาก

เอาง่ายๆ ดูผลในชาตินี้กันจะดีกว่า พระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเราตรัสไว้ชัดเจนเลยว่า “การกระทำอะไรก็ตามที่ทำแล้ว ร้อนเขา ร้อนเรา อย่าทำ เพราะเป็นกรรมชั่ว ไม่ดี การกระทำอะไรที่ทำแล้ว ร้อนเขาแม้จะเย็นเรา ก็ไม่ดี อย่าทำ แม้ที่สุดเย็นเขาแต่ร้อนเราก็ไม่ควรทำเช่นกัน เพราะเป็นกรรมที่ไม่ดี”

กรรมไม่ดีเหล่านี้จะส่งผลทันตาเห็นเป็นความร้อนใจเดี๋ยว นั้นแหละ ไม่ต้องรอไปถึงชาติหน้าหรอก มีบ้างเหมือนกันในบางครั้ง ที่กรรมชั่วส่งผลช้าไปหน่อย แต่ก็ไม่ทันข้ามชาติต้องเดือดร้อนแน่ ตรงดูสักหน่อยก็จะเห็นจริง เพราะฉะนั้นในบางแห่งพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ท่านจึงตรัสว่า การกระทำอะไร ที่ทำแล้วร้อนใจในภายหลัง อย่าทำ **ขึ้นชื่อว่ากรรมชั่วแล้วไม่ทำเสียเลยจะดีกว่า**

สำหรับวิธีพิสูจน์ว่าสิ่งนี้เป็นผลกรรมที่ทำเอาไว้ก็มีอยู่ ไม่ยากอะไรที่จะไปรู้ไปเห็น ขอให้หมั่นฝึกสมาธิเป็นประจำ นั่งสมาธิให้ได้ทุกวัน แล้ววันหนึ่งใจของเราจะใส พอใจใสความสว่างจะเกิดขึ้นในใจของ

เราโดยอัตโนมัติ แล้วเราก็อาศัยความสว่างนี้แหละย้อนไปดูภาพในอดีต ภาษาของท่านเรียกว่า **ระลึกชาติ** เมื่อเราย้อนดูภาพในอดีต หรือการกระทำของเราแต่หนหลังได้ เราก็จะเข้าใจได้ว่าเพราะเราทำอย่างนี้ๆ จึงเกิดผลอย่างนั้นๆ ขึ้นมา

เพราะฉะนั้น เราทำสิ่งใดในวันนี้ แล้วผลจะเกิดในวันพรุ่งนี้ อย่างไร มะรืนนี้ ชาตินี้ ชาติหน้าอย่างไร เราจึงสามารถพิสูจน์ได้โดยวิธีฝึกสมาธิ ซึ่งใครๆ ก็ปฏิบัติได้ไม่ยากเกินไปนัก

๕๗. ลักษณะมหาบุรุษ

อยากทราบว่าพระอานนท์ได้ลักษณะมหาบุรุษเหมือนกับพระพุทธเจ้าหรือไม่ พระอานนท์ทำงานอย่างไร ติดตามพระพุทธองค์ได้อย่างไร ขอความกรุณาหลวงพ่อบริบายด้วยครับ ?

พระอานนท์นั้น ไม่ได้ลักษณะมหาบุรุษสมบูรณ์อย่างพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เพียงแต่ได้ลักษณะคล้ายๆ กัน คือท่านบำเพ็ญบุญมามาก แต่ก็ไม่ถึงกับได้ลักษณะมหาบุรุษ ท่านติดตามรับใช้เป็นลูกศิษย์พระสัมมาสัมพุทธเจ้ามานับภพนับชาติไม่ถ้วน ชาตินี้จึงได้มาเกิดเป็นพระอนุชา

เมื่อบวชแล้วก็ทำหน้าที่เสมือนเลขาส่່วนพระองค์ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่เรียกว่า**พุทธอุปัฏฐาก**

ที่สำคัญที่สุดเมื่อตอนที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าใกล้จะปรินิพพาน ได้ตรัสชมพระอานนท์ไว้ว่าอย่างนี้

“อานนท์ พุทธอุปัฏฐากของพระพุทธเจ้าทุกพระองค์ในอดีตจะมีมากน้อยเท่าไร ก็ตามที่เกิด อย่างดีที่สุดก็มีความสามารถทำได้แค่เธอเท่านั้น ไม่มีใครสามารถเกินกว่าเธอเลย”

นี่เป็นคำชมของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่ให้ไว้กับพระอานนท์

๕๘. ลูกมาก-ลูกน้อย

ผู้ที่มีบุตรมากกับผู้ที่มีบุตรน้อย เป็นเพราะบุญกรรมอะไร ?

มีบุตรน้อยก็มีเวรกรรมน้อย ยิ่งไม่มีเลยก็ไม่มีเวร เนื่อง
จากบุตรทำให้ทุกข์ยาก เป็นห่วงคลั่งคอยให้พะวงหน้าพะวงหลัง แต่
ไม่ได้หมายความว่าคนไม่มีบุตรหมดเวรนะ พวกที่มีลูกมากเท่าไรยังมี
เวรมาก หลวงพ่อวัดปากน้ำภาษีเจริญ ท่านบอกว่าพวกลูกมากเมียมาก
ผิวมาก พวกนี้เป็นขี้ข้ากามทั้งชาติ หลวงพ่อเองสลัดบ่วงนี้หลุดออก
มาแล้วไม่เป็นขี้ข้ากาม มานั่งเป็นพระอยู่นี่สบายมากเลย เพราะฉะนั้น
ใครไม่ได้แต่งงาน ก็โชคดีแล้วนะ

ส่วนที่ว่าบุญกรรมอะไร หลวงพ่อไม่รู้หรือว่าเป็นบุญ
หรือบาป เพราะไม่รู้ว่าคุณลูกของเขาเป็นคนดีหรือคนชั่ว รู้แต่ว่าเป็นเวร
กรรม **คำว่าเวรแปลว่าผลัดกันเป็นคราวๆ** ลูกบางคนอาจเกิดมา
ทวงหนี้เก่า? ก็ถือว่าเป็นผลบาปของพ่อแม่คุณั้น ลูกบางคนพอเลี้ยงโต
แล้วก็ตอบแทนพระคุณให้มากมาย อาจจะถือว่าเขามาชำระหนี้ให้
แล้วแถมดอกเบี๋ยให้ด้วย เป็นผลบุญของพ่อแม่ แต่ที่แน่ๆ คือเลี้ยง
ลูกแต่ละคนกว่าจะโต เป็นขี้ข้าลูกเสียฮาน หลวงพ่อวัดปากน้ำท่านจึง
ว่า **คนลูกมากเมียมากเป็นขี้ข้ากาม**

๕๙. เลิกเหล้า - แต่เข้าบาร์

หมอดเหล้าได้ครบ แต่อดเที่ยวบาร์ไม่ค่อยได้ ?

พวกชอบเที่ยวบาร์เที่ยวผู้หญิง หลวงพ่ออยากจะชี้แนะนะ **ไม่มีผู้ชายในโลกคนไหนไม่เคยเกิดเป็นผู้หญิง** ที่นั่งอยู่นี้เคยเป็นผู้หญิงมาแล้วทั้งนั้น แต่ว่าเวรกาเมฯ ที่ก่อไว้มันชักเพลาลง ถึงได้เกิดมาเป็นผู้ชาย **ในทำนองเดียวกันไม่มีผู้หญิงคนไหน ที่ไม่เคยเกิดเป็นผู้ชาย** เคยเป็นผู้ชายมาแล้วทั้งนั้น แต่ว่าไปผิดศีลกาเมฯ เอาไว้ในอดีต ก็เลยต้องมาเกิดเป็นผู้หญิง วงจรชีวิตเป็นอย่างนี้

ผู้ที่เกิดเป็นชาย พอไปผิดศีลกาเมฯ เข้า ตกนรก ตกนรกไม่ต้องสงสัย พ้นจากเวรในนรกพอเกิดขึ้นมา อย่าเพิ่งดีใจ ยังไม่ได้มาเกิดเป็นคนหรอก อย่างพระอานนท์ท่านเล่าไว้ชัดดี

“เราเคยเป็นชู้กับเมียเขาในภพอดีต ด้วยเวรนั้นบาปนั้นเรตกนรกเสียนาน พอพ้นจากนรกก็เกิดเป็นลิง” ทำไมไปเกิดเป็นลิง ก็หลอกเขาเก่ง

“แต่ว่าบุญที่เราเคยทำไว้ดีกับพระปัจเจกพุทธเจ้า ทำให้เราได้เป็นลิงรูปงาม..” คือถึงเกิดเป็นลิงก็ลิงรูปงาม แต่ก็งามแบบลิง

“เพราะความที่เราเป็นลิงรูปงาม เจ้าลิงจำฝูงมันอีกฉา เพราะนางลิงทั้งหลายชอบมาหาเรา ลิงจำฝูงมันจับเราได้และทำลายพืชเราเสีย (อวัยวะเพศ) เราเลยกลายเป็นลิงตอน” ก็คงถูกกัดขาดไปทั้งพวงแหละนะ

นั่นคือตัวอย่างผลของเวรกาเมฯ ที่ก่อเอาไว้ ทำให้ถูกทำลายเพศ เป็นลิงตอนเสียตั้งหลายชาติ พ้นจากชาติที่เป็นลิงตอน ท่านเล่า

ว่าไปเกิดเป็นลาลากรถ ทำไมเป็นลาลากรถ? ก็ไปเป็นชู้เมียเขา ทำให้
 ผัวเขาอับอายขายหน้า ไปถึงไหนก็แบกความอับอายไปถึงนั้น เหวออัน
 นี้จึงทำให้ต้องเกิดไปแบกของหนัก เป็นลาลากรถ

“แต่บุญที่เราเคยสร้างไว้ในพระปัจเจกพุทธเจ้า ก็ส่งมาให้
 เราอีก ถึงเราเกิดเป็นลา ก็เป็นลารูปงาม นางลาทั้งหลายก็เลยชอบ
 มาอยู่ข้างๆ เรา นายเราชักรำคาญเลยจับเราตอนอีก..” ดุณะเวร
 กาเมฯ ก็ตามมาเล่นงานอีกจนได้ ใครที่โดนตอนมา บางคนก็เพราะ
 วงจรเดียวกันนี้

ถ้าเป็นคนอื่น ไม่ได้มีโอกาสทำบุญกับพระปัจเจกพุทธเจ้า
 อย่างพระอานนท์ พ้นจากเวรนั้นแล้ว ก็ต้องเกิดเป็นหญิงโสเภณีบ้าง
 เป็นพวกเกย์บ้าง เป็นกะเทยบ้าง ก็ไม่นานหรอก เป็นเกย์สัก ๕๐๐ ชาติ
 พ้นจากเวรอย่างนั้นแล้วก็มาเป็นผู้หญิงที่อยู่บ้านไม่ค่อยได้ โดนแข่ง
 อัดเสียแทบตาย พอเวรกาเมฯ ค่อยเบาบางลง จึงจะได้มาเป็นผู้หญิง
 ดีๆ ที่ได้สำนึกแล้ว อย่างกับเป็นแม่เรา พี่สาวเรา น้องสาวเราที่มี
 ความประพฤติดี เป็นอย่างนี้ผ่านไปอีก ๕๐๐ ชาติ แล้วค่อยได้มาเป็น
 ผู้ชาย

เป็นผู้ชายแล้วถ้ายังเจ้าชู้ ชอบเที่ยวบาร์ เที่ยวคลับ เที่ยว
 ย้ายผู้หญิง เต็มวันก็ได้กลับไปเข้าวงจรเดิมอีกแหละ “แหม..ผมดี
 ผมไม่กินเหล้าแล้ว” แต่ผมกำลังป็นต้นจิว! ป็นมาก็ีรอบแล้วก็ไม่รู้
 อย่างขึ้นไปป็นใหม่เลยนะ ไอ้หนูเอ๋ยไม่สนุกหรอก

๖๐. เลี้ยงสัตว์ขาย ไม่ได้ฆ่าบาปไหม

ครอบครัวผมเลี้ยงหมู เลี้ยงไก่ แล้วมีคนมาซื้อไปฆ่าขาย ผมจะ
ได้รับผลเป็นบาปหรือไม่ ?

ได้รับแน่ๆ เพราะการเลี้ยงสัตว์ เริ่มต้นก็ทำบาปด้วยการกักขัง
สัตว์เป็นประการที่หนึ่ง

ประการที่สองคนที่เลี้ยงสัตว์เพื่อขายให้เขาฆ่า นี่ความคิด
เห็นมักวิปริตผิดไปจากคนอื่นๆ คือคนทั่วไปเขาเห็นลูกไก่ออกจากไข่
เขามักคิดกันว่า เจ้าตัวนี้ชนพุน่ารัก แต่เจ้าคนเลี้ยงไก่เพื่อขายให้เขา
ฆ่าไม่มองเห็นอย่างนั้น เขากลับเห็นว่าเจ้าตัวชนพุนี่ อีก ๒ เดือนข้าง
หน้าเนื้อมันคงจะหวาน กระดูกมันคงจะกรอบอร่อย เอาไปขายจะได้
ราคาดี กำไรมาก เราจะรวยเพราะเลือดเนื้อของเจ้าไก่พวกนี้

**คนเลี้ยงสัตว์ มองสัตว์ที่เขาเลี้ยงเอาไว้ ด้วยความคิดจะ
เอาเปรียบ คิดเห็นแก่ตัว มองที่ไร้ก็คิดอย่างนั้น เพราะฉะนั้นความคิด
เอาเปรียบ คิดเห็นแก่ตัว จึงพอกพูนขึ้นเรื่อยๆ แล้วก็ติดเป็นนิสัย เป็น
สันดานในที่สุด**

เพราะฉะนั้นในวงการผู้เลี้ยงสัตว์ จึงมักมีเรื่องกระทบกระทั่ง
กันมาก เนื่องจากความคิดเอาเปรียบ คิดเห็นแก่ตัว ฆ่าฟันกันตายง่าย
โก่งกันง่ายๆ มีเรื่องขึ้นหน้าหนังสือพิมพ์หน้าหนึ่งบ่อยๆ มีหน้าซ้ำ
พระพุทธรูปยังจัดอาชีพนี้เป็น**มิจฉาอาชีพ** คือเป็นอาชีพที่ไม่ควรทำ
อย่างยิ่ง เพราะจะทำให้มีเวรติดตัวข้ามภพข้ามชาติไปมาก และยาว
นานทีเดียว

๖๑. วิธีปลุกฝังมุกตาจิต

เราพอจะทราบกันว่าการปลุกฝังมุกตาจิตไว้มากๆ จะช่วยกำจัด
ความอิจฉาริษยาลงได้ แต่วิธีการปลุกฝังมุกตาจิตนี้สิ
คะ จะทำให้เกิดขึ้นได้อย่างไร ?

เรื่องอิจฉาตาร้อนนี้มันเป็นเหตุหนึ่ง ที่ทำให้อุณหภูมิของโลก
ร้อนขึ้นๆ ทุกวัน คำถามนี้ดีมาก

ความอิจฉาริษยามันก็มีเหตุมาจากความผิดหวังนั้นแหละ
หวังว่าจะได้เลื่อนยศเลื่อนตำแหน่ง ก็ไม่ได้ พรรคพวกคนอื่นเขามา
ตัดหน้าไปเสียนี้ ก็เลยผิดหวัง น้อยใจ เสียใจ

อย่าไปน้อยใจผิดหวังคลั่งแค้นอะไรเลยนะ ให้คิดเสียใหม่
คิดยอมรับในใจว่างวดนี้เขาได้ไปแล้ว จะไปฉกฉวยโค่นล้มลากเอามา
เป็นของเราก็คงไม่ได้ เวลานี้คิดแต่ที่เราควรจะทำอย่างไรดีกว่าเดิม
ให้มันดูดี ให้ความดีมันไปเข้าตาคนอื่นเขาบ้าง ก็ไม่ต้องทำอะไรมาก
ทำง่ายๆ อย่างนี้

ประการที่ ๑ จัดดอกไม้ขึ้นมาเลย จะทำเป็นช่อ ทำเป็นแจกัน
อะไรก็ได้ให้มันสวยๆ ให้มีความหมายดีๆ แล้วถือไปแสดงความยินดี
กับเขาด้วยตนเอง แม้ในใจของเรามันอาจจะไม่ยินดีกับเขา เพราะเรา
ก็อยากได้ตำแหน่งนั้นอยู่ มีความรู้สึกที่เราจะได้มากกว่าเขาด้วย
ซ้ำ แต่เอาเถิดเมื่อเขาได้ไปแล้ว ก็ตัดใจเสีย ยกแจกันไป หอบดอกไม้
ไปหาเขา เปล่งวาจาออกจากปากด้วยประโยคง่ายๆ ว่า “ดีใจด้วยนะ
เพื่อน”

พูดแค่นี้แหละ แม้จะเป็นคำพูดที่ไม่ได้กลั่นออกมาจากใจ แต่
มันก็ได้ออกมาจากปาก หมั่นเปล่งวาจาแสดงความยินดีกับเขาจนเคย

ซึนอย่างนี้ เชื้ออิจฉาธิษยาที่มันพอจะมีอยู่ในใจ ก็จะไม่ค่อยๆ หลุดไปเอง

ประการที่ ๒ ฝากให้นึกไว้อีกอย่างหนึ่งว่า ถ้าเห็นใครได้ดีกว่าเรา ให้รีบนึกถึงบุญเลยว่า เขาคงทำบุญมาดีกว่าเรา เขาถึงได้ตำแหน่ง ได้ยศถาบรรดาศักดิ์ไป ส่วนเรานั้นกำลังบุญยังหย่อน แม้ชาตินี้จะตั้งใจทำความดีมาก แต่บุญข้ามภพข้ามชาติคงจะหย่อนไปหน่อย จึงสู้เขาไม่ได้ เมื่อสู้เขาไม่ได้และรู้ว่ากำลังบุญของตนยังน้อย จะได้ตั้งใจทำบุญให้มากขึ้นอีก

ถ้าตั้งใจทำบุญเพิ่มขึ้นในชาตินี้ ในวันนี้ ในเดือนนี้ ในปีนี้ อย่างจริงๆ จังๆ บุญที่เราทำตั้งแต่ครั้งนี้เป็นต้นไป จะต้องส่งผลแก่เราในวันหน้า เดือนหน้า ปีหน้าหรือชาติหน้าบ้าง ยศถาบรรดาศักดิ์ สิ่งดีๆ ต่างๆ จะต้องตามมาเป็นของเราเข้าสักวันหนึ่ง

ถ้านึกอย่างนี้ทำอย่างนี้ คุณจะมีโอกาสได้ชัยชนะ มีโอกาสเจริญรุ่งเรืองต่อไปข้างหน้าแน่นอน แต่ว่าถ้ามานั่งอิจฉาเขาจำไปว่าทำไมเราไม่ได้ ทำไมเจ้านั้นได้ มันคงเล่นเส้นล่่มั้ง ทำไมมันค้าถ่อข้ามหัวเราไป ฯลฯ

ไม่ต้องไปถามว่าทำไม ตอบตัวเองได้แล้วเพราะบุญเรามันน้อยกว่าเขา แล้วตั้งหน้าตั้งตาทำบุญต่อไป ถ้าไม่นึกอย่างนี้ ไม่ทำอย่างนี้ชาตินี้หรือชาติไหนๆ ก็ไม่มีวันละทิ้งนิสัยอิจฉาตัวร้อนได้เลย

๖๒. วิธีล้างบาป

หลวงพ่อกับในพระพุทธศาสนามีวิธีล้างบาปใหม่ครับ ?

บุญก็ส่วนบุญ บาปก็ส่วนบาป มันล้างกันไม่ได้ ^(๓๓) แต่ว่า ถ้าสร้างบุญมากๆ ในที่สุดบาปก็หมดฤทธิ์ หมดกำลัง ไม่สามารถจะส่งผลร้ายแก่เราได้อีกต่อไป

เพราะฉะนั้นในพระพุทธศาสนา พระสัมมาสัมพุทธเจ้าจึงทรงสอนให้ทำบุญมากๆ และทำอย่างสม่ำเสมอ

ลักษณะที่บุญทำให้บาปหมดฤทธิ์ อุปมาได้ง่ายๆ คือ ถ้าเรามีน้ำสะอาดจิตสนิทอยู่ ๑ แก้ว แล้วเราเอาเกลือใส่ลงไปสักช้อนสองช้อน แนนอนน้ำต้องเค็มจนกินไม่ได้

ถ้าเราเอาน้ำแก้วนั้นไปใส่ลงในขันใหญ่ แล้วนำน้ำจิตสนิทเติมลงไปจนเต็มขัน น้ำในขันนั้นก็จะมีรสเค็มน้อยลง ถ้ามาน้ำเกลือยังเท่าเดิมอยู่ไหม ตอบว่า เท่าเดิม ไม่ได้หายไปไหน

เอาน้ำในขันไปใส่ในकुลเลอร์ แล้วเอาน้ำจิตเติมให้เต็มकुลเลอร์ น้ำในकुลเลอร์ก็ยังคงเค็ม แต่เค็มน้อยลงไปอีก หรือกร่อยๆ แล้ว

เอาน้ำในकुลเลอร์ไปใส่ในแท็งก์ เติมน้ำจิตให้เต็มแท็งก์ งดน้ำในแท็งก์จิตสนิท ถ้ามาน้ำเกลือยังอยู่เท่าเดิมไหม ตอบว่า เท่าเดิม แต่ว่ามีเหมือนไม่มี เกลือมันเสื่อมฤทธิ์ไปเสียแล้ว

เช่นกัน บาปที่เราทำไว้มันไม่หมดหรอก แต่มันเสื่อมฤทธิ์ไปแล้ว

เกลือเหมือนบาปที่มนุษย์ทำไว้ น้ำจิตที่เราเติมลงไป ก็เหมือนกับบุญที่เราทำขึ้นใหม่ เมื่อน้ำหรือบุญมีมากพอ บาปก็หมดฤทธิ์ ไม่สามารถจะให้ผลร้ายใดๆ ต่อไปอีกได้

๖๓. สะเดาะเคราะห์

คนใส่บาตร เพื่อสะเดาะเคราะห์จะทำได้ไหมคะ ?

คำว่าสะเดาะเคราะห์ไม่มีในพระพุทธศาสนา พระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่เคยสอนให้ใครไปสะเดาะเคราะห์เลย มีแต่สอนว่าให้ทำความดี แล้วผลแห่งความดีจะส่งให้เป็นสุขยิ่งขึ้นไป ถ้าเคยทำความชั่วมาก่อน แต่เราทำความดีมากพอ ผลแห่งความชั่วมันก็จะตามไม่ค่อยทัน

เราตักบาตรทำบุญทำทานนี้ ถ้ามัวแต่ใครได้ คนที่ตายได้หรือว่าเราได้ ตอบว่าเราได้ ไม่ใช่คนอื่นนะ เราทำบุญเราก็ได้ของเรา เรากินข้าวพ่อแม่ แม่ พ่อ กินข้าวแม่กินข้าว เราไม่ได้กินเราอิ่มไหม? เราไม่อิ่ม

เรื่องบุญก็เช่นเดียวกัน เราตักบาตรจะอุทิศบุญกุศลให้ใครหรือไม่อุทิศให้ใครก็ตามทีเถอะ เราได้บุญเป็นอันดับแรก

ถ้าเราอุทิศบุญให้ใคร คนนั้นก็พลอยได้บุญตามไปด้วย ถ้าเขารับรู้ได้และอนุโมทนาเป็น แต่ถ้าไม่มีโอกาสรับรู้และไม่ได้อนุโมทนาบุญก็ไม่ได้บุญ เช่น สมมติเราตั้งใจอุทิศส่วนกุศลให้พ่อที่ตายไปแล้ว แต่ปรากฏว่าพ่อตกรรกลึกไป เลยไม่ได้รับบุญ รับไม่ได้ก็ไม่ได้รับ จะทำอย่างไรได้ แต่ที่แน่ๆ คนทำบุญคือเราต้องได้ มันก็เป็นอย่างนี้

การทำบุญเพื่อสะเดาะเคราะห์เท่าที่เห็นทำกัน มักอ้างว่าเพื่ออุทิศส่วนกุศลให้เจ้ากรรมนายเวร คือผู้ที่เราทำร้ายเขาจนตาย หรือไม่ตายก็ตามที แต่ตอนนี้เขาได้ล่องลับไปแล้ว เราคิดว่าเขาต้องจองเวรหาทางทำร้ายกลับคืน จึงทำบุญอุทิศส่วนกุศลให้ หวังว่าเขาได้บุญแล้วคงเลิกจองเวรไม่ทำให้เราเดือดร้อน

แต่จริงๆ แล้วในพระพุทธศาสนาไม่มีคำว่าเจ้ากรรมนายเวร มีแต่กฎแห่งกรรมที่อุปมาว่า หวานพืชเช่นไร ย่อมได้ผลเช่นนั้น บาปที่เราเคยทำไว้คราวนั้นไม่หมด เพราะถูกยกเลิกการจองเวร เหมือนขับรถชนคนบาดเจ็บ แม้เจ้าทุกข์ไม่เอาเรื่อง ตำรวจก็ยังเอาเรื่องตามกฎหมาย ฐานขับรถโดยประมาท กฎแห่งกรรมนั้นตรงเผง ยิ่งกว่ากฎหมายบ้านเมือง และไม่มีวันหมดอายุความเสียด้วย

ผลแห่งความชั่ว มันติดตามเจ้าของไม่ลดละ แต่ถ้าหมั่นทำบุญไว้มากๆ บาปก็เล่นงานได้ไม่เต็มที่ มันอ่อนฤทธิ์ได้ เหมือนเกลือเม็ดเดียวในแก๊งก์น้ำจืดนั้นแหละ

การสะเดาะเคราะห์ด้วยการตักบาตร คงเป็นกุศโลบายของคนแนะนำที่อยากให้คุณทำบุญนั่นเอง ซึ่งต้องชมเชยว่าเป็นคำแนะนำที่ดี เวลาตักบาตรให้เอาใจผูกไว้กับบุญตลอดเวลา อย่าหวนคิดถึงความทุกข์ยากให้ใจเศร้าหมอง ทำอย่างนี้บุญจึงจะมีฤทธิ์มาก

๖๔. โสเภณีเป็นขงคู้โลกจริงหรือ

พูดกันมากกว่าโสเภณีเป็นขงคู้โลก มีมาตั้งแต่สมัยพุทธกาล แล้ว
ยังไม่มีทางกำจัดได้ เรื่องนี้จริงหรือไม่เจ้าคะ ?

เรื่องนี้ถ้าเราได้ฝึกสมาธิมากพอ จนกระทั่งสามารถระลึกชาติได้ เราจะพบว่าผู้ที่เป็นโสเภณีนี้ ชาติก่อนๆ ที่ผ่านมาแต่เดิมก็เป็นผู้ชายนั่นแหละ แต่เป็นผู้ชายประเภทที่ชอบเป็นชู้กับเมียคนอื่น ผิดศีลกาเมมาตลอด เเวรกาเมฯ เกาะติดตามล้างผลาญข้ามภพข้ามชาติมานับไม่ถ้วน

เมื่อตอนละโลก นอกจากจะตกนรกหมกไหม้เสียย่าแม่แล้ว เมื่อพ้นจากนรก ยังไปเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉานที่หมกมุ่นเดือดร้อนเรื่องกามอีกไม่รู้กี่ชาติต่อกี่ชาติ พอหมดเวรได้เกิดเป็นมนุษย์กับเขา เศษเวรเศษกรรมที่ตามมาล้างผลาญ แค่นี้เท่านั้นยังบีบคั้นให้เพศเปลี่ยนไป แต่ใจยังเจ้าชู้เหมือนเดิม เพศเปลี่ยนไปคือเปลี่ยนจากชายเป็นหญิง ส่วนความเจ้าชู้ที่มีอยู่สมัยเป็นผู้ชาย ได้ทำให้เกิดเป็นผู้หญิงประเภทที่ให้อยู่เหี่ยวเฝ้าเรือนอย่างผู้หญิง ทว่าๆ ไป ก็ไม่ยอมอยู่ให้ไปทำมาหากินอย่างชาวบ้านเขาทำ ก็ไม่ทำ ชอบเที่ยวเตร่ชายหูชายตาเรื่อยไป

เมื่อเป็นอย่างนี้แล้ว ถ้ามว่าโสเภณีจะหมดไปจากโลกได้ไหม ก็ต้องบอกว่า ก่อนจะทำจัดให้โสเภณีหมดโลก ไม่มีทายาทต่อไปอีก ต้องไปแก้ที่ต้นเหตุ แก้อย่างไร ก็ต้องอย่าให้เกิดการเป็นชู้กับลูกเมียคนอื่นเกิดขึ้นในโลกนี้ ถ้าแก้ตรงนี้ได้โสเภณีก็หมด ถ้าแก้ตรงผู้ชายเจ้าชู้ไม่ได้ โสเภณีไม่หมดหรอก เพราะผู้ชายเจ้าชู้เป็นต้นเหตุต้นพันธุ์ของโสเภณี คุณว่าการแก้ไขให้ผู้ชายเจ้าชู้หมดไปจากโลกยากไหมละ

ยาก..เพราะฉะนั้น โสเภณีคงจะยังมีต่อไป

เมื่อรู้ภูมิหลังอย่างนี้แล้วว่า **คุณไม่สามารถไปแก้ไขเปลี่ยนแปลงใครคนอื่นได้** ดังนั้น**คุณควรแก้ไขตนเอง** ป้องกันตนเองจะดีกว่า ป้องกันโดยวิธีเล่าเรื่องที่หลวงพ่อบิณฑาธิบายให้ฟังนี้ ให้สามีของคุณฟัง เพื่อว่าต่อไปในภายภาคหน้า เขาไปถูกใจภรรยาคนอื่นเข้า เขาจะได้ยับยั้งตัวเอง ห้ามตัวเองได้ ทำอย่างนี้เท่ากับคุณได้กำจัดต้นเหตุของโสเภณีไปจากโลกได้ ๑ คนแล้ว

สำหรับลูกชายหรือลูกสาวของคุณ คุณก็หมั่นสอนเขาไว้ว่าต่อไปข้างหน้าอย่าไปทำเจ้าชู้ ผิดลูก ผิดเมีย ผิดสามีคนอื่นเขานะ แล้วก็อธิบายอย่างที่หลวงพ่อบิณฑาธิบายให้ฟัง นี่ก็เป็นการป้องกันไม่ให้เกิดโสเภณีขึ้นมาในโลกอีก ๑ คน

รู้จักใคร เห็นท่าทางจะอธิบายจะสอนได้ก็บอกเขา ช่วยกันสร้างคุณดีให้เกิดขึ้นในโลก ด้วยการเผยแพร่ความรู้ที่หลวงพ่อบิณฑาธิบายได้จากพระไตรปิฎก ได้มาจากการที่หลวงปู่ หลวงตาทั้งหลายท่านได้ฝึกหัดขัดเกลาตนเอง ได้ปฏิบัติธรรมมามาก จนกระทั่งได้พบความจริงของโลก และยอมรับว่าที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสไว้ หรือที่พระอรหันต์ท่านได้บันทึกไว้ในพระไตรปิฎกนั้นเป็นเรื่องจริง รวมทั้งความจริงที่ว่าผู้ที่เป็นชู้เมียคนอื่นจะต้องกลายเป็นโสเภณีในภพชาติข้างหน้า เขาจะได้กลัวบาป กลัวกรรมกันทั้งแผ่นดิน

๖๕. อานุกาพบุญ

หลวงพ่อกับ มีผู้หญิงคนหนึ่งป่วยเป็นโรคมะเร็งมาหลายปีแล้ว ต่อมาเมื่ออาการกำเริบหนัก รักษาที่โรงพยาบาลกรุงเทพคริสเตียนได้รับความทุกข์ทรมานมาก ทนไม่ไหว คนไข้จึงขอให้หมอนิยาสลบ เพื่อจะได้ตายอย่างไม่ทรมาน หมอเห็นว่าคนไข้ไม่รอดแน่แล้ว จึงนิยาสลบให้ ปรากฏว่าขณะที่สลบอยู่นั้น คนไข้เพ้อ คำว่า “พระธรรมกายๆ” ต่อมาอีก ๔-๕ วัน คนไข้ฟื้นขึ้นมา อาการกลับดีขึ้น อาการเจ็บปวดไม่มี แล้วเล่าให้ฟังว่าขณะเจ็บปวดอยู่ ผันว่ไปเจอวัดพระธรรมกาย เจอพระพุทธรูป และพระสงฆ์จำนวนมาก

ในฝันนั้นพระรูปหนึ่งบอกว่า โรคเอาทิ้งที่วัดแล้ว ให้กลับไปอยู่ได้อีก ๗ ปี เท่าที่ทราบ ผู้หญิงคนนี้ไม่เคยมาวัดพระธรรมกายเลย แต่ผมเคยไปบอกบุญกุศลให้แก่เมื่อ ๓ ปีก่อน แก่ทำบุญมาด้วยไม่มากนัก แต่สังเกตดูแก่อธิษฐานอย่างจริงจัง และแจ่มใส ตอนป่วยขณะสลบอยู่ หมอบอกว่าคนไข้เหมือนตายไปแล้ว ไม่มีฟื้นเด็ดขาด ผู้หญิงคนนี้นั้นบ้านอยู่ที่ประตูน้ำพระอินทร์ ปัจจุบันยังอยู่โรงพยาบาล อีกไม่นานหมอมจะให้กลับบ้านได้แล้ว เรื่องนี้สร้างความประหลาดใจให้กับหมอและพยาบาลกับชาวบ้านในย่านนั้นเป็นอันมาก เรื่องนี้เป็นอย่างไรครับ ?

คนเราเวลาใกล้จะตาย ภาพการกระทำตลอดชีวิตของเขาที่เคยทำบ่อยๆ หรือที่เราเรียกว่า **สิ่งที่เราเสพคุ้น** สิ่งนั้นมันจะกรอกกลับ

มาให้เห็น เหมือนอย่างกับกรอวีดีโอเทปกลับ เราเห็นย้อนกลับไปได้ อย่างนั้น ถ้าสิ่งที่เขาเห็นมันเป็นความชั่วที่เขาทำ เขาก็จะตกใจ ละเมอ เพื่อพัก โวยวาย มีอาการหวาดกลัว แล้วจิตใจก็เศร้าหมอง

ครั้นพอถึงเวลาตาย ก็ตายไปในขณะที่ใจเศร้าหมอง ถ้าใจเศร้าหมองเพียงเล็กน้อยก็ไปเกิดเป็นเปรต เป็นอสุรกาย ใจเศร้าหมองมากขึ้นหน่อย ก็ไปเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉาน ถ้าใจเศร้าหมองหนักเข้าไปอีก ก็ไปเกิดเป็นสัตว์นรก กว่าที่พ้นเวรกลับมาเกิดเป็นคนได้ต้องใช้ เวลาอีกนานแสนนาน

คราวนี้ ถ้าใครเคยทำความดีไว้ และมีความประทับใจ ภาคภูมิใจในการทำความดีครั้งนั้นมาก เขาจะผูกพันนึกถึงอยู่ตลอดเวลา คิดที่ไรก็ปลอดโปร่งโล่งใจ สบายใจทุกที เพราะฉะนั้นจึงไม่แปลกเลยที่ โยมผู้ป่วยคนนั้น จะเห็นภาพการทำบุญกฐินคราวนั้นอีกครั้งอย่างชัดเจน และมีกำลังใจเพิ่มสูง จนเอาชนะโรคร้ายไข้เจ็บ หายป่วยได้อย่างน่าอัศจรรย์นะ